

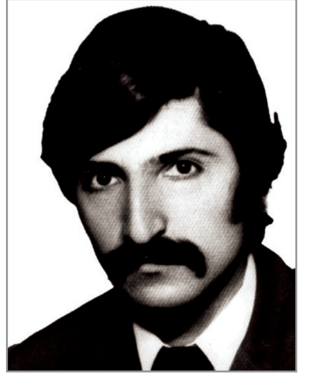
SERXWEBÛN

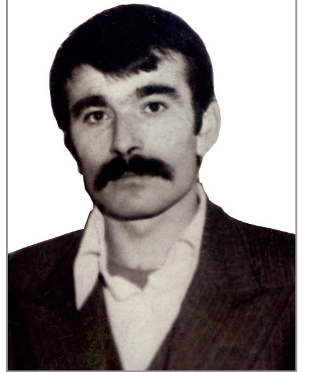
JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NÎNE

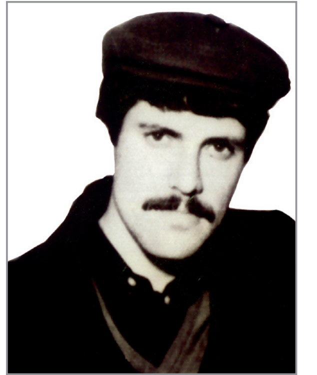
Sal: 37 / Hejmar 439 / Tîrmeh 2018

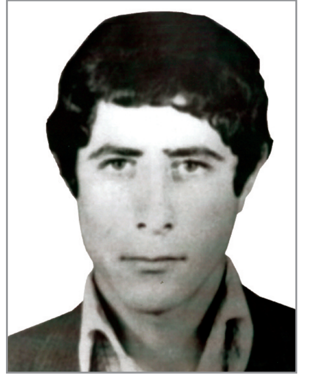
14 Temmuz direniş ruhuyla Önderlik etrafında kenetlenelim

√Çok açık ki, 'Zindan Direnişi' diyerek geçmememiz gerekiyor. Hele hele '14 Temmuz Büyük Ölüm Orucu Direnişi' diyerek geçmemek, onu doğru ve derinlikli bir biçimde anlayarak gereklerini bu temelde yerine getirmeye çalışmak büyük önem taşıyor. Unutmayalım ki; zindan mücadelesi Önder Apo'nun da ifade ettiği gibi, gerçekten de zorun başarıldığı yer oluyor.

√14 Temmuz direnişçiliği de 30 Haziran direnişçiliği de düşmana öldürücü, kahredici darbeyi vurmayı, onu yenilgiye uğratarak tarihin çöp sepetine atıcı düzeyde büyük ve mutlak bir başarıyı, zaferi temsil ediyorlar. O halde bu tarihi direniş çizgisine ulaşmak, Apocu zafer çizgisine kendini ulaştırmakla mümkün oluyor. Hiçbir gerekçeyle zaferden geriye düşmeyi kesinlikle kabul etmiyor.

√Gerilla direnişi kadar kadın ve gençlik mücadeleleri, serhildan, demokratik eylemlilik, kültürel etkinlikler de değerlidir. Kim nerede ne yapabiliyorsa herkes, her yöntemle mücadele etmelidir. Faşizmi yıkacak olan topyekun direniş ancak böyle gelişebilir. Herkes direnebilir, her alanda direniş olabilir ama buna öncülük yapacak, direnişte zaferi sağlayacak olan güç gerilla direnişidir.

> 2-7

En keskin özeleştirel yaklaşım 14 Temmuz Büyük Ölüm Orucu Direnişi'nde saklıdır

Duran Kalkan

24 Haziran seçimleri faşizmin son dönemecidir

Xebat Andok

Rojava Kadın Devrimi'nin Ortadoğu ve dünyaya etkisi

Zilar Stêrk

> 21-24

Sokak ve meydanlardaki mücadele ile AKP-MHP faşizmi yenilgiye uğratılacaktır

Cemil Bayık

Önümüzdeki dönem kesinlikle anti-faşist mücadele dönemidir. Hem legal siyasi alan mücadelesi açısından hem parlamento dışı açısından bu mücadele zorunlu hale gelmiştir. Mücadelenin esas olarak sokaklarda ve meydanlarda yürütülmesi gerekmektedir.

Parlamento da bir mücadele aracı ve zemini olarak kullanılabilir. Ama esas olarak parlamento dışı güçleri mücadele içine çekmek ve etkili mücadele eder hale getirmek şarttır. Demokrasi güçleri bu süreci iyi yönetirlerse Türkiye'de demokratikleşmenin önü açılacaktır.

> 8-13

Hem başarı hem başarısızlık kadro kaynaklıdır

Önder Apo'nun savunma ve çözümlemelerinden derlenmiştir

Partileşmeyi bilemeyenler yaşamayı bilemez. Partileşmenin ana özelliklerini kendi kişiliğine yediremeyenler içimizde yer alamazlar. Yer alsalar bile, çizgi dışı bir kişilik olarak karşı tarafın ajanlığını yapmış olurlar. O kişilikler er geç kaybedeceklerdir. İyi niyeti ne olursa olsun, yıllardır bir türlü partileşmeyenlerin yanı sıra, yeni katılanların da partileşmeyi bu kadar basit ele almaları affedilmez bir yaklaşımdır. Biz partileşmeyi her şeyin önüne koyan bir hareketiz. Bizim için ekmek ve sudan, hatta havadan önce partileşme ölçüleri gelir.

> 14-16

14 Temmuz ve 30 Haziran direniş ruhu ve zafer çizgisi yolumuzu aydınlatıyor

PKK'nin Tüm Kadro ve Sempatizanlarına!

14 Temmuz direnişçiliği de 30 Haziran direnişçiliği de düşmana öldürücü, kahredici darbeyi vurmayı, onu yenilgiye uğratarak tarihin çöp sepetine atıcı düzeyde büyük ve mutlak bir başarıyı, zaferi temsil ediyorlar. O halde bu tarihi direniş çizgisine ulaşmak, Apocu zafer çizgisine kendini ulaştırmakla mümkün oluyor. Hiçbir gerekçeyle zaferden geriye düşmeyi kesinlikle kabul etmiyor.

14 Temmuz 1982 Büyük Ölüm Orucu Direnişi'nin 36. yıldönümünü yaşıyoruz. 30 Haziran 1996 büyük fedai eyleminin 23. yılına girmiş bulunuyoruz. Hareket ve halk olarak bizi bugünlere taşıyan 14 Temmuz ve 30 Haziran direniş ruhunu ve zafer çizgisini, yıldönümleri vesilesiyle daha derinden anlama ve özümsemeye çalışıyoruz.

Öncelikle bu tarihi eylemlerin hazırlayıcısı ve yaratıcısı olan Önder Apo'yu selamlıyor, 14 Temmuz ve 30 Haziran kahramanlık eylemlerini bir kere daha kutluyoruz. Yıldönümleri vesilesiyle bu tarihi kahramanlık eylemlerini gerçekleştiren, Hayri Durmuş, Kemal Pir, Akif Yılmaz, Ali Çiçek ve Zeynep Kınacı yoldaşları, onların şahsında tüm özgürlük şehitlerimizi saygı ve minnetle anıyoruz. Kahraman şehitlerimizin anılarını yaşatma ve amaçlarını başarma sözümüzü bu vesileyle bir kez daha yeniliyoruz.

Değerli yoldaşlar;

Yeni bir yıldönümünü yaşarken 14 Temmuz Büyük Ölüm Orucu Direnişi gerçeğini tüm boyutlarıyla çok daha doğru ve derinlikli bir biçimde anlamamız ve özümsememiz gerekiyor. Neden? Çünkü; doğru direniş ruhunu ve zafer çizgisini bize bu büyük direniş gerçeği gösteriyor. Günlük olarak yaşamımızın ve mücadelemizin yolunu aydınlatıyor. AKP-MHP faşizminin topyekun imha saldırıları karşısında, Hareket ve halk olarak yürüttüğümüz topyekun devrimci demokratik direnişin doğruluğunu, 14 Temmuz Direniş Çizgisi gösteriyor. Faşist-soykırımcı zihniyet ve siyaseti yıkma mücadelesinde, ihtiyaç duyduğumuz her türlü gücü bu tarihi direnişin zengin dersleri veriyor.

14 Temmuz 1982 Büyük Ölüm Orucu Direnişi üzerinden tam 36 yıl geçmiş bulunuyor. Ancak dikkat edilirse anısı bugün gibi taptaze ve etkisi ilk günkünden çok daha güçlü hale gelmiş durumdadır. Neden? Çünkü; yerinde ve zamanında gösterilmesi gereken tutum, yapılması gereken bir direniş eylemi olmuştur da ondan. Çünkü; Kürt toplumuna dayatılan inkar ve imhanın nasıl bir felaket olduğunun derin bilincine ulaşmayı ve bu temelde varlık ve özgürlük mücadelesini fedai çizgisinde geliştirmek gerektiğine tüm benliğiyle inanmayı ifade ediyor da ondan. Çünkü; faşist-soykırımcı zihniyet ve siyaseti yenilgiye uğratan, Kürt varlığını ve özgürlüğünü garantileyen büyük bir ideolojik zafer eylemi olarak başarıyla gerçekleştirilmiştir de ondan. Unutmayalım ki; Önder Apo bu büyük tarihi eylem için, "Zorun başarılması, kusursuz eylem, PKK'nin fedai çizgisinin yaratılması" tanımlamalarını getirdi.

Zayıflıklarımızı 14 Temmuz aydınlatıcılığında sorgulamalıyız

Önder Apo, 14 Temmuz Ölüm Orucu Direnişi'nin zaferinde somutlaşan Büyük Zindan Direnişi için, "Ölümden, özgür yaşama sağlam bir köprünün kurulmuş olması" değerlendirmesini yaptı. Tüm Hareketi ve halkı, söz konusu sağlam köprüden büyük bir güven ile geçerek, özgür yaşama yürümeye çağırdı. İşte Hareket ve halk olarak, 36 yıldır bu köprüden geçerek özgürlük mücadelesine yürüyoruz. 36 yıldır bize her şeyi kazandıran bu büyük mücadeleyi, 14 Temmuz direniş ruhu ve çizgisinde gerçekleştiriyoruz. 36 yıldır yürüttüğümüz Özgürlük Mücadelesi'ni Mazlumların, Kemallerin, Hayrilerin komutasında bilinçlenerek, örgütlenerek ve yürüyerek gerçekleştiriyoruz. Çok açık ki, 'Zindan Direnişi' diyerek geçmememiz gerekiyor. Hele hele '14 Temmuz Büyük Ölüm Orucu Direnişi' diyerek geçmemek, onu doğru ve derinlikli bir biçimde anlayarak gereklerini bu temelde yerine getirmeye çalışmak büyük önem taşıyor. Unutmayalım ki; zindan mücadelesi Önder Apo'nun da ifade ettiği gibi, gerçekten de zorun başarıldığı yer oluyor. Düşmana, karargahında yani, 'her şeye hakimim' dediği bir yerde kahredici ve öldürücü darbeyi vurmayı ifade ediyor. Kaldı ki, 14 Temmuz Büyük Ölüm Orucu Direnişi sadece düşmana herhangi bir darbe vurmakla kalmamış, sömürgeci ve soykırımcı zihniyet ve siyaseti tümden yenilgiye uğratarak, Kürt halkının varlık ve özgürlük mücadelesinin zaferini garantilemiş bulunuyor.

Şimdi hepimiz şöyle düşünmeliyiz: Peki nasıl oldu da daha işin başındayken, çok sınırlı bir bilinçlenmeye sahipken, düşmanın 'her şeye hakimim' dediği zindanlarında, faşist-soykırımcı zihniyet ve siyaseti yenilgiye uğratacak, tam bir ideolojik zafer kazanacak bir eylemlilik ortaya çıktı? İşte her zaman kendimize sormamız ve tüm boyutlarıyla cevabını anlamaya ve özümsemeye çalışmamız gereken soru kesinlikle bu oluyor. Bu soruya vereceğimiz doğru ve yeterli cevaplar bizi her türlü faşizme, soykırımcılığa, gericiliğe karşı mücadele etme azmine, kararlılığına, iradesine ve gücüne ulaştıracak bir içeriğe sahip bulunuyor.

Derler ya, "Eğri oturup doğru konuşalım." Şimdi günlük olarak yaşadıklarımızı ve yaptıklarımızı 14 Temmuz Büyük Ölüm Orucu Direniş gerçeğinde masaya yatırıp sorgulayalım. Peki, 14 Temmuz zaferini yaratan devrimciler gerçekten bizlerden çok daha fazla teorik, askeri bilince mi sahiptiler? 14 Temmuz 1982'de Hareketimizin imkanları, gücü, tecrübesi bugünkünden çok daha mı fazlaydı? Peki, 12 Eylül, faşist askeri rejim ile karabasan haline getirdiği zindanlar, özgürlük mücadelesi yürütmek için çok daha elverişli koşullara mı sahipti? Peki, 12 Eylül zindanlarında düşman çok daha zayıf, örgütsüz ve etkisiz miydi? Kuşkusuz bunların hiç birisi değildi. Dikkat edilirse bu temelde soruları sonsuz derecede çoğaltabiliriz. Yaşadığımız sorunlar ve zayıflıklar çerçevesinde, 14 Temmuz Büyük Ölüm Orucu Direnişi'nin aydınlatıcılığına dayanarak her yönden bir sorgulamayı geliştirebiliriz.

Sonuçta şu çıkıyor ortaya: Gerçekten de zorluklar geçmişteydi, zindandaydı, dağdaydı; engeller zayıflıklar geçmişte çok daha fazlaydı. Şimdi tüm bunlar bakımından faşist-soykırımcı düşman gerçekliğinin ciddi biçimde darbelendiğini, zayıflatıldığını, parçalandığını, adeta tam bir çöküş ve yıkım sürecine getirildiğini görüyoruz. Buna karşılık Özgürlük Hareketi olarak, sadece Bakurê Kurdistan'da bazı bölgelerle sınırlı bir hareket olmaktan öteye, Kürdistan'ın dört bir yanına yayılmış, Rojava Özgürlük Devrimi'ni gerçekleştirmiş, Ortadoğu halklarının özgürlük ve kardeşlik mücadelesine öncülük eden, dünyanın dört bir yanına yayılarak başta kadınlar ve gençler olmak üzere tüm ezilenlerin özgürlük umudu haline gelmiş bir hareket gerçeğimiz söz konusudur.

O halde 14 Temmuz direniş eylemlerini çok daha büyük kararlaştırma, planlama ve büyük başarıyla gerçekleştirme gücüne ve imkanına sahibiz. Bunun için her türlü imkan, fırsat var; koşullar her zamankinden çok daha fazla uygundur. Peki geriye ne kalıyor? İşte 14 Temmuz direniş ruhunu ve zafer çizgisini doğru edinmek, doğru anlamak ve uygulamak kalıyor. 14 Temmuz Büyük Ölüm Orucu Direnişi'ne götüren ruha, bilince, sorumluluk duygusuna, iradeye, yaratıcılığa, kararlılığa ulaşmak kalıyor. Önderlik gerçeğiyle, Kürdistan'ın varlık ve özgürlük mücadelesiyle, 14 Temmuz Çizgisi gerçeğiyle birleşmek ve bütünleşmek kalıyor. Unutmayalım ki; 14 Temmuz Büyük Ölüm Orucu Direnişi ne büyük ordular, ne fazla tekniki güç, ne düşmanın zayıf olduğu ortamlarda gerçekleştirdi. Tam tersine düşmanın her şeye hakim olduğu, devrimcilerin bilinçlerinden ve yüreklerinden başka hiçbir şeylerinin olmadığı zindan koşullarında devrimci insanlar, ruhlarıyla, inançlarıyla, bilinçleriyle savaştılar, mücadele ettiler ve bu büyük zaferi kazandılar. Faşist-soykırımcı zihniyet ve siyasete kahredici ölümcül darbeyi vurdular.

Bunu neyle yaptılar? Hiç kuşkusuz bunu bilinçle, inançla, iradeyle, sorumluluk duygusuyla yaptılar. Kendilerine hiç kimse emir-talimat vermediği halde, emri-talimatı Önderlik, parti ve özgür yaşam çizgisinden alarak yaptılar. Doğru olanı kendileri buldular, kararlaştırdılar ve hiç kimseden beklemeden uygulayarak sorumluluğunu üstlendiler.

Peki bunu nasıl başardılar? Çok açık ki, "Yaşamı uğruna ölecek kadar seven" bir yaşam felsefesine ve iradesine sahip oldukları için başardılar. 'Apocu Hareket'te zaferi gören' bir bilince ve inanca sahip oldukları için başardılar. Nitekim 36 yıl geçti ama bugün hala anısı taptaze olan, zengin dersleriyle günlük olarak yaşamımızın ve mücadelemizin önünü aydınlatan gerçeklik, bu direniş gerçekliği oluyor. Doğru yaşamın, bu direnişi gerçekleştirenlerin yaşamı olduğu ortaya çıkıyor. Aslında gerçek anlamda özgürce yaşayanların Hayriler, Kemaller, Hakiler ve Ali Çiçekler olduğu gerçeği net bir biçimde açığa çıkıyor.

Doğru bir çizgide mücadele edilirse yenilmeyecek düşman, aşılmayacak engel yoktur

O halde 37. büyük direniş yılına girerken, 14 Temmuz Büyük Ölüm Orucu Direniş gerçeğinden tüm boyutlarıyla, zengin dersler çıkartma temelinde daha derinden anlamamız ve özümsememiz gerekiyor. Bu büyük kararlılığı, tarihi kararı, tüm boyutlarıyla derinden bilince çıkartmamız büyük önem ve anlam taşıyor. Hareketimiz ve halkımız bu tarihi kararı, "Ulusal Onur Kararlılığı" olarak tanımladı. Bu kararın ve onun uygulanmasının Hareket ve halk olarak bize onur kazandırdığını ifade etti. Sömürgeci-soykırımcı saldırılar altında, her türlü örgütlülüğünü dağıtarak ezilen, teslim olan, asimile olmaya yönelen, dolayısıyla yok olmakta bulunan insan ve toplum gerçeğinden çıkarak özgürlük ruhu, bilinci ve iradesiyle donanıp yeni bir insan ve toplumun ortaya çıkmasının, özgür insan ve demokratik toplum olmaya yürümenin başlangıcı olarak ifade etti.

Unutmayalım ki; ondan sonra dağda, şehirde, ovada, zindanda bütün mücadeleler, zindan direniş çizgisi üzerinden yükseldi. 14 Temmuz Büyük Ölüm Orucu kararlılığı temelinde yürütülerek bugüne kadar geldi. Her türlü gericiliğe karşı darbe vurup bir bölgesel ve küresel özgürlük hareketi haline gelme gücü ve iradesi kazandı. İşte 14 Temmuz direniş gerçeği ve onun 36 yılda ortaya çıkardığı gelişme düzeyi ve kazanımlar bu çerçevedir. O halde demek ki, doğru bir yol ve çizgide mücadele edilirse yenilmeyecek düşman yoktur, aşılmayacak engel yoktur, kazanılamayacak başarı kesinlikle yoktur. Yeter ki doğru anlayalım, yaratıcı uygulayalım. Doğru anlayış yaratıcı tarz ve üslupla pratiğe yönelen militanın yenemeyeceği düşman, veremeyeceği savaş ve kazanamayacağı zafer kesinlikle yoktur. Bunun en büyük kanıtı 1982'deki zindan direniş gerçeğidir. Zafer kazanmış 14 Temmuz Büyük Ölüm Orucu gerçeğidir.

Değerli yoldaşlar;

14 Temmuz direniş ruhunun ve kararlılığın, 15 Ağustos 1984'ten itibaren gerilla direniş gerçeğine, 1990 sonrasında ise halk serhildanlarına ve Kadın Özgürlük Devrimi'ne dönüştüğünü ve bu temelde büyük bir gelişme yaşadığını biliyoruz. Gerilla ve halk direnişinin birlikte gelişimi ile Ulusal Diriliş Devrimi'nin gerçekleştiği, bunun da Kürdistan üzerindeki sömürgeciliği, soykırımcılığı paramparça ederek Kürt halkını özgür varoluşa götürdüğünü yakın tarih bize gösteriyor.

Gerilla ve halk direnişimizi durduramayan ve yenilgiye uğratamayan düşmanın, 6 Mayıs 1996'dan itibaren saldırılarını her zaman olduğundan çok daha fazla Önder Apo'ya yöneltiğini ve bunu 9 Ekim 1998'den itibaren Uluslararası Komplo düzeyinde sürdürmeye çalıştığını, yine tarihsel bilincimiz çerçevesinde çok iyi biliyoruz. İşte gerilla ve halk direnişimizin kahramanlık çizgisinde geliştiği, Kadın Özürlük Devrimi'nin ilk adımlarının atılmakta olduğu, sömürgeci-soykırımcı düşmanın ise bütün bunları engellemek için saldırılarını Önder Apo'ya yönelttiği bir ortamda, tarihi 30 Haziran fedai direnişçiliğinin ortaya çıktığını görüyoruz.

Zîlan (Zeynep Kınacı) Yoldaş'ın 30 Haziran 1996 günü Dersim'de sömürgeci-soykırımcı düşmana kahredici ve ezici darbe vuran fedai eylemi hem yeni dönem gerilla çizgisinin nasıl olması gerektiğini hem Önder Apo'ya nasıl sahip çıkılıp savunulması gerektiğini hem de Kadın Özgürlük Devrimi'nin ve özgürleşen kadının gerçek gücünün ne olduğunu dost-düşman herkese gösteren ve öğreten büyük tarihi bir çıkış olmuştur.

Dikkat edilirse 14 Temmuz direniş ruhu, kararı ve çizgisiyle, 30 Haziran fedai eylemciliğinin kopmaz bağı vardır. 14 Temmuz direniş ruhu ve çizgisinin, 15 Ağustos 1984 Atılımı'ndan itibaren gerilla direniş çizgisi olarak dağa taşındığını, '90'dan itibaren de gerilla ve halk direnişi biçiminde sürdüğünü ifade etmiştik. İşte 30 Haziran fedai direnişçiliğinin, bütün bu süreçlerin zirveye taşınması, Önder Apo'ya yöneltilen imha saldırısı karşısında Önderlik gerçeğini, çizgisini, özgür yaşamı sahiplenme ve savunma tutumunu net bir biçimde ortaya koyan gerçeklik oluyor.

Bu bakımdan 14 Temmuz çizgisini doğru ve tam anlamak kadar 30 Haziran fedailik çizgisini de doğru ve tam anlamamız mutlaka gerekiyor. Aradan tam 22 yıl geçmiş olmasına rağmen, Zîlan Yoldaş'ın fedai eyleminin de daha taptaze olduğu, etkisini değil azalmak ve daralmak, tersine daha fazla derinlik ve yaygınlık kazandığını, Kadın Özgürlük Devrimi temelinde tüm dünyaya yayılan, tüm uluslardan kadınları etkileyen bir özgürlük ruhu, bilinci ve iradesi haline geldiğini görüyoruz. Neden? Çünkü; tıpkı 14 Temmuz Büyük Ölüm Orucu direnişçiliği gibi, Zîlan Yoldaş'ın Dersim'de gerçekleşen fedai eylemi de yerinde ve zamanında gerçekleştirilen bir eylem oluyor. Her türlü karanlığı aydınlatan, faşist-soykırımcı zulme anladığı dille cevap veren, zalimleri cezalandıran, dolayısıyla mazlumların bilinçlenip örgütlenebileceğini, iradi bir güç olarak zulme karşı direnebileceğini, zalimlere en ağır darbeler vurarak özgürlük iradesini zafere taşıyabileceğini ortaya koyuyor, gösteriyor ve kanıtlıyor.

Kuşkusuz burada böyle tarihi bir adımı bir özgür kadın militanının atmış olması, gerçeğin daha doğru ve tam anlaşılmasını getiriyor. Çünkü; tüm köleliklerin temelinde kadın köleliğinin olduğunu, dolayısıyla bütün özgürlüklerin temelinde de kadın özgürlüğünün bulunduğunu, özgür toplumun ancak kadın özgürlüğüyle, özgür kadın öncülüğünde gerçekleşebileceğini çok iyi biliyoruz ve anlıyoruz. Bu bakımdan da Özgürlük Devrimine, Özgürlük Önderine yöneltilen imha saldırısına karşı en doğru duruşu, dik duruşu, en cesur ve fedakar duruşu bir kadın özgürlük militanının yapmış olması gayet anlamlı ve anlaşılır oluyor.

Bu nedenle Zîlan gerçeğinin de tıpkı 14 Temmuz direnişçiliği gibi tüm boyutlarıyla doğru ve derinlikli anlaşılması ve özümsenmesi gerekiyor. Zîlan gerçeği kendisini doğru kararlaştıran, örgütleyen, özgürlük amacına güçlü bir biçimde bağlayan bir kişiliğin, her şeyi yapabileceğinin en açık kanıtı oluyor. Besbelli ki, böyle bir kişilik imkansızı gerçekleştirebilir, her türlü zalimi can evinden vurabilir. Düşmanı karargahlarında darbeleyebilir. Yapılamaz denenleri yapabilir. Her türlü direnişin ve eylemin zaferle gerçekleşmesini sağlayabilir.

Burada şu gerçekliği görüyoruz; yeter ki bir kişi kendini aldatmasın, ruhunu, duygusunu ve bilincini doğru, derin ve örgütlü kılsın, kendini amaca doğru ve tam bağlasın, iradesini keskin hale getirsin. Öyle bir kişiliğin her türlü zorluğu yeneceği, her türlü engeli aşacağı, en güçlü düşmanı yenilgiye uğratacağı, her türlü işi başaracağı açık bir gerçekliktir. İşte Zîlan gerçeği bunun en açık ve somut kanıtı olmaktadır. Özellikle gerillanın tam başarı ve zafer çizgisinin oluşturulmasında ve uygulanmasında en somut kanıtı ortaya koymaktadır.

Ortada 30 Haziran direnişçiliği ve Zîlan gerçekliği varken, herhangi bir gerillacı; zayıflıktan, düşmanın güçlülüğünden, eylemi örgütleyememekten, düşman denetiminde kalmaktan, teknik imkansızlıklardan, dolayısıyla düşmana darbe vuracak ve kendini koruyacak bir yaşamın ve eylemin sahibi olamamaktan söz edebilir mi? Hayır, edemez. Çünkü; Zîlan gerçekliği doğruları bu biçimde ortaya koymaktadır. Mücadelenin doğru yolunu hiç kimsenin karartamayacağı şekilde aydınlatmaktadır. Unutmayalım ki; 14 Temmuz Büyük Ölüm Orucu Direnişi ile başlayan Ulusal Özgürlük Devrimimiz, 30 Haziran Zîlan fedai direnişçiliği ile sadece doğru, tam ve başarılı bir pratik uygulamaya kavuşmamış, aynı zamanda Kadın Özgürlük Devrimi ve özgür kadın öncülüğü haline gelerek hem doğru ve tam bir özgürlük çizgisine ulaşmış hem de zaferini bir kez daha garanti altına almıştır. Dikkat edilirse Önder Apo, 30 Haziran direnişçiliğini değerlendirirken, "Zîlan komutan, biz onun emir erleriyiz" demiştir. Zîlan'ı, "Özgürlük Tanrıçası" olarak tanımlamıştır. Tanrıça kültürüyle donanıp özgürleşen kadının, tüm özgürlük devrimlerinin öncüsü olduğunu ifade etmiştir. Zîlan gerçeğini, "Özgür yaşam kanunu" olarak tanımlamıştır. İşte 22 yıldır Hareket ve halk olarak biz böyle bir özgürlük kanunu temelinde var olduk, yaşadık ve mücadele ettik. 22 yıldır bütün gelişmelere damgasını Zîlan fedai çizgisi vurdu. Bu çizgide fedaileşen parti gerçeğimiz, gerilla gerçeğimiz, halk gerçeğimiz, kadın ve gençlik öncülüğümüz, tüm bu gelişmelerin yaratıcısı oldu.

Zilan gerçeğinin de tıpkı 14 Temmuz direnişçiliği gibi, tüm boyutlarıyla doğru ve derinlikli anlaşılması ve özümsenmesi gerekiyor. Zilan gerçeği kendisini doğru kararlaştıran, örgütleyen, özgürlük amacına güçlü bir biçimde bağlayan bir kişiliğin, her şeyi yapabileceğinin en açık kanıtı oluyor. Besbelli ki, böyle bir kişilik imkansızı gerçekleştirebilir, her türlü zalimi can evinden vurabilir. Düşmanı karargahlarında darbeleyebilir. Yapılamaz denenleri yapabilir.

Büyük direnişlere ulaşmak özeleştirel sorgulamadan geçiyor

Değerli yoldaşlar;

Bugün biz, 14 Temmuz ve 30 Haziran direniş ruhu ve çizgisiyle mücadele eden bir hareket ve halk konumundayız. Bu büyük direnişlerin yeni yıldönümlerini yaşıyoruz. O halde söz konusu direniş gerçeklerini doğru anlamak, kendimizi bu direniş çizgisine doğru ve yeterlice ulaştırmak durumundayız. Her şeyden önce çok iyi bilmeliyiz ki, 14 Temmuz direnişçiliği de 30 Haziran direnişçiliği de büyük bir kararlılığı, cesaret ve fedakarlığı ifade ediyorlar. Bunu da özgür yaşama ve Önderlik çizgisine bağlılıkla kazanıyorlar. Bu temelde gerçekleşen en derin bir özeleştirel sorgulamanın sonucunda ortaya çıkıyorlar. O halde her şeyden önce bu direniş çizgisinin tarih karşısında, özgür yaşam karşısında, Hareket ve halk karşısında, en somut olarak da Önderlik çizgisi karşısında derin bir özeleştirel sorgulamayı gerektirdiği açıktır. Yeni bir yıldönümünü yaşarken bu büyük direnişlere ulaşmanın yolu, benzer bir özeleştirel sorgulamayı yaşamaktan geçiyor.

Diğer yandan, 14 Temmuz direnişçiliği de 30 Haziran direnişçiliği de düşmana öldürücü, kahredici darbeyi vurmayı, onu yenilgiye uğratarak tarihin çöp sepetine atıcı düzeyde büyük ve mutlak bir başarıyı, zaferi temsil ediyorlar. O halde bu tarihi direniş çizgisine ulaşmak, Apocu zafer çizgisine kendini ulaştırmakla mümkün oluyor. Hiçbir gerekçeyle zaferden geriye düşmeyi kesinlikle kabul etmiyor.

Şimdi, özeleştirel yaklaşım temelinde ve mutlak zafer çizgisinde mücadele eden bir hareket ve halk konumundayken, böyle bir hareketi ve halkı yürüten parti ve gerilla öncülüğü durumunu yaşarken deniliyor ki, 'Çeşitli eksikliklerimiz çıkıyor, hatalarımız oluyor, bu zafer çizgisinin gerektirdiği başarı ve zaferi yaratamayan pratikler yaşıyoruz.' Peki, böyle olması kabul edilebilir mi? İmkanların en az olduğu, zorlukların en fazla olduğu bir ortamda böyle büyük zaferler kazanan direnişlerin gerçekleştirilmesi mümkün olmuşken, şimdi bu kadar imkana ve fırsata sahip olduğumuz bir ortamda, her türlü eylemi, mücadeleyi zafer çizgisinde yürütememek kabul edilebilir mi? Yine deniliyor ki, 'Mücadele içerisinde kaba tarz, idareci yaklaşım, sorumsuzca tutumlar, geri çekici davranışlar, her türden bireycilik vb durumlar ortaya çıkıyor.' Peki, 14 Temmuz ve 30 Haziran çizgisinde mücadele eden bir hareket içerisinde bu tür tutum ve davranışlar yaşanabilir mi? Bu tür tutum ve davranışların yaşanmasına izin ve fırsat verilebilir mi? Böyle bir hareket hiç bu tür tutum ve davranışları kabul edebilir mi? Belli ki edemez, etmemesi gerekiyor. Yine deniliyor ki, 'Düşman güçlü, yönelimi çok fazla, tekniği fazla, daha çok kontrol ve denetim sağlıyor, bu nedenle biz düşman denetimi dışına çıkamıyoruz, dolayısıyla darbe yeme olayları yaşanıyor.' Peki, zindandakinden daha güçlü bir düşman gerçekliği var olabilir mi? 14 Temmuz Büyük Ölüm Orucu Direnişi'ni gerçekleştirmiş, her türlü düşman saldırısını yenmiş, Kemal Pir'in deyimiyle, "Devrimcinin iradesini hiç bir biçimde devletin gücünün kırmaya muktedir olmadığı..." bir durumu yaşamış bir hareketin, bugünkü koşullarda düşmanın güçlenmesi karşısında görevlerini yerine getirememesi gibi bir durum söz konusu olabilir mi? Yine deniliyor ki, 'Yaşam komünal değil ve çalışmada kolektivizm sağlanamıyor, yoldaşlar arasında birbirini dinleme, anlama, ortak karar alıp işbölümü temelinde uygulamada zayıflıklar, bireycilikler ortaya çıkıyor.' Şimdi, 14 Temmuz ve 30 Haziran çizgisinde mücadele eden Kemal Pir ve Zîlan çizgisinin uygulayıcısı olan bir militanlığın, yaşamda ve mücadelede bu tür tutum ve davranışlar göstermesinin anlaşılır ve kabul edilebilir bir yanı olabilir mi? Yine deniyor ki, 'Cins mücadelesinde zayıflıklar var, kadın iradesi tam dikkate alınmıyor, kadın gücünün etkili, işlevsel hale gelmesi önünde engeller oluşturuluyor.' Şimdi, Zîlan komutasında mücadele eden, Kadın Özgürlük Çizgisi'nde devrimcileşen ve öncüleşen bir hareket içerisinde hiç bu tür sözlerin ve tutumların yeri olabilir mi? Nereden bakarsak bakalım 14 Temmuz ve 30 Haziran çizgisinin zaferi aydınlatan, doğruyu gösteren gerçekliği, gün gibi açık ve aydınlıktır.

Kendimizi yeniden yaratarak 14 Temmuz ve 30 Haziran çizgisine ulaştırmamız gerekiyor

Geriye kalan, bu gerçekliği doğru ve derinlikli görmektir. Özeleştirel bir sorgulamayla, sınıf ve cins mücadelesini, ideolojik-örgütsel çizgi mücadelesini kendi içimizde derinliğine geliştirmektir. Bu temelde kendimizi yeniden yaratarak 14 Temmuz ve 30 Haziran çizgisine ulaştırmamız gerekiyor. Her türlü zorluğu yenip engeli aşacak, her ortamda başarı ve zafer kazanacak bir devrimci militanın bu temelde ortaya çıkacağı net bir biçimde anlaşılıyor. O halde 14 Temmuz'un ve 30 Haziran'ın yeni yıldönümlerini yaşarken, tüm Apocu militanlar olarak 14 Temmuz ve 30 Haziran direniş ve zafer çizgisinde kendimizi daha çok sorgulamalıyız, daha derinden özeleştirel bir sorgulamadan geçirmeliyiz. Direniş ve Önderlik çizgisiyle çelişen, ters düşen tüm yanlarımızı, en küçük bir gerekçelendirmeye meydan vermeden bunu açığa çıkartarak, güçlü bir irade ve kararlılıkla onları aşmayı, 14 Temmuz ve 30 Haziran direniş ruhu ve zafer çizgisiyle her bakımdan bütünleşen militanlar haline kendimizi getirmeyi mutlaka başarmalıyız.

Bugün Devrimci Halk Savaşı Stratejisi temelinde yürüttüğümüz topyekun özgürlük direnişi sürecinde, her alanda önümüze çıkan her türlü görevi başarıyla yerine getirmenin yolu kesinlikle böyle bir özeleştirel sorgulama ve kendini yenilemedir. 30 Haziran ve 14 Temmuz çizgisinde kendini yenileyen ve yeniden yaratan militanlığın, içinde bulunduğumuz süreçte de her türlü görev ve sorumluluğu Kemal Pir ve Zîlan zafer çizgisinde başarıyla yerine getireceği kesindir.

Değerli yoldaşlar;

Hareket olarak 2018 yılına büyük önem verip derin anlamlar yüklediğimiz, 2018 yılını "Büyük direniş ve zafer yılı" olarak tanımlayıp ilan ettiğimiz bilinmektedir. Kuşkusuz bunu sadece söz olsun diye ya da sadece heyecanımızı ve hayallerimizi ortaya koymak için yapmadık. Tersine, en başta Önderlik duruşunun doğru ve tam anlaşılması ve gereklerinin yerine getirilmesi olarak yaptık. 2015 Nisan'ından bu yana Önder Apo'nun duruşunun böyle büyük mücadele etmeyi ve zafer kazanmayı emrettiği tartışma götürmez bir gerçektir. Önderlik duruşunun doğru ve tam anlaşılması kesinlikle bunu ifade etmektedir. Bu bakımdan, böyle bir kararlaşmayı yaşar, 2018 yılı hedeflerimizi bu temelde oluştururken, öncelikle Önderlik duruşunun bunu gerektirdiğini, bize böyle büyük savaşmayı ve kazanmayı emrettiğini görerek, anlayarak, bilerek yaptık.

Diğer yandan, faşist-soykırımcı rejimin, AKP-MHP faşist diktatörlüğünün içte ve dışta yaşadığı çöküş sürecini değerlendirip analiz ederek böyle bir sonuca vardık. Öyle ki, AKP-MHP faşizmi gerçekten de artık miadını doldurmuş bir güç olarak çöküş sürecin-

dedir ve tarihin çöp sepetine atılma anını beklemektedir. Bunu görmek ve anlamak için çok fazla analizin yapılmasına, tarihsel ve güncel durumun çok geniş değerlendirilmesine ya da bunun için filozof olmaya gerek yoktur. İçte ve dışta yaşananlar, toplumdan ve dünyadan tecrit olma durumu, faşist diktatörlüğün böyle bir çöküş ve çözülüş süreci içerisine sokmuştur. Nitekim, Suriye'deki gelişmeler, Ortadoğu'da yaşanan Üçüncü Dünya Savaşı'nın geldiği nokta, böyle bir savaşın Kürdistan'da ve Türkiye'de odaklanma durumu, faşist-soykırımcı rejim açısından çöküş ve çözülüşten başka herhangi bir yolu mümkün kılmamaktadır.

Mevcut durumda, AKP-MHP faşizminin yıkılabileceğine ve faşist-soykırımcı sistemin çözülerek tarihin çöp sepetine atılabileceğine kanaat getirip karar kıldık. Madem bunu gerçekleştirme imkanı ve fırsatı ortaya çıkmıştır, o halde 2018 yılında böyle bir hedefin gerçekleşebileceği sonucuna vardık. 2018 yılının bir zafer yılı haline getirilmesini hedeflemeyi doğru bulduk.

Bu konuda 45 yıllık Önderlik yürüyüşümüzün, Hareket ve halk olarak yürüttüğümüz mücadelenin ortaya çıkardığı büyük tecrübenin gücüne ve sunduğu imkana da dayanıp güvendik. Yine, tüm Kürdistan'da ve yurtdışındaki halkımızın özgür yaşam iradesine, özgür yaşamdan başka bir yaşamı asla kabul etmeyecek bir bilince, duyarlılığa ve duygu, düşünce gücüne ulaşması, bu doğrultuda her türlü imkanını seferber ederek, büyük bir cesaret ve fedakarlık gösteren konumuna, kısacası fedaileşen halk gerçekliğimize de bu konuda dayandık. Gördük ki, gerçekten de tarihte ve günümüzde böyle bir devrimci halk gerçekliği hiç bir yerde, hiç bir zaman ortaya çıkmamıştır. Çeşitli sürelerle zafer kazanmış devrimsel hareketleri tarihe bakarak inceleyelim, göreceğiz ki; çoğunlukla öncüler rol oynamıştır. Kılıcın gücüyle o büyük iktidarlar oluşturulmuştur.

Bugün Kürdistan halkının Özgürlük Devrimi'ne katkışı, yürüyüşü, katılımı, bu konuda ortaya çıkardığı cesaret ve fedakarlık, fedaileşen halk gerçekliği, tarihin hiçbir döneminde benzeri bulunmayan bir gerçeklik konumundadır. Tabii bir de halkımızın bu duruşuna, tutumuna dayanarak, bu gerçekliği doğru anlamaya çalışarak, bu gerçekliğin bizden istediklerini, beklentilerini, hatta öncülük görevlerini başarıyla yerine getirme noktasında bize emrettiklerini, doğru ve tam anlama temelinde böyle bir sonuca vardık. Söz konusu halk gerçekliğinin beklenti ve emrinin ancak bu biçimde yerine getirilebileceği açıktır. Biz de Hareket olarak böylece değerlendirdik, önümüze böyle büyük ve iddialı hedefler koyan bir kararlaşma ve planlama içerisine girdik. Biz hala bu değerlendirmelerimizin, karar ve planlamalarımızın doğru ve gerçek olduğu kanaat ve inancındayız. Geçen 6 aylık süre içerisinde yaşanan gelişmeler bizim bu değerlendirme ve kanaatimizi zayıflatmamış, tam tersine doğrulayarak güçlendirmiştir.

Dikkat edilirse gelişmeler belirttiğimiz temelde olmuş, geçtiğimiz 6 aylık süre en yoğun mücadeleye sahne olan bir süre olarak gerçekleşmiş, böyle bir mücadele içerisinde de faşist-soykırımcı sistem çöküşün ve yıkılışın eşiğine getirilmiştir. Gerçek budur, bu gerçeği hiçbir demagoji, faşist saldırı ya da karamsar, kötümser yaklaşım maskeleyemez, karartamaz. Başlangıçta Hareket olarak bizim bu yaklaşımımız birçok çevre tarafından biraz fazla hayalci, çok iddialı vb biçimlerde bulundu ve değerlendirildi. Bunu açıktan söyleyenler oldu. Bu temelde değerlendirme

Unutmayalım ki; 14 Temmuz Büyük Ölüm Orucu Direnişi ne büyük ordular, ne fazla tekniki güç, ne düşmanın zayıf olduğu ortamlarda gerçekleştirildi. Tam tersine düşmanın her şeye hakim olduğu, devrimcilerin bilinçlerinden ve yüreklerinden başka hiçbir şeylerinin olmadığı zindan koşullarında devrimci insanlar ruhlarıyla, inançlarıyla, bilinçleriyle savaştılar, mücadele ettiler ve bu büyük zaferi kazandılar. Faşist-soykırımcı zihniyet ve siyasete kahredici ölümcül darbeyi vurdular.

yapıp eleştirmeye çalışanlar görüldü. Bizim yanılgı içinde olduğumuzu bize hissettirmeye çalışanlar ortaya çıktı. En çok da AKP-MHP faşist diktatörlüğü hem bu iddiamızdan ve irademizden duyduğu korku sonucu hem de kendi yaşadığı çöküş gerçeğini derinden bilmesi nedeniyle bu durumu tersine çevirmek için çılgınca hareketlere ve saldırılara girişmeye yöneldi.

Ocak ayından itibaren bir yandan Efrîn'i işgal saldırısı, diğer yandan Xakurkê, Bradost alanına dönük işgal saldırılarını içeren, TC sınırlarının dışında kapsamlı askeri hareketlere yöneldi. Bu hareketlerle ve söz konusu saldırılarla Özgürlük Hareketimizin yıl değerlendirmesi ile önüne koymuş olduğu hedefleri boşa çıkartacağını, başarısız kılacağını iddia etti. Demagojik ve hakaretvari yaklaşımlarla Türkiye toplumunu, dünya kamuoyunu aldatmaya çalıştı. Psikolojik savaşı en ileri düzeyde kullanarak bir yandan Kürt halkının ve Türkiye demokratik güçlerinin moralini bozmaya, diğer yandan Türkiye toplumunu ve dünya kamuoyunu aldatmaya, ırkçı-şoven milliyetçi yaklaşımları şahlandırarak Türkiye toplumunun desteğini almaya çalıştı.

AKP-MHP faşizmi 24 Haziran seçimleriyle çöküşü önlemeyi amaçladı

Bu temelde Efrîn ve Bradost'un bazı alanlarına askeri olarak girmeyi, belli bir işgal hareketi geliştirmeyi de hedefledi. Birçok çevre buna bakarak, 'AKP-MHP faşizminin güçlü olduğu, hamleler yaptığı, başarılı olduğu' değerlendirmelerini yapmaya yöneldiği bir süreçte, faşist şef Devlet Bahçeli, "Mevcut sistemin bu biçimde yönetilemeyeceğini ve bu sistemin 2019 Kasım ayına kadar gidemeyeceğini, değil 2019 Kasım ayı, iki ay içerisinde çökeceğini" ifade ederek Türkiye'yi 24 Haziran'da gerçekleşen 'baskın bir erken seçim' süreci içerisine soktu. Aslında her şeyden önce Devlet Bahçeli'nin erken seçimi bu biçimde gündemleştirmesi ve seçim için öne sürdüğü gerekçeler, bizim yıl başından itibaren belirttiklerimizin kabul ve itiraf edilmesi anlamına geliyordu. Faşist cephede yaşanan gerçekleri daha iyi ortaya koyucu oluyordu. Bizi hayalci bulan ve faşizmin Efrîn ve Bradost işgaliyle gelişme sağladığını düşünenler açısından yanılgı içerisinde olduklarını bizzat faşist şef tarafından itiraf edilmesini içeriyordu. Erdoğan-Bahçeli faşist-diktatörlüğü, artık bu biçimde ayakta kalamayacaklarını, sistemi yönetemeyeceklerini, sistemin çöküş yaşadığını, dolayısıyla erken seçimin kaçınılmaz ve zorunlu olduğunu ifade etmişlerdir. Böylelikle 24 Haziran seçimleriyle çöküşü önleyecek, ayakta kalmayı sağlayacak, faşist diktatörlüğün ömrünü uzatacak bazı sonuçları ortaya çıkartmayı umut ve hayal ettiler.

Bu temelde 24 Haziran günü Türkiye'de faşist OHAL yönetimi altında ve ilk kez savaş içerisinde yeni bir seçim gerçekleşti. "Baskın erken seçim" olarak tanımlanan bir meclis seçimi yaşandı. Aynı zamanda ilk defa 'Cumhurbaşkanlığı Sistemi' adı altında bir seçim de yapıldı. Bunun sonucunda Tayyip Erdoğan ilk turda Cumhurbaşkanı seçildi. AKP'nin büyük oy kaybına rağmen, AKP-MHP ittifakı mecliste çoğunluğu elde etti. CHP ise tarihinin en ağır oy kaybını yaşadı. CHP'nin, İyi Parti ve Saadet ile oluşturduğu ittifak seçimden başarısız çıktı. Bütün baskı ve saldırılara, tehditlere, hatta silahlı saldırılara rağmen, Halkların Demokratik Partisi'nde birleşen "Demokrasi Bloku" yüzde 12 civarı oy alarak önemli bir seçim başarısına daha imza atmış oldu.

Seçim, faşizmin çöküş yaşaması nedeniyle ortaya çıktı

24 Haziran seçim gerçeğini, seçimde ortaya çıkan sonuçları ve bu sonuçlar temelinde önümüzdeki haftalar ve aylarda yaşanacak gelişmeleri doğru değerlendirmek ve bunun gereklerine göre tavır ve tutum geliştirmek zorundayız.

Bu temelde, kısa kısa da olsa satır başları halinde şu hususları ifade edebiliriz: Birincisi; başta da belirttiğimiz gibi, bu seçimler faşizminin bir gelişmesi, güçlenmesi değildir. Dikkat edilirse seçim, faşizmin çöküş sürecini yaşıyor olması nedeniyle ortaya çıktı. Bu gerçeği çok iyi bilmeliyiz ve her zaman bunun altını çizmeliyiz. Hiçbir zaman bu gerçekliği göz ardı etmemeliyiz. Çünkü; mevcut sonuçlar bunu ortadan kaldırdı mı, kaldırmadı mı? Seçim sonuçlarının değerlendirilmesi bu soruya cevap verme temelinde olmalıdır. Biz, mevcut sonucu değiştirmediğini, tam tersine AKP-MHP faşizminin çöküş sürecinin derinleşerek devam ettiğini, 24 Haziran seçim sonuçlarının da AKP-MHP faşizmini kurtarmaya yetmeyeceği, çöküşünü engelleyemeyeceği, seçim sonuçlarının faşizmi yıkılmaktan kurtaramayacağı kanaati, görüşü ve inancındayız.

Öncelikle "Baskın erken seçimin" faşizmin çökmekte olduğu nedeniyle gündeme getirildiğini iyi bilmemiz gerekiyor. Çöküş süreci, öyle bir seçimle, biraz oy almakla, hile ve baskıyla, seçim kazanmakla ortadan kaldırılamaz, düzeltilemez, giderilemez. Bu bakımdan Bahçeli-Erdoğan yönetimini erken seçime gitmek zorunda bırakan nedenler ortadan kalkmamıştır, faşizmin çöküş süreci değişmemiştir. Belki bir kaç aylık kendini cilalama, yenileme, belli bir güç kazanma durumu yaşamıştır ama bunun geçici, kısa ömürlü olduğu tartışılmaz bir gerçekliktir. Dolayısıyla AKP-MHP faşizminin, onun öncülüğünde Kürt düşmanı, kadın düşmanı, halk düşmanı, faşist-sömürgeci ve soykırımcı TC sisteminin çözülüş ve çöküş süreci devam etmektedir.

İkincisi; her ne kadar adına "Baskın seçim" dense de aslında hazırlığı yapılmış bir seçimdir. Öyle birçok çevre için ansızın gündeme gelmiş olabilir. Bir "Baskın seçim" gibi değerlendirilebilir, hatta "Darbe mekaniği" işlediği için bir darbe olarak da ifade edilebilir. Ancak seçimi gündemleştirip kararlaştıran ve uygulayanlar açısından aslında öyle bir baskın olma durumu yoktur. Tersine seçim önceden hazırlanmıştır. Özellikle AKP-MHP cephesinden bakılırsa, uzun süre çeşitli yollarla seçim için gerekli hazırlıkları yapmışlardır. Parti kongrelerini yaparak, Efrîn ve Bradost işgalini başlatarak, şoven-milliyetçi propagandayı geliştirerek, seçime hazırlanmışlardır. Tüm bu saldırıların seçim hazırlığını ifade ettiği tartışma götürmeyen bir gerçektir. Bir de olaya bu yönüyle bakmak gereklidir.

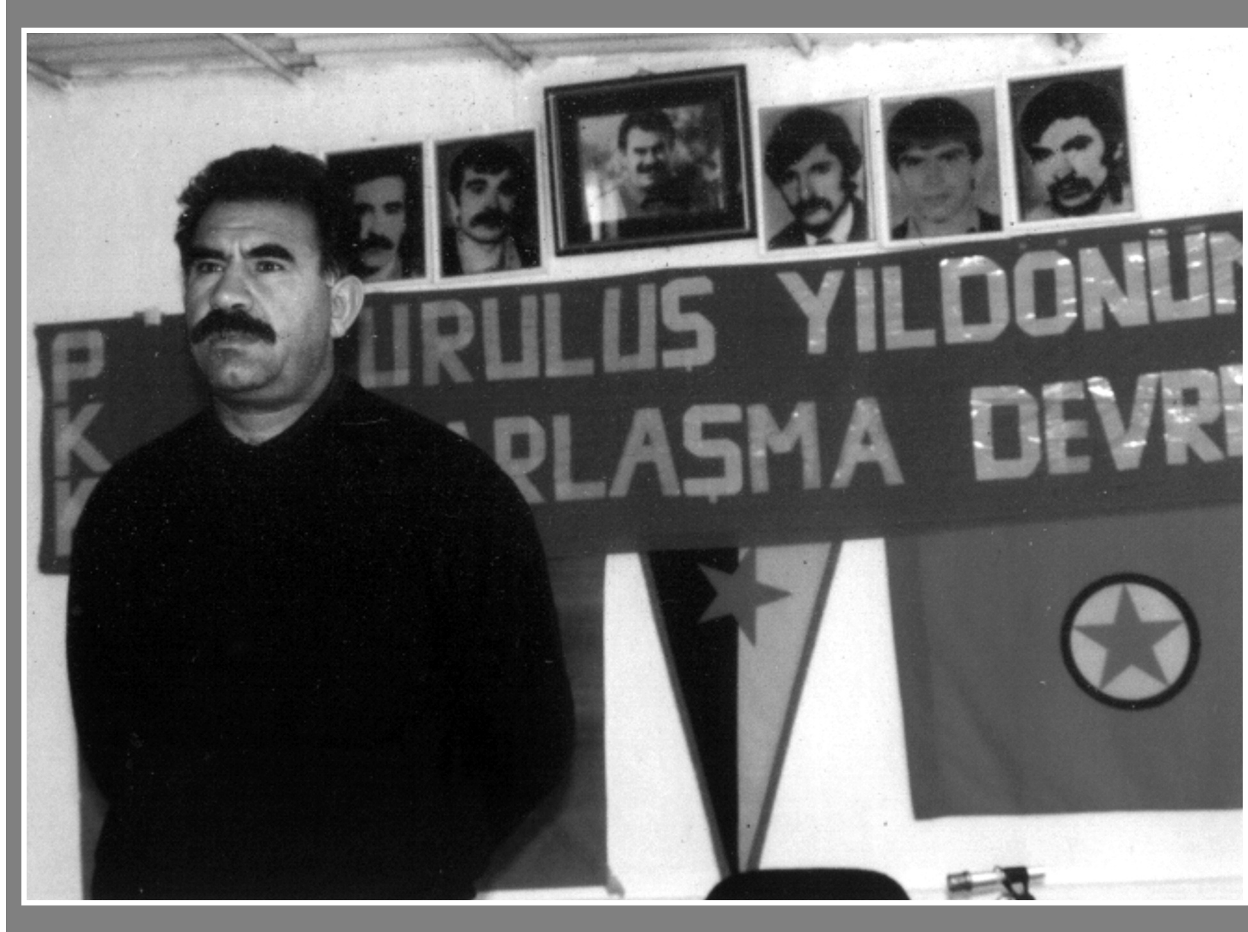
Efrîn işgaline karşı çıkmayan tüm güçler seçimde AKP-MHP faşizmini desteklemişlerdir

Üçüncü olarak; her ne kadar çeşitli biçimlerde aralarında çelişki yaşansa da, 24 Haziran seçimlerinin hazırlanması ve oluş sürecinde, küresel ve bölgesel kapitalist modernite güçleri ve Kürt işbirlikçiliği, AKP-MHP faşizmini değişik yol ve yöntemlerle desteklemişlerdir. Bu gerçeği de çok iyi görmemiz gerekiyor. Evet, bazı bakımlardan bu güçler arasında çelişkiler vardır, hatta zaman zaman ağız dalaşına, siyasi-ekonomik çatışmaya da yol açmaktadır ama bu böyledir diye mevcut seçim sürecinde de çeşitli güçlerin AKP-MHP ittifakına karşı çıktığı değerlendirilemez, ifade edilemez. Tam tersine destek vermişlerdir. Efrîn işgaline onay veren, destek veren, karşı çıkmayan tüm güçler aslında AKP-MHP faşizmini 24 Haziran'da desteklemişlerdir. ABD, Avrupa Birliği, Rusya, İran desteklemiştir. CHP desteklemiştir, KDP desteklemiştir. Bu gerçekleri görmemiz gereklidir. Çünkü; Efrîn ve Bradost işgal saldırısı, tamamen AKP-MHP faşizminin seçim hazırlığı olarak geliştirilmiştir. Seçimi kazanması, faşist iktidarın ömrünün uzatılması için gündeme getirilmiş saldırılar olmuştur. Bunlara ses çıkartmayarak destek veren, hatta AKP-MHP faşizmi ile çeşitli biçimlerde ilişkiyi sürdüren herkes, 24 Haziran seçiminde AKP-MHP faşizminin oluşturduğu Cumhur İttifakı'nın destekleyicisi olmuşlardır.

Bu husus neden önemlidir? Çünkü; seçim sonucunda Tayyip Erdoğan'ın ve AKP-MHP'nin yeni iktidarı oluşturması, bu güçler arasındaki söz konusu destek ilişkisini yeni ittifaklara taşıyabilir.

Çok iyi biliyoruz ki, Tayyip Erdoğan ve AKP'si, ABD ve Avrupa ile mevcut koşullarda ilişki ve ittifak geliştirebilmek için can atmaktadır. Diğer yandan her ne kadar çeşitli eleştiriler ve bazı tutumlar ortaya koysa da ABD'nin -özellikle İran karşısında- Erdoğan-Bahçeli diktatörlüğüyle uzlaşma ve böylece savaşı doğu cephesine, İran tarafına yayma gibi bir hedefinin ve planının olduğu, özellikle Trump yönetiminin izlediği politikalar nedeniyle daha net görülmekte ve anlaşılmaktadır. Bu da önümüzdeki sürecin politikalarının belirlenmesinde ve olası gelişmelerin neler olacağı konusunun değerlendirilmesi bakımından önem taşımaktadır.

Dördüncü olarak; her ne kadar Tayyip Erdoğan ilk turda Cumhurbaşkanı seçilmiş ve AKP-MHP'nin oluşturduğu 'Cumhur İttifakı' mecliste çoğunluğu elde etmiş olsa da, hem Tayyip Erdoğan'ın hem de AKP'nin oy kaybettiği açık bir gerçektir. Dolayısıyla bu güçler bütün baskıya, şiddete, teröre rağmen seçimin kazananı değil, kaybedeni konumundadırlar. Evet, Devlet Bahçeli'nin ve MHP'nin doğrudan desteğiyle, bölgesel ve küresel kapitalist modernite güçlerinin de çeşitli biçimlerde desteğiyle, yoğun baskı ve hile uygulamaları sonucunda yeniden yönetim olma hakkını hukuken elde etmiş konumdadırlar. Fakat bunun hem meşruiyeti yoktur hem de çok çeşitli desteklerle gerçekleşmektedir. Yani Tayyip Erdoğan ve AKP geçmişte bu konuda oluşturduğu gücü kaybetmiştir. Bu bakımdan seçimin meşruiyeti gerçekten de değerlendirilmek durumundadır. Ağır baskı ortamında, savaş içerisinde, OHAL faşizmi altında gerçekleşen seçim kesinlikle adil, eşit ve demokratik değildir. Bu anlamda söz konusu seçim meşru değildir. Dolayısıyla sonuçları da demokratik siyaset açısından meşru görülemez ve kabul edilemez.

Önder Apo, "Özgür kişilik, örgütlü kişiliktir" dedi. Bilinci ve iradesiyle yaşamına yön veren kişiliktir. O halde bilinç ve irademizi bu temelde geliştirmemiz gerekiyor. Bildiklerimizi, değerlendirmelerimizi, aldığımız kararları yerinde ve zamanında etkili bir biçimde hayata geçiren güç olmalıyız. Bu konuda bireysel becerilerimizi, örgütlü bütüne katarak, kendimizi en güçlü bir örgütlülüğe kavuşturarak gücümüzü arttırmalıyız.

Faşizme karşı direnişte halkın topyekun direnişi olmak durumundadır

Beşincisi; meşru olmamasına rağmen, peki devrimci demokratik güçler söz konusu seçime neden girmişlerdir? Neden seçim sürecine dahil olmuşlardır? Bu konuda da yanılgı içerisinde olmamak lazım. Seçime girmiş olmak demek, seçimin meşruiyetini kabul etmiş olmak anlamına kesinlikle gelmez. Tam tersine faşizm demek, halka karşı topyekun saldırı demektir. Faşizme karşı direnişte, halkın topyekun direnişi olmak durumundadır. Bu nedenle faşist şefin gündeme getirdiği 24 Haziran erken seçiminden de demokratik güçler, halk güçleri uzak duramazlardı, kaçamazlardı. Kendi iradeleri dışında gündeme getirilmiş olsa da, bu alanı da bir mücadele alanı olarak kabul edip, faşizme karşı topyekun direnişin bir alanına dönüştürmek zorundaydılar. Nitekim bu yaklaşımla seçimi kabul ettiler, seçime girdiler. Sonuçta da önemli bir başarı elde ettiler. 24 Haziran seçim sonucunda halk güçleri, devrimci demokratik hareket önemli bir başarı elde etmiştir. AKP'ye, Tayyip Erdoğan'a oy kaybettirerek, aslında AKP'yi tek başına iktidar olma düzeyinden düşürerek önemli bir sonuç elde etmişlerdir.

Yine her türlü baskı, terör, şiddet, tutuklama, engelleme ve katliamlara rağmen HDP biçiminde şekillenen demokrasi bloğu yüzde 12 civarında oy almıştır. Bu temelde meclise girerek, demokratik siyasi mücadele zemininin genişletilmesini sağlatarak başarı elde etmişlerdir. Bu bakımdan da 24 Haziran erken seçimi aslında faşizme karşı önemli bir mücadele zemini olarak değerlendirilmiş ve sonuç alınmıştır. Devrimci demokratik güçler açısından böyle bir zemini kullanmamazlık elbette olamazdı. Önemli bir mücadele zeminini kullanmakta da hata yapmadıklarını, AKP-MHP faşizminin HDP'yi tümden dağıtıp yok etme çabalarını boşa çıkarttıklarını görmek gerekiyor. Unutmayalım ki; Tayyip Erdoğan seçime karar verirken, "HDP'yi gömeceğiz" iddiasıyla ortaya çıkmıştır. Her fırsatta "Terör örgütü olduğunu ve yok edileceğini" söylüyordu ama aslında oy kaybeden, MHP desteği olmadan seçimi kazanmayan kendisi oldu. Buna karşılık HDP'de şekillenen demokrasi bloğu yüzde 12 oy civarıyla alternatif bir Türkiye'nin, demokratik bir Türkiye'nin var olduğunu ve Türkiye'nin geleceğinin de bu alternatifte olduğunu, faşizmin bu temelde yıkılacağını, demokratik Türkiye'nin şekilleneceğini net bir biçimde bir kere daha ortaya koydu ve gösterdi.

Altıncı olarak; seçimin ilginç sürpriz sonuçlarından biri MHP'nin durumudur. Diğeri ise İyi Parti ve HDP'nin durumu olmuştur. Yine CHP seçim sonuçları bakımından en çok karışacak, en fazla iç mücadeleye sahne olacak bir parti olarak ortaya çıkmıştır.

Bu durumu da şöyle değerlendirmek gerekiyor: Bir defa İyi Parti'nin doğru anlaşılmasına ihtiyaç var. Bir proje olarak geliştirildiği tartışma götürmez bir gerçektir. Ama şimdiye kadar 'MHP'yi bölmek için geliştirilen bir proje olduğu' sanılıyordu. Bu temelde 'MHP ancak yüzde 5-6 düzeyinde oy alabilir' deniliyordu. Pratik bunun tersi oldu. Görüldü ki, MHP daha önceki seçimde aldığı oy oranını koruyor. O halde İyi Parti MHP'nin içinden ortaya çıkmış olsa da aslında MHP'yi zayıflatmamış, bölmemiştir. MHP'ye karşı bir proje olmamıştır. O halde İyi Parti'nin yüzde 10 oy oranı nereden gelmiştir? Dikkat edilirse en çok AKP ve CHP'nin kaybettiği oylar İyi Parti'de toplanmıştır. Halbuki, bu oylar büyük oranda HDP'ye kayacaktı, demokrasi bloğuna katılacaktı. Faşizme oy veren, CHP'ye umut bağlayan emekçi oylarıydı, -ki umudu kırılan, AKP ve CHP'de umduğunu, hesap ettiğini bulamayan güçler, kendi çıkarlarını demokratik Türkiye'de, dolayısıyla demokrasi hareketinde arayacaklardı. Yani HDP'nin temsil ettiği demokrasi bloğuna kayacaklardı. İşte İyi Parti bu kayışı engellemek, AKP ve MHP'den kopanların HDP'ye kaymasını engelleyerek, tekrar İyi Parti'de birleştirip faşizme kanalize etmek amaçlı bir proje olarak ortaya çıkmıştır. Bu gerçekliğin de iyi ve doğru görülmesi, anlaşılması gerekiyor.

CHP, AKP'nin iktidarda kalmasını sağlamak için görevlendirilmiştir

Bu noktada özellikle CHP'nin rolünün, CHP'de de Kemal Kılıçdaroğlu yönetiminin çizgisi doğru görülüp anlaşılması lazım. Biz iyi biliyoruz ki, AKP bir parti değildir. Aslında Uluslararası Komplo'yu yönetmek üzere, komployu planlayıp örgütleyen güçler tarafından görevlendirilmiş bir siyasi elittir. AKP'nin, Tayyip Erdoğan çevresinin yönetimde kalmasını sağlamak için oluşturulmuş ikinci proje, Kemal Kılıçdaroğlu projesidir. Kemal Kılıçdaroğlu da bir CHP başkanlığı filan değildir. Aslında CHP'yi iktidara götürmek için yönetime getirilmiş bir güç konumunda bulunmamaktadır. Tam tersine AKP'nin iktidarda kalmasını sağlamak, Tayyip Erdoğan'ın yönetim olmasını gerçekleştirmek için görevlendirilmiş bir güç konumundadır. Dikkat edilirse CHP'yi iktidara taşıma gibi bir rol oynamıyor. Tam tersine Tayyip Erdoğan'ın iktidarda kalmasını sağlıyor. Sıkıştığı her dönemde AKP-MHP faşist ittifakına destek veriyor. OHAL ilanını da CHP destekledi, 'Yenikapı Ruhuna' CHP katıldı, 15 Temmuz olaylarında AKP'ye destek verdi. Milletvekillerinin tutuklanmasına giden yolu açmada CHP destek verdi. Efrîn işgalini Kemal Kılıçdaroğlu destekledi. En son seçim sürecinde bile Tayyip Erdoğan'ın "Kandil'e gideceğiz..." sözleriyle oy alma çabasına, Kemal Kılıçdaroğlu bizzat destek verdi. Türk ordusunun Bradost işgalini destekledi. Qendîl'e işgal seferlerinin düzenlenmesine destek vereceklerini açıkça söyledi. Halbuki, bunların hepsi Tayyip Erdoğan'ın oy almak için geliştirdiği politikalardı. Eğer CHP bir muhalefet olsaydı, bunlara karşı çıkması gerekirdi. Bir yandan bunlara destek vererek, diğer yandan bazı sol demokratik çevrelerle ilişki kurup onları kendi etrafında toplayarak, sol demokratik muhalefetmiş gibi kendisini göstererek, demokrasi cephesini bölerek destek verdi. En son düzen partilerinden kopan halk kitlelerinin, demokrasi blokunda birleşmesini engellemek, onları kendi etrafında birleştirerek yeniden faşist düzene kanalize etme gibi bir misyonu olan İyi Parti ile ittifak yaparak onun yüzde 10 oy almasını sağladı. Bu temelde CHP, birçok HDP milletvekilinin kazanmasını bile engelleyerek bu rolünü oynadı. Dolayısıyla burada en doğru anlaşılması gereken CHP ve Kılıçdaroğlu yönetiminin durumu oluyor. Zaten Cumhurbaşkanı adayları yüzde 30 oy alırken, parti yüzde 22 oy almıştır. Bu durumda Kemal Kılıçdaroğlu'nun artık parti yönetim başkanlığında kalması zor görünüyor. Eğer kalmakta ısrar ederse, büyük bir olasılıkla CHP bölünebilir ya da Kemal Kılıçdaroğlu yönetimden düşürülebilir. Seçim sonrasında en ciddi çalkalanma, iç mücadele CHP içerisinde ortaya çıkacak ve yaşanacaktır.

Kuşkusuz seçimin diğer ve en önemli bir sonucu, HDP'nin aldığı yüzde 12 oy civarında meclise bir demokratik grubu sokması durumudur. Bunu engellemek, HDP'yi meclis dışına iterek yok etmek için AKP-MHP faşizminin büyük saldırılar yürüttüğü, CHP'nin de buna zımnen destek verdiği bilinen bir gerçektir. Bazıları, "CHP'liler, HDP'ye oy verdi ki, barajı aşsınlar" dedi. Bu tür yaklaşımların hepsi yalandır, gerçekle hiçbir alakası yoktur. Hiçbir yoldaş bu tür gerçek dışı görüşlere kanmamalı, aldanmamalıdır. Tam tersine CHP, İyi Parti'yi destekledi, kolladı ve besledi. İyi Parti üzerinden HDP'nin baraj altında kalmasını sağlamaya çalıştı. Bütün bunlara rağmen, bir yandan AKP-MHP faşizminin açık saldırılarına, diğer yandan CHP'nin, İyi Parti projesiyle HDP'yi zayıf düşürme çabalarına karşın, HDP yüzde 12 civarında oy alıp demokratik bir Türkiye alternatifinin var olduğunu herkese göstermiştir. Bu önemli bir sonuç ve başarıdır. Faşizmin çöküş sürecini hızlandıran, faşizmin yıkılmasının önünü açan bir başarıdır. Aslında demokratik siyaset alanı, seçim sonucuyla AKP-MHP faşizminin yıkılacağını ve tarihin çöp sepetine atılacağını göstermiş ve kanıtlamıştır.

MHP'lileşmiş bir AKP ve Erdoğan gerçekliği var

Bütün bunların sonucunda olası gelişmeler ne olabilir? 24 Haziran seçimlerinin ortaya çıkardığı siyasi tablo sonucunda, önümüzdeki haftalar ve aylardaki siyasi-askeri mücadele nasıl gelişecektir?

Bu konuda da kısaca şu tanımlamaları yapmak mümkündür: Birincisi; AKP-MHP faşist ittifakı, kendi yönetimini kurmaya ve şimdiye kadar uyguladığı politikaları daha da derinleştirerek uygulamaya çalışacaktır. Zaten Tayyip Erdoğan mevcut seçim sonuçlarını, izlediği savaş ve soykırım politikalarının kabul görmesi, doğrulanması olarak değerlendirmektedir. "Terörü tümden yok edeceğim" adı altında PKK'ye, devrimci demokratik harekete, Kürt halkına ve tüm ezilenlere dönük faşist-soykırımcı saldırılarını artırarak sürdüreceğini ifade etmektedir.

Bu bakımdan AKP-MHP iktidarının içte ve dışta, Bakurê Kurdistan'da, Başûr ve Rojava'da, en başta Kürt halkına ve Özgürlük Hareketi'ne, onunla bağlantılı olarak tüm demokratik güçlere ve ezilenlere dönük faşist terör, baskı ve saldırıları en üst düzeye çıkartacağı kesin gibi gözükmektedir. Kendi iktidarını sürdürebilmek, ömrünü uzatabilmek için bu saldırıları yapacaktır. İktidarının ömrünü uzatmayı, bu saldırıları başarıyla sürdürmekte görecektir. Bunun da merkezine hiç kuşkusuz Kürt soykırımını koymuştur, Kürt düşmanlığını esas almaktadır. Dolayısıyla hem Bakurê Kurdistan'da topyekun faşist saldırı sürecek hem de bu saldırılar Efrîn'den başlamak üzere Rojava'ya, Bradost'tan başlamak üzere de Başûrê Kurdistan'a yayılmaya çalışılacaktır. Zaten Tayyip Erdoğan yönetimi politika olarak uzun süredir böyle bir stratejik planlamayı benimsemiş durumdadır. MHP ile ittifak halinde izleyeceği politika daha fazla bu olacaktır. Mevcut haliyle Tayyip Erdoğan'ın ve AKP'nin zaten politika belirleme şansı ve iradesi kalmamıştır. Her şeyi ile Devlet Bahçeli'ye teslim olmuş, MHP çizgisine girmiş, MHP'lileşmiş bir AKP ve Tayyip Erdoğan gerçekliği var. Şimdiye kadar meclis çoğunluğuyla belli bir irade koyuyordu, şimdi o çoğunluğu kaybederek aslında tümüyle MHP çizgisine teslim olmuş bir konuma gelmiş durumdadır. Dolayısıyla iktidarın politikalarını Devlet Bahçeli ve MHP belirleyecektir. Devlet Bahçeli ve MHP'nin de gerçekten de Süper Gladio'nun ve derin devletin bir ajan yapılanması olarak tüm hedefinin Kürt soykırımını tamamlamak olduğu, bunun için de Kürt düşmanlığını bütün politikalarının merkezine koyduğu açıktır. Bu konularda herhangi bir yanlış beklenti, duraksama, hesap içerisinde hiç kimse olmamalıdır.

İkinci olarak; sadece sürecin AKP-

MHP faşist diktatörlüğünün saldırısıyla gelişeceğini sanmak da dar bir yaklaşım olarak görülmektedir. Aslında Ortadoğu'da yaşanan Üçüncü Dünya Savaşı'nın, Suriye'de belli bir tıkanmayı ve kilitlenmeyi yaşadığı açık bir gerçektir. DAİŞ'in Reqa'da yenilgiye uğratılması ardından, 'Suriye'de artık siyasi çözüm sürecinin gelişeceğini' birçok çevre değerlendirirken, gündeme Efrîn işgal saldırısı geldi ve savaşın Suriye'de daha çok derinleşerek devam edeceği görüldü. Ardından DAİŞ'e karşı Koalisyon Güçleri'nin desteğinde, YPG/YPJ'nin ve QSD güçlerinin direnişleri yayılarak sürdü.

Şimdi rejim ile çeşitli çete güçleri arasında Suriye'nin değişik bölgelerinde çatışmalar sürüyor. Bazı çevreler siyasi çözümün gelişeceği, yeni görüşme süreçlerinin başlayacağını değerlendiriyor. Bazı çevreler Suriye'de savaşın derinleşeceğini, rejimle kuzey-doğu Suriye güçlerinin çatışma içerisine gireceğini ifade ediyor. Aslında Suriye'de savaşın derinleşebileceği kadar derinleştiği, eski yapıyı çözeceği kadar çözdüğü, bundan öteye savaşla yeni bir şey yaratılamayacağı açığa çıkmış bulunuyor. Dolayısıyla Üçüncü Dünya Savaşı, Suriye'de derinleşebildiği kadar derinleşmiş ve bir tıkanma haline gelmiş gözüküyor. Bu çerçevede küresel sermaye güçlerinin ABD, İsrail ve İngiltere öncülüğünün yönünü daha çok İran'a çevirdiği, dolayısıyla bir ihtimal savaşın İran sınırına, Zagros hattına kayabileceğini görmek ve değerlendirmek gerekiyor. Zaten baştan beri Trump yönetiminin böyle bir politika izlemeye çalıştığı görülebilmekteydi. İran ile yapılan Nükleer Anlaşma'dan çekilerek, Kuzey Kore ile belli bir ilişki geliştirerek, Rusya ile sürekli ilişki ve görüşme içerisinde olarak, Suudi öncülüğünde İran'a karşı bir Arap cephesi oluşturarak, İran'a dönük belli bir planlı mücadele içerisinde oldu.

AKP-MHP bütün siyasetini Kürtlere karşı topyekun soykırım temelinde yürütecektir

Şimdi Irak'ta ve Türkiye'de yapılan seçim sonuçlarını ve bu sonuçlar temelinde oluşan iktidarları, eğer İran'a karşı mücadelede kendi yanına çekebilirse, giderek Üçüncü Dünya Savaşı'nın Irak içine doğru yayılması durumu gündeme gelebilir. Böyle bir olasılık vardır ve ABD'nin böyle bir çaba içerisinde olduğu görülmekte ve anlaşılmaktadır. Aslında ABD ve AKP yönetimleri arasında derinden sürdürülen görüşmeler, müzakere ve pazarlıkların altında böyle bir durum yatmaktadır. Her ne kadar güncel politika tartışılıyormuş gibi görülse de, Minbic vb yerlerin tartışıldığı söylense de, esas pazarlığın mevcut AKP-MHP faşist diktatörlüğünün, ABD cephesinde İran'a karşı mücadeleye katma üzerinde yürüdüğü; AKP-MHP'nin ise buna karşılık ABD'nin her yerde Kürt soykırımına onay vermesi, kabul etmesi, böyle bir ittifakın bir hedefinin de Kürt Özgürlük Hareketi'nin her alanda ezilmesini, terazinin bir kefesine koyduğu anlaşılmaktadır. Böyle bir pazarlığın derinden sürme olasılığı çok güçlüdür. Dolayısıyla eğer anlaşabilirlerse, yine Irak'ta oluşacak yönetim böyle bir politik stratejiye dahil olursa, önümüzdeki süreçte Suriye'de tıkanan Üçüncü Dünya Savaşı'nın yeniden Irak-İran sınırına, orası üzerinden Irak içlerine taşırılma olasılığı vardır ki, bu durum Hareket ve halk olarak bizi yakından, ciddi bir biçimde etkilemekte ve ilgilendirmektedir.

Faşizm topyekun saldırı olduğu kadar, en çok da silahlı saldırıdır, katliamdır, zulümdür, imhadır, bir hakaret rejimidir. Böyle bir zulüm düzeninin yıkılması, onu yıkacak direnişin geliştirilmesiyle mümkündür. Bu da anladığı dille cevap vermeyi ifade etmektedir ki, bu noktada her düzeyde silahlı direniş, özellikle gerilla öncülüğünün dağda, ovada, şehirde görev ve sorumluluklarının gereklerini başarıyla yerine getirmesiyle mümkün olacaktır.

Değerli yoldaşlar;

AKP-MHP faşist ittifakı zayıf ve geçici de olsa, 24 Haziran seçimleriyle kendisini kısmen yenilemiş, kendisine belli bir taze kan katmış durumdadır. Bu çerçevede ABD ile tam anlaşsa da anlaşamasa da, ABD ile birlikte İran'a dönük savaş ve mücadele içerisine girse de girmese de, önümüzdeki süreçte tek hedefinin Özgürlük Hareketimizi imha ve tasfiye etmek olacağı kesindir. Bütün zihniyetini ve siyasetini Kürt düşmanı, Kürt karşıtı bir çizgide harekete geçirerek, her alanda Hareketimize ve halkımıza dönük imha ve tasfiye amaçlı topyekun faşist-soykırımcı saldırılarını yürütmeye çalışacağı açıktır. Bunu, Türkiye ve Bakurê Kurdistan'da her türlü yöntemle yapacağı gibi, Rojava ve Başûrê Kurdistan'a dönük başlattığı işgal saldırılarını, çeşitli yöntemlerle yaymaya ve geliştirmeye çalışarak da yapmak isteyecektir. Diğer yandan böyle bir faşist-soykırımcı saldırıyı, siyasi ve askeri boyutlarda yaptığı gibi, bölgesel ve küresel düzeyde dış alanlarda, hem diplomatik yollarla hem de istihbari saldırılar biçiminde de geliştirmeye ve sürdürmeye çalışacaktır.

Dolayısıyla 24 Haziran seçim sonuçları, AKP-MHP faşizminin izlediği topyekun faşist-soykırımcı saldırı planında, söz konusu saldırıları daha çok arttırma ve çeşitlendirme çabası dışında herhangi bir değişiklik yapmamıştır. Her şeyden önce tüm yoldaşların, hepimizin, tüm Kürdistan Özgürlük Güçleri'nin ve Türkiye devrimci demokratik çevrelerinin bu gerçeği görmesi ve buna göre tutum geliştirmesi gereklidir.

TC sınırları içerisinde yaklaşım bu biçimde olması gerektiği gibi, Rojava ve Suriye çerçevesinde de, yine Başûr ve Irak çerçevesinde de yaklaşım ve tutumun böyle olması zorunludur. Suriye ve Irak'ın kendi iç sorunları, çelişki ve çatışmaları vardır. Fakat bunların yanında, bu alanlar açısından da birinci tehdit mevcut haliyle Türkiye devleti, AKP ve MHP faşist diktatörlüğüdür. Bu gerçekliği Rojava ve Başûr'un Kürt güçleri kadar, Suriye ve Irak'ın yurtsever demokratik güçlerinin de görüp anlaması ve buna göre ortak tutum geliştirmesi zorunludur.

AKP-MHP faşist diktatörlüğüne karşı mücadele, Türkiye ve Bakurê Kurdistan'da topyekun özgürlükçü, demokratik direniş biçiminde geliştiği gibi, aynı zamanda Rojava ve Başûrê Kurdistan'ın, Suriye ve Irak'ın özgürlükçü demokratik güçleriyle de ortak bir mücadele olmak durumundadır. AKP-MHP faşist diktatörlüğü, Bakurê Kurdistan için olduğu kadar, Başûr ve Rojava için de bir tehdit ve saldırı gücüdür. Aynı zamanda Irak ve Suriye için bir tehdit ve saldırı gücüdür. Dolayısıyla AKP-MHP faşist diktatörlüğüne karşı sadece Türkiye ve Bakurê Kurdistan'da değil, Başûr ve Rojavayê Kurdistan'da, Irak ve Suriye'de de bir mücadele ortaklığına ihtiyaç vardır. AKP-MHP faşist diktatörlüğüne karşı tüm bu alanlarda ortak mücadele cephesini örmek, topyekun direnişi sınırlara çok fazla takılmadan, tüm bu alanları içine alabilecek şekilde geliştirmeye çalışmak gereklidir. Böyle bir durum gerçekleşirse, işte o zaman AKP-MHP faşizminin ömrü kesinlikle uzun olmayacak, çok kısa süre içerisinde faşist diktatörlüğün Türkiye'de çöküşü ve yıkılışı gerçekleşecektir.

Topyekun faşist-soykırımcı saldırıya karşı, topyekun direniş

Bu da Türkiye'ye demokrasi ve Bakurê Kurdistan'a özgürlük getirdiği gibi, aynı zamanda Suriye ve Irak'ın demokratikleşmesinin önünü açacak, Başûr ve Rojavayê Kurdistan sorunlarının çözümünün gerçekleşmesi için zemini uygun hale getirecektir. Dolayısıyla Kürdistan'ın dört bir yanındaki Özgürlük Güçleri olarak en başta AKP-MHP faşist diktatörlüğüne, onun Kürdistan'daki katliam ve soykırımlarıyla birlikte, Başûr ve Rojavayê Kurdistan'a yönelttiği işgal saldırılarına karşı ortak bir direniş içerisinde olma görev ve sorumluluğumuz vardır. Topyekun faşist-soykırımcı saldırıya karşı, topyekun özgürlük direnişini her cephede, tüm yöntemlerle geliştirmek durumundayız. Aynı zamanda AKP-MHP faşist diktatörlüğüne karşı, "Kürdistan'ın özgürlüğü ve Önder Apo'nun özgür yaşar ve çalışır koşullara kavuşması" amacıyla yürüttüğümüz Özgür Kürdistan Mücadelemizi; demokratik Türkiye, demokratik Suriye ve demokratik Irak mücadeleleriyle de her düzeyde ortaklaştırmamız, birleşik bir mücadele haline getirmemiz, çeşitli düzeylerde demokratik ilişki ve ittifaklara dayalı olarak yürütmemiz gerekli ve zorunludur.

Unutulmamalıdır ki; Kürt halkının varlık ve Özgürlük Mücadelesi'nin başarısını, Kürt toplumunun geleceğini; içinde bulunduğumuz haftalar ve aylarda AKP-MHP faşist diktatörlüğüne karşı yürüteceğimiz topyekun direnişin sonucu belirleyecektir. Hatta bu direnişin sonucu, sadece Kürdistan ile sınırlı da kalmayacaktır. Böyle bir direniş sadece Kürt varlığını ve özgürlüğünü garantilemeyecek, aynı zamanda Ortadoğu'da yaşanan Üçüncü Dünya Savaşı'nın gidişatını da belirleyecektir. Üçüncü Dünya Savaşı'ndan barış ve demokrasi yönünde çıkabilmenin önünü açacaktır. Bunun için Türkiye, Suriye ve Irak'ta demokratikleşmeyi geliştirerek, demokratik devrimi gerçekleştirerek, Demokratik Ortadoğu Devrimi'ne giden yolun önünü açıp gerçekleşmesi için zemini güçlü hale getirecektir.

Eğer AKP-MHP faşist diktatörlüğüne karşı Devrimci Halk Savaşı Stratejisi temelinde, böyle bütünlüklü ve topyekun direniş yürütülürse, AKP-MHP faşizminin yıkılabileceği, ömrünün çok uzun olmayacağı tartışmasız bir gerçektir. Yeter ki, Kürdistan Özgürlük Güçleri, topyekun faşist saldırıya karşı şimdiye kadar yürüttükleri topyekun özgürlük direnişini daha çok geliştirip güçlendirebilsinler, daha zengin tarz ve yöntemlerle, başarılı bir şekilde uygulayabilsinler. Yeter ki, Kürdistan'da gelişen bu topyekun özürlük direnişini; Türkiye'nin, Irak'ın, Suriye'nin demokratik güçleriyle ortak bir cephede birleştirmeyi ve ortak bir direnişe dönüştürmeyi başarabilsinler. Eğer bu gerçekleşirse AKP-MHP faşizminin ayakta kalma şansı kesinlikle yoktur. Bir defa faşist diktatörlük, 24 Haziran seçiminden güçlenerek çıkmamıştır. Tam tersine hükümet kurma, yönetim olma hakkını elde etmiş olsa bile zayıflayarak çıkmıştır. Zayıfladığının en önemli göstergelerinden biri, koltuk değneklerinden biri olan CHP'nin artık eski işlevini göremez duruma düşmüş olmasıdır.

Diğer yandan, HDP'de oluşan demokratik irade, gerçekten de Demokratik Türkiye gerçeğini her bakımdan direniş içerisinde örecek bir nicel-nitel güce sahiptir. AKP-MHP faşizmi bütün bu yaptıklarıyla ve seçim sürecindeki mücadeleyle Türkiye toplumu nezdinde çok yönlü bir biçimde teşhir ve tecrit olmuş durumdadır. Evet, beynini yıkadığı, parayla satın aldığı, alıklaştırdığı ve sürü haline getirdiği, bu temelde savaşa sürdüğü belli bir kesim vardır. Önemli bir çete örgütlemesi gerçekleştirmiştir ki, zaten savaşı buna dayanarak yürütmektedir. Ama içte AKP-MHP faşizminin tabanı iyice daralmış bulunmaktadır. Mevcut seçim sonuçlarına göre bile toplumun yarısı, bu politikalara onay vermemektedir. Aslında ortaya çıkan sonucun hileyle olduğu da bilinen bir gerçektir.

Bahçeli-Erdoğan diktatörlüğünün eski Osmanlıyı canlandırma, "Misak-ı Milli'yi uyguluyoruz" adı altında, Rojhilat ve Rojavayê Kurdistan'a dönük saldırıları Arap aleminde, İran'da, bütün dünyada ciddi bir kuşku ortaya çıkarmış durumdadır. Bunun sonucunda bölgede ve dünyada, AKP-MHP faşist diktatörlüğünün teşhiri ve tecridi daha çok gelişiyor ve gelişecektir. ABD yönetimi istediği kadar onunla uzlaşmaya, çeşitli karanlık emelleri için değerlendirmeye çalışsın, bunda başarılı olunup olunamayacağı da zaten belli değildir. Genel demokratik bölgesel ve küresel kamuoyu böyle bir ittifakın, bölgeyi kana bulayacak saldırının gelişmesine izin vermeyecek düzeydedir ve bu güce sahiptir. Bu bakımdan da içte ve dışta AKP-MHP faşizminin çok daha fazla teşhir ve tecrit olduğu, daralmakta olduğu, tartışma götürmeyen bir gerçektir.

AKP, bir yöntem olarak, araç-gereç olarak ne kullanabilecekse şimdiye kadar kullandı. Kürt halkına ve Özgürlük Hareketimize dönük topyekun faşist-soykırımcı saldırıda kullanmadığı hiç bir şey kalmadı. Bütün savaş araçlarını, her türlü tekniği kullandı. Bütün alanlara saldırdı, şehirleri yaktı yıktı, mezarlıklara saldırdı, çocuklara saldırdı, kadınlara saldırdı, gençlere saldırdı. Linç uyguladı, tutuklamalar, katliamlar uyguladı. Sınır dışına saldırılar yaptı. Şengal'e, Qereçox'a, Efrîn'e, Bradost'a saldırdı. Yapmadığı, uygulamadığı hiç bir şey kalmadı. Ne araç-gereç bakımından, ne yol-yöntem bakımından yeni saldırılar geliştirme şansı yoktur. Sadece uyguladıklarını hacim olarak daha fazla çoğaltmaya çalışacak ki, karşı direniş oldukça, özgürlük ve demokrasi direnişi geliştikçe onu uygulaması, başarıya götürmesi kesinlikle mümkün olmayacaktır.

Bu bakımdan devrimci demokratik direniş asgari düzeyde örgütlendirilip, topyekun direniş halinde AKP-MHP faşizmine karşı sürdürüldüğü müddetçe, faşizmin ömrünün uzaması imkansızdır. AKP-MHP faşizmi giderek daha çok zayıflamakta, yıkılış ve çöküş süreci hızlanarak devam etmektedir. Aslında ne zaman ve nasıl çökeceğini belirleyecek olan anti-faşist demokratik direnişin gücüdür, çapıdır, etkinliğidir. Yoksa AKP-MHP faşizminin kendi gücüyle ayakta kalma şansı zaten yoktur. Onu yıkıp atacak gücün, etki düzeyi bu yıkımın ve çöküşün ne zaman gerçekleşeceğini belirleyecektir.

Değerli yoldaşlar;

Çok açık ki, AKP-MHP faşist diktatörlüğüne karşı böyle topyekun mücadelede, herkesten çok ve öncelikli görev Partimize ve gerilla güçlerimize düşmektedir. Halkımıza, kadın ve gençlik hareketlerimize düşmektedir. Türkiye'nin, Suriye'nin Irak'ın tüm demokratik güçleri bizden öncülük beklemektedir. Eğer biz doğru ve yeterli öncülük yapabilirsek, tüm devrimci-demokratik güçler böyle bir öncülük etrafında birleşmeye açıktır. Bunu Türkiye, Irak ve Suriye düzeyinde geliştirdiğimiz ilişkiler ve yürüttüğümüz ortak mücadeleler sonucunda, daha çok ve net bir biçimde görüp anlıyoruz. O halde her zamankinden daha fazla öncülük görevlerine sahip çıkmamız, geçmiş mücadele tecrübelerimizin zengin derslerini de çıkartarak, sadece Kürdistan'da değil, en azından Kürdistan'ı egemenlik altında tutan devletlerin sınırları içerisinde yürütülen demokrasi mücadelelerine, demokratik devrim hareketlerine de öncülük edecek bir anlayış ve tutum sahibi olmamız gereklidir.

Bunun için de topyekun direniş görevlerini her alanda daha doğru tarz, üslup ve yeterli tempoyla yürütmemiz gerekiyor. Mücadelede daha bütünlüklü olmamız, tarzda daha zengin ve yaratıcı hale gelmemiz zorunludur. Örneğin, demokratik siyaset alanı seçimle önemli bir başarı elde etmiştir. AKP-MHP faşist diktatörlüğünün yıkılacağını net bir biçimde herkese göstermiştir. Şimdi seçimden de aldığı güçle, demokratik siyasi mücadeleyi meclisten toplumun derinliklerine kadar her alanda örgütlü ve planlı bir biçimde geliştirmesi gereği vardır. Hiçbir baskı, terör, tutuklama bunun önünde engel oluşturamayacağı gibi, geri adım atmayı da getiremez.

Dışarıda olduğu kadar, zindanların da mücadele alanı haline getirilmesi şimdiye kadar başarılmıştır. Bundan sonra da bu alan daha da derinleştirerek mücadelesini sürdürebilir. Bu bakımdan faşizmin her türlü yöntemini olduğu alanda başarısız kılacak, faşizmin elinin uzandığı her alanda kıracak, bütünlüklü bir direnişle faşizmi boğacak bir topyekun direniş tarzını geliştirmemiz gerekiyor. Kimse böyle bir mücadelede görevi başkasına yüklememelidir, başkasından beklememelidir, başkasının mücadelesini zayıflatıcı bir tutuma girmemelidir. Tam tersine her türlü mücadeleye değer verilmesi, tüm mevzilerin anti-faşist direnişte kullanılması, herkesin görev ve sorumluluk bilinciyle mücadele etmesi şarttır.

Seçimden devrimci-demokratik hareket güçlenerek çıkmıştır

Bu konuda 24 Haziran seçim sonuçlarının ortaya çıkardığı önemli bir gelişme ve gerçeklik söz konusudur. Seçimler, sadece AKP-MHP faşist diktatörlüğünün kendini yenilemesi yönünde bir adım ifade etmemiştir. Aslında daha çok devrimci-demokratik hareketin

kendini yenileme, güçlendirmesi sonucunu ortaya çıkarmıştır. Her türlü faşist baskı ve terör karşısında demokratik siyasi mücadelenin var olduğu, demokratik siyasetin ayakta kaldığı ve faşizmin alternatifi olduğu, seçim sonuçlarıyla bir kere daha net bir biçimde kanıtlanmıştır. Bu bakımdan demokratik siyasi mücadele alanı, her türlü yöntemle tüm kesimleri harekete geçirerek demokratik siyasi mücadelenin tüm zenginliğini ve yaratıcılığını kullanarak, anti-faşist direnişini ve alternatif yaratma çalışmasını sürdürecektir. Özellikle kadın ve gençlik hareketinin demokratik siyasi mücadeleyi, anti-faşist direniş temelinde toplumun tüm kesimlerine yayma, faşizmin her türlü saldırısına karşı misliyle cevap veren, devrimci demokratik direniş için zengin yöntemler geliştirerek öncülük görevini başarma sorumluluğu vardır.

Bununla birlikte; faşizm topyekun saldırı olduğu kadar, en çok da silahlı saldırıdır, katliamdır, zulümdür, imhadır, bir hakaret rejimidir. Böyle bir zulüm düzeninin yıkılması, onu yıkacak direnişin geliştirilmesiyle mümkündür. Bu da anladığı dille cevap vermeyi ifade etmektedir ki, bu noktada her düzeyde silahlı direniş, özellikle gerilla öncülüğünün dağda, ovada, şehirde görev ve sorumluluklarının gereklerini başarıyla yerine getirmesi önemli olmaktadır.

Şöyle diyebiliriz: 24 Haziran seçimleri çerçevesinde, son iki-üç aylık süreçte, demokratik siyaset alanı önemli bir kabarma yarattı, belli sonuçlar ortaya çıkardı. Tabii, bunda kendi çabasıyla birlikte, özellikle kırsal alanda gerilla güçlerimizin geliştirdiği direniş eylemleri önemli bir rol oynadı. Efrîn Direnişi, Bradost Direnişi, Xakurkê Direnişi, Serhed, Dersim, Amed ve Botan direnişleri ve bütün cephelerde süren gerilla direniş mücadeleleri, AKP-MHP faşizminin oyunun düşmesine, demokrasi hareketinin zafer kazanmasına en büyük desteği verdi. Şimdi daha büyük öncülük görevi, kuşkusuz gece-gündüz, dağova-şehir alanlarını birlikte kullanan, başarılı bir gerilla direnişini geliştirmekle olacak, öncü böyle bir mücadelede ifadesini bulacak.

Böyle bir mücadelenin günümüz koşullarında başarılı bir biçimde nasıl gerçekleştirilmesi gerektiği konusunda da bize yolu 14 Temmuz direniş çizgisiyle, 30 Haziran fedai zafer çizgisi gösterecektir. Söz konusu topyekun direnişte öncülük görevini başarıyla yerine getirmeyi, Kemal Pir çizgisinde, Zîlan çizgisinde mücadele ederek başaracağız.

Değerli yoldaşlar;

Faşist-soykırımcı rejimin topyekun özel savaş saldırısını boşa çıkartabilmek ve onu yenilgiye uğratabilmek için topyekun direniş içerisinde olmamız gerektiği açıktır. Bu bakımdan herkese görev ve sorumluluk düşmektedir. Her alanda yürütülecek mücadeleler değerlidir. Kürdistan'da yürütülen mücadele kadar, Türkiye'de, Suriye'de, Irak'ta yürütülen mücadeleler de anlamlı ve değerlidir. Gerilla direnişi kadar, kadın ve gençlik hareketlerinin mücadelesi, serhildan, demokratik eylemlilik, kültürel etkinlikler de değerlidir. Kim nerede ne yapabiliyorsa herkes, olduğu her yerde, her yöntemle mücadele etmelidir. Faşizmi yıkacak olan topyekun direniş ancak böyle gelişebilir. Fakat herkes direnebilir, her alanda direniş olabilir ama buna öncülük yapacak, direnişte zaferi sağlayacak olan gücün ise gerilla direnişi oluğu tartışma götürmeyen bir gerçekliktir.

Bu bakımdan gerilla hareketimiz, tüm Kürdistan'a yayılmış bir hareket olduğu gibi, kendisini Kürdistan'ın dışına da gittikçe taşıran bir hareket haline gelmektedir. 40 yılı aşan zengin bir tecrübe birikimine sahiptir. Bu birikimin derslerini çıkardıkça, yeni dönemin gerillacılığını her alanda güçlü ve başarılı bir biçimde uygulayacaktır. Gerilla da başarı, kesinlikle zihniyete ve tarza dayalıdır. Anlayışta gerillanın amaçlarıyla, felsefesiyle, ilkeleriyle bütünleşme; tarzda gerillanın duyarlılığı, disiplini, örgütlülüğü, komuta gücünü gösterme, gerilla öncülüğünü başarıya taşıyacaktır.

Önder Apo, hep anlayış ve tarz üzerinde durdu. "Savaşta değil, yaşamda kaybettiğimizi" söyleyerek, "Eğer büyük askeri zaferler kazanmak istiyorsak, yaşamda kazanmamız gerektiğini" belirtti. "PKK'lileşelim Savaşı Kazanalım" dedi. Zaferi kazanmanın partileşmeyle mümkün olduğunu her zaman vurguladı. Bu bakımdan dağda, ovada, şehirde gerilla savaşını, faşizmi yıkacak düzeyde geliştirebilmek için öncelikle ideolojik-örgütsel çizgi mücadelesini kendi içimizde etkili yürütmemiz gerekiyor. Bu açıdan ideolojik-örgütsel çizgi mücadelesinde zafer kazanmamız şarttır. Bu da sınıf mücadelesidir, cins mücadelesidir, nefs mücadelesidir, kişilik terbiyesidir. Yani kendimizi amaçlarımız doğrultusunda terbiye etmemiz, bilinçlendirmemiz, disiplinli ve örgütlü hale getirmemizdir. Örgütsel düzeyde yoldaşlarıyla iyi anlaşan, birbirini dinleyen, seven-sayan, saygı duyan, dolayısıyla ortak karar alma ve uygulamayı en ileri düzeyde gerçekleştiren olmaktır. Tim, takım düzenini gerillada etkili bir biçimde geliştirmektir. 'Takım' diyoruz, 'Tim' diyoruz. En azından bu kavramların içeriklerine uygun hareket etmemiz lazım. 'Tim, takım' kavramları sadece askeri alanda kullanılmıyor. Sporda, sanatta, siyasette de kullanılıyor. Bir tim ya da takım olabilmek için insanlar çok yoğun eğitiliyor. Bireysel eğitimlerden, toplu eğitime kadar yoğun bir çaba harcanıyor. Gerçekten de bir timin ya da takımın üyesi olabilmek için her bir insan büyük bir çaba içerisine giriyor. Bütün bunları görmemiz ve anlamamız gereklidir.

Bu bakımdan da başarının ve zaferin, komünal yaşam ve kolektif çalışma çizgisinde, parti öncülüğünün gereklerini bulunduğumuz her yerde 24 saat, yaşamın ve mücadelenin her anında göstermemiz gerekiyor. Kendimizi doğru eğitmemiz lazım. Kemal Pir çizgisi budur. Takım ve tim halinde eyleme yürüdüler ve zafer kazandılar. 14 Temmuz Direniş Çizgisi böyle ortaya çıkmıştır.

Dört kişiyle tarihin en büyük zaferini kazanmadılar mı? Zîlan gerçeğine bakalım, bütün özgürlük değerleri, özgürlük amaçları bir kişide somutlaşmadı mı? Zîlan kişiliği, 7 bin yıllık erkek egemen zihniyet ve siyasetin ortaya çıkardığı, kadına cevap olarak özgür kadınlığı ruhunda, duygusunda, düşüncesinde temsil etmedi mi? Bir kişiyle bütün halklar gerçekliğini, ezilenler gerçekliğini, kadınlar gerçekliğini yaşamadı mı? Demek ki, bir kişi kendisini eğitirse, örgütlerse, Önderlik ve Parti çizgisinde kendini eğitip disipline ederek, mücadeleye sevk eder, amaçlara doğru katarsa yapamayacağı hiçbir şey yoktur, başaramayacağı hiçbir görev kesinlikle söz konusu değildir.

Bu bakımdan denebilir ki; faşist-soykırımcı saldırılar artıyor. Savaş alanı genişlemiş bulunuyor. Görevlerimiz büyümüş, mücadele alanları çoğalmış, başarı vazgeçilmez bir hedef haline gelmiş olabilir ama bütün bunları yapacak gücümüz, irademiz de vardır. İşte 14 Temmuz çizgisi, 30 Haziran çizgisi; Kemal Pir ve Zîlan çizgisi bunu ifade ediyor. Eğer biz gerçekten de Kemal Pir ve Zîlan çizgisinde partileşirsek, gerillalaşırsak, halklaşırsak, demokratik uluslaşırsak; bu temelde kendi örgütlülüğümüzü, disiplinimizi, komünal yaşam ve kolektif yaşamımızı ortaya çıkartıp geliştirirsek, bizi alt edecek hiç bir güç olamaz. Yapamayacağımız, başaramayacağımız hiç bir görev olamaz. Yenemeyeceğimiz hiç bir düşman olamaz. Bu biçimde kendisini eğitmiş, örgütlemiş bir gerilla hareketinin, parti öncülüğünün bu kadar kolektifleşmiş, komünal yaşamda bütünleşmiş, fedaileşmiş bir öncülüğün başaramayacağı hiçbir görev kesinlikle söz konusu olamaz. Bu bakımdan görevlerimiz büyümüş ve ağırlaşmış olabilir ama kendimizin de geliştiğini ve büyüdüğünü, imkanlarımızın ve fırsatlarımızın arttığını, bilincimizin ve tecrübemizin zenginleştiğini, gelişip güçlenen bir güç olduğumuzu bilmek gerekiyor. Dolayısıyla Apocu çizgide militanlaştıkça, 14 Temmuz ve 30 Haziran çizgisinde devrimcileşip fedaileştikçe, yapamayacağımız hiçbir görevin, başaramayacağımız hiçbir şeyin olamayacağına yürekten inanmalıyız. Böyle bir militanlığı geliştirdikçe her türlü görevi başaracağımıza kesinlikle inanmalı ve kendimize bu çerçevede güvenmeliyiz.

Bunun için de 14 Temmuz ve 30 Haziran çizgisinde daha çok yoğunlaşmalıyız. Kemal Pir ve Zîlan kişiliğinin özellikleri üzerinde daha çok durmalıyız. Daha çok incelemeli, Apocu militan çizgi özellikleri üzerinde yoğunlaşmalıyız. Önderlik ve şehitler çizgisinde daha çok özeleştirel yaklaşım göstermeliyiz. Arkadaşların hiçbir cephede imkanları az değil, kavrayış düzeyleri zayıf da değildir. En yeni ve en genç arkadaşlar bile mevcut durumda bir filozof kadar bilgi sahibidir. Doğruları müthiş biliyorlar, pratikte olup bitenleri çok güçlü biçimde analiz ediyorlar, doğruyu ve yanlışı ortaya koyabiliyorlar. Elbette sürekli bilgi birikimimizi artırmalıyız ama sorun yeterince bilip ya da bilmemekten kaynaklanmıyor. Aslında bildiklerimizi doğru ve yeterli bir biçimde pratiğe geçirmemekten kaynaklanıyor. Bunun aşılması da irade meselesidir, disiplin işidir. Örgütlü kişilik haline gelme durumudur.

Önder Apo, "Özgür kişilik, örgütlü kişiliktir" dedi. Bilinci ve iradesiyle yaşamına yön veren kişiliktir. O halde bilinç ve irademizi bu temelde geliştirmemiz gerekiyor. Bildiklerimizi, değerlendirmelerimizi, aldığımız kararları yerinde ve zamanında etkili bir biçimde hayata geçiren güç olmalıyız. Bu konuda bireysel becerilerimizi, örgütlü bütüne katarak, kendimizi en güçlü bir örgütlülüğe kavuşturarak gücümüzü arttırmalıyız. Düşmanın teknik üstünlüğünü, ideolojik-örgütsel güç üstünlüğümüzle geriletmeli, yenilgiye uğratmalı, aşmalıyız. Kendi güç kaynaklarımızı o halde doğru işletmeliyiz. Aslında sorun biraz buradan kaynaklanmaktadır. Bireysel tutumlar, ferdi davranışlar, eski düzen özelliklerini aşamama, küçük burjuva ruh halleri, duygular, yaklaşımlar, laubali tutumlar, üstünkörülük, duyarsızlık, 'bir şey olmaz' yaklaşımı ve zihniyeti vb tutum ve davranışlar birleştiğinde ve öncülük alanına aktığında en ciddi zarara yol açan tehlikeler olmaktadır. Bunları hafife almayalım, küçümsemeyelim; örgütlü olmanın, komünal yaşayıp kolektif çalışmanın, bütün gereklerini eksiksiz bir biçimde yerine getirelim. Kendimizi bu temelde örgütleyip kattığımız gibi, çevremizde bu tür ilke ve ölçüleri zedeleyen, buna ters düşen tutum, davranış ve anlayışlara karşı da örgütlü bir biçimde çizgi temelinde mücadele edelim. Bunları görmezden gelmeyelim, göz yummayalım, müsamaha göstermeyelim. Unutmayalım ki; zafer çizgisinde yürüyen bir siyasi-askeri mücadele ancak zafer kazanmış bir ideolojik-örgütsel çizgi duruşuyla gerçekleşebilir, ortaya çıkıp sonuç alabilir.

Bu bakımdan, her şeyin başı gerçekten de partileşme, ideolojik-örgütsel çizgi mücadelesini yürütme, sınıf ve cins mücadelesi temelinde ideolojik ve örgütsel mücadeleyi geliştirerek parti ve gerilla öncülüğünü, komünal yaşam ve kolektif çalışmada zirveye taşımadır. Başarının ölçüsü kesinlikle budur. Bu da nefsini yenmekle, bireyciliğini denetim altına almakla, üslubuna, davranışlarına, diline dikkat etmekle; yoldaşlarını, çevresini zorlayan ve zayıflatan değil; onlara hep coşku ve moral veren, onlara hep güç katan, birleştiren, çeken, doğru yolu gösteren olmakla mümkündür. Devrimci militan, çevresine batan ve çevresini kendinden uzaklaştıran, kaçırtan değildir. Tam tersine hep kendine çeken, çekim gücü olan, hep doğruyu gösteren, ona öncülük eden militandır. Haki Karerler, Mazlum Doğanlar, Mahsum Korkmazlar böyleydiler. Bêrîtanlar, Zîlanlar, Nûdalar, Saralar, Delaller böyleydiler. Biraz canımız sıkılıyor, zorlanıyoruz diye çevremizi zorlayan değil, zorlukları kendi üzerlerine alıp kendi içlerinde eriterek, çevreye hep güç katan, çevrelerinde olanların sıkıntılarını, zorluklarını aşmalarına destek olan, böylece hep çare, çözüm bulan konumundaydılar. Apocu öncü militan böyle olur. Öncü devrimcilik böyle gelişir ve böyle gerçekleşir. 14 Temmuz ve 30 Haziran çizgisinden çıkaracağımız en temel ders budur. Demek ki, neyin doğru neyin yanlış olduğunu bilememek ya da anlayamamak gibi bir durum söz konusu değildir. Gerisi bildiğini ve anladığını doğru temelde uygulama iradesini, öz disiplinini ve etkinliğini göstermeye kalıyor ki; tüm yoldaşların da buna göre davranması, dolayısıyla kendisini zafer militanı, zafer öncüsü haline getirmesi şarttır. İçinde bulunduğumuz dönem genişlemiş ve büyümüş olduğu kadar, tarihsel bakımdan anlamı ve önemi artmış olan bu görevler, ancak böyle bir militanlıkla başarılır.

Tüm yoldaşlar topluluğu olarak, biz bunun en üst düzeyde bilincindeyiz. Kendimizi Önderlik ve şehitler çizgisinde eğiterek, örgütleyerek böyle bir düzeyi tutturmamızın önünde de hiçbir engel yoktur. Gerisi bizim çabamıza kalıyor. İç mücadeleyi, sınıf ve cins mücadelesini doğru ve etkili yürütmemize kalıyor ki, bunu gerçekleştirdiğimiz ölçüde faşist-diktatörlük ne yaparsa yapsın, kapitalist modernite güçleri, işbirlikçi taifesi nasıl davranırsa davransın, kendi bilincine, iradesine ve öz gücüne dayanan devrimci öncülük her koşulda doğruyu bulma, mücadele etme ve zafer kazanma gücüne sahiptir. İçinde bulunduğumuz dönemin başaran, zafer kazanan militanlığı da kesinlikle böyle olacaktır.

Bu temelde, şahadetlerinin yıl dönümünde bir kez daha Hayri, Kemal, Akif, Ali ve Zîlan yoldaşları saygı ve minnetle anıyor, tüm yoldaşları 14 Temmuz ve 30 Haziran direniş ruhu ve zafer çizgisinde kendilerini eğitmeye, düzeltmeye, önümüzdeki dönemin görevlerini, tıpkı Kemal Pir ve Zîlan Yoldaş gerçeğinde olduğu gibi zafer çizgisinde başarıyla yerine getiren militanlar haline getirmeye çağırıyoruz

-Kahrolsun Faşist-Sömürgeci-Soykırımcı Diktatörlük!

-Yaşasın 14 Temmuz ve 30 Haziran Fedai Direniş Ruhu ve Çizgisi!

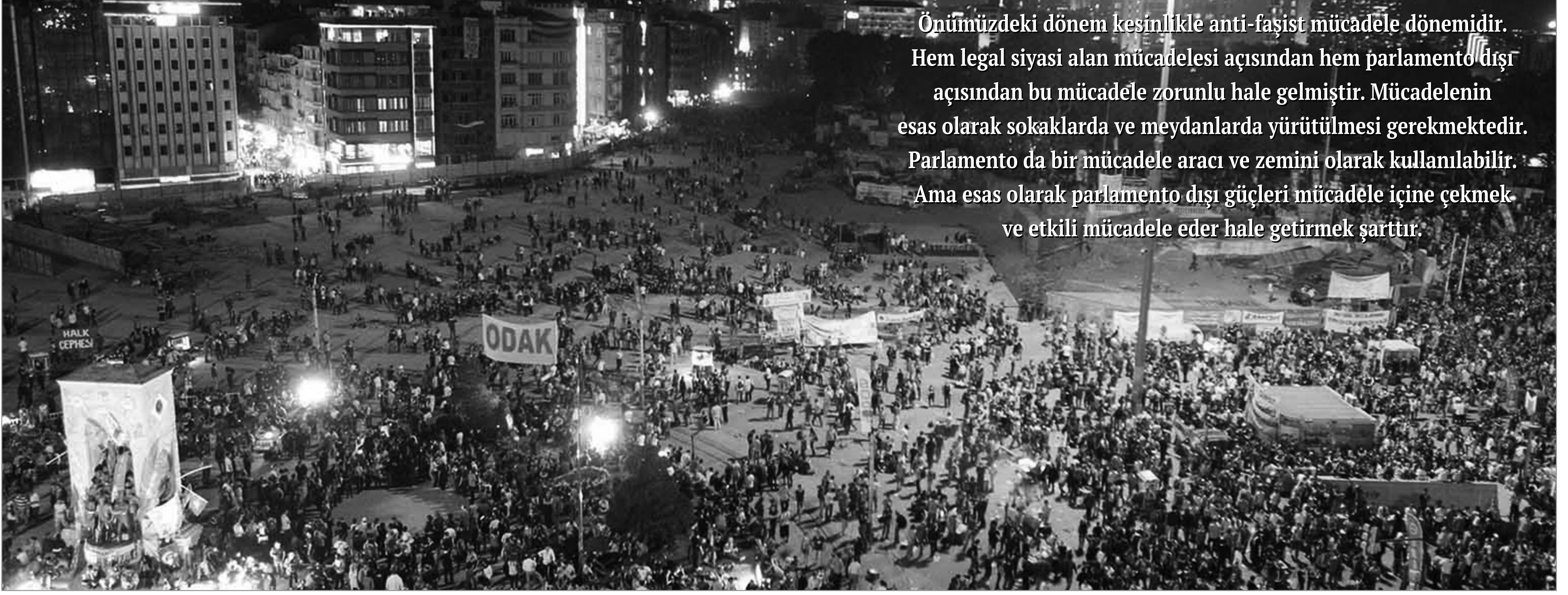
-Yaşasın Özgürlük ve Demokrasi Mücadelemiz!

-Bijî RêberApo!

PKK Yürütme Komitesi
3 Temmuz 2018

Sokak ve meydanlardaki mücadele ile AKP-MHP faşizmi yenilgiye uğratılacaktır

Önümüzdeki dönem kesinlikle anti-faşist mücadele dönemidir. Hem legal siyasi alan mücadelesi açısından hem parlamento dışı açısından bu mücadele zorunlu hale gelmiştir. Mücadelenin esas olarak sokaklarda ve meydanlarda yürütülmesi gerekmektedir. Parlamento da bir mücadele aracı ve zemini olarak kullanılabilir. Ama esas olarak parlamento dışı güçleri mücadele içine çekmek ve etkili mücadele eder hale getirmek şarttır.

Cemil Bayık

Şu an Ortadoğu'da yeni dengelerin ve statükoların oluşacağı Üçüncü Dünya Savaşı sürmektedir. Herkes kendine göre politikalarını devreye koyuyor. Bunun için ittifaklar kuruyor, gücünü ortaya koyuyor. Ama görüldüğü gibi Ortadoğu'da sorunlara çözüm bulunamıyor, istikrar sağlanamıyor. Bir yerde sorunları çözdük derken sorunlar başka yerde patlak veriyor. Ne kadar çabalasalar da istikrar ve barış getirecek bütünlüklü bir çözüm bulamıyorlar. Parçalar bir politikanın bütünlüğü haline gelemiyor. Nasıl ki pazılın bir parçası doğru yere konulmadığında bütünü etkiliyorsa şimdi de Ortadoğu'da emperyalist güçler, yine bölgesel iktidarlar ve güç odakları ilişkilerle, ittifaklarla istikrar ve hakimiyet sağlamaya çalışıyorlar ama sonuç alamıyorlar. Bunun nedeni hala geçmiş yüzyıldaki gibi halkları ve halkların iradesini dikkate almadan bir siyasal sistem kurma ve istikrar sağlama anlayışıdır. Halkları dışında tutarak Suriye'de, Irak'ta, Ortadoğu'da istikrar arama sonuç vermiyor. Bunun nedeni kesinlikle halkların iradesinin dikkate alınmaması, halkların oluşacak siyasal sitemde etkin yer almasını sağlayacak politikaların üretilememesidir. Ortadoğu'da son 25 yılda yaşananlar bu gerçekliği ortaya koymuştur.

Şunu bir kere görmek gerekiyor; soğuk savaşın son bulması, Körfez Savaşı ve bütün ülkelerde yaşanan alt üst oluşlar sonucu Ortadoğu'da ve tüm ülkelerde yeni siyasi aktörler ve eğilimler ortaya çıktı. Eski kabuk kırıldı, halk ve topluluklar tarih sahnesine çıktı. Artık tek bir siyasal gücün, 'Benim politikam budur, kabul edeceksiniz' dayatması yapacağı bir toplumsal ve siyasal gerçeklik yok. Ya da emperyalist güçlerin, 'Ben böyle dizayn edeceğim' diyerek, istediği gibi dizayn edeceği Ortadoğu toplum gerçeği yoktur. Artık toplumlar nesne olmaktan çıkıp, özne olmak istiyorlar. Bu konuda da mücadele veriyorlar. Her ülkede; Suriye, Irak, İran ve tüm Ortadoğu'da yeni siyasal aktörlerin, siyasal eğilimlerin, mücadele güçlerinin ortaya çıktığının görülmesi lazım. Bunlar görülmeden, Ortadoğu'ya eskisi gibi yaklaşmak çözümsüzlükte ısrar etmektir. En başta da bilimsel değildir. Eski statükoları yıkan siyasal toplumsal gelişmeleri, dinamizmi görmemektir. Eski statüko ne için yıkıldı? Eski dengeler neden dağıldı? Çünkü; tabandan, içten yeni dinamikler, yeni güç odakları, yeni etkenler ortaya çıktı. Bunların başında da halkların özgür olma, irade olma isteği, halkların artık siyasal toplumsal yaşamda var olma istekleri bulunmaktadır.

Kürt halkı Ortadoğu'yu sarsan devrimsel bir hareket geliştirdi

Kuşkusuz halklar tümden kendi özlemlerini kabul ettirecek örgütlülüğe ve siyasi güce ulaşmamışlardır. Toplumların, halkların tümden kendi istedikleri düzeni bütünüyle kurma güçleri, örgütlülükleri olmasa da bir uzlaşma olmadan, kendilerini ifade edecek bir durum ortaya çıkmadan da istikrarın sağlanamayacağı kesinlikle netleşmiştir. Bunu sağlatan hem bin yılların yarattığı sorunların patlak vermesidir hem de iki yüzyıllık kapitalist modernitenin Ortadoğu'ya girişiyle birlikte yarattığı sorunların ağırlaşmasıdır. Tabii son dönemlerde halkların mücadelesi bu gerçekliği görünür kılmıştır. Bunun başında da Kürt halkının on yıllara dayalı mücadelesi geliyor. Kürt halkı Ortadoğu'yu sarsan devrimsel bir hareket geliştirdi. Sadece silahlı bir hareket geliştirmedi; kadın özgürlükçü, demokratik, toplumsal, kültürel devrim, zihniyet devrimi çok köklü biçimde ortaya çıkardı. Ortadoğu'daki uyanışın, halk hareketlerinin tetiklenmesinde, ortaya çıkmasında çok önemli rol oynadı. Hem bu gerçekliklerin ortaya çıkması hem de Önder Apo'nun tarihsel toplumu değerlendirerek günümüzde dünyanın sorunlarına hangi yaklaşımla çözüm bulacağını ortaya koyması gerçekliği bulunmaktadır.

Bu bakımdan Kürtler hem siyasal-örgütsel aktör olarak etkili oldular hem de ideolojik olarak Önderlik çizgisinde Ortadoğu'nun sorunlarına çözüm bulacak projelerini ortaya koydular. Önder Apo Ortadoğu'da hangi ideolojik politik yaklaşımla sonuç alacağını kapsamlı olarak gözler önüne serdi. Halkları ve devrimci hareketleri güç yapacak ve başarıya ulaştıracak esas etken budur. Zamanın ruhuna uygun ideolojik-politik yaklaşımlar ortaya koymak kriz ve kaos aşamalarında temel çözüm aktörü olmak, öncülüğü almak demektir. Bu açıdan da Önder Apo'nun, Kürt halkının özgürlük mücadelesine öncülük ederek Kürdistan'da ve Ortadoğu'da önemli değişiklikler yaratması, Ortadoğu'daki çalkantıların, alt üst oluşların yeni siyasal dinamikler ortaya çıkarması ve bu temelde Önder Apo'nun tarihsel toplumu değerlendirerek tüm sorunlara çözüm gücünün ne olacağını ortaya koyması tabii ki Üçüncü Dünya Savaşı koşullarında Kürt halkını ve halkları emperyalizm ve bölge statüko güçleri karşısında bir güç haline getirdi. Bu güç dikkate alınmadan hiçbir istikrarın ve barışın olmayacağı ortaya konulan mücadelelerle açıkça herkese gösterildi.

Ortadoğu eksenli süren Üçüncü Dünya Savaşı yeni siyasal tarzların, ilişkilerin nasıl olması gerektiğini ortaya çıkaracaktır. Bu açıdan Üçüncü Dünya Savaşı içindeki mücadele sadece bir güç mücadelesi olmayacaktır; yeni dönemin ilişkisini, siyasal tarzını, anlayışını yaratacaktır. Bölge iktidarlarının halklarla nasıl ilişki kurması, emperyalist kapitalist güçlerin halkları nasıl dikkate alması gerektiği, halkların da kendilerini mücadeleyle nasıl bir irade haline getireceklerini öğrenecekleri önemli bir mücadele süreci olacaktır. Bu açıdan Üçüncü Dünya Savaşı diğer dünya savaşlarına benzemeyen ilginç bir mücadele ve savaş tarzını ortaya koymaktadır. Geçmiş dönemin alışkanlıklarını bırakmayanlar açısından bunlar iyi anlaşılmaz ya da şaşkınlıkla karşılanır. Nitekim hala eskinin düşünme tarzlarıyla hareket edenler Üçüncü Dünya Savaşı'nın koşullarında ortaya çıkan siyasal ilişki, savaş tarzı ve kaygan ittifakları, çok yönlü ilişkileri gördüklerinde şaşırmaktadırlar. Kapitalizmin küreselleşmesi ve tüketim toplumu temelinde sistem güçleri arasındaki mücadeleyi ve halkların ayağa kalkışını anlamayan, geçmiş alışkanlıklar ve anlayışlarla bugünü okumaya çalışanlar açısından bunlar yaşanmaktadır. Zaten Üçüncü Dünya Savaşı'nın 20. yüzyıldaki gibi bir savaş olmadığı her gün daha iyi anlaşılmaktadır.

Siyasal mücadele belirli kurallar çerçevesinde yürütülecektir

Kapitalizmin, kapitalist modernitenin geldiği aşamada sistem içi mücadele eskisi gibi katı cepheleşmeler ve çok keskin biçiminde olmayacak ama süreklilişecek, çok yönlü olacaktır. Sistem artık bütünlüklü ve iç içedir. Kapitalizmin doğası gereği sürekli bir mücadele ve birbirini itme ve geriletme içinde olacaktır. Küresel kapitalizm sistem güçleri arasındaki çekişmeyi, çatışmayı ortadan kaldırmıyor. Tarzını, yöntemini değiştiriyor ve sürekli kılıyor. Bu da aslında halkların mücadelesi açısından yeni imkanlar ve fırsatlar ortaya çıkaran bir özellik olmaktadır.

Bu gerçekliğin ortaya çıkaracağı diğer bir durum ise; mücadele sürekli olacağından şiddetinin de eskisi gibi olması mümkün değildir. Hem halkların güç olması hem sistemin bütünlüklü karakteri, siyasal mücadelenin belirli kurallar çerçevesinde olmasını zorunlu kılmaktadır. Bu, köklü bir demokrasi olmasa da sınırlı bir demokratikleşmenin gerekliliğini ortaya koymaktadır. Egemen güçler köklü bir demokratikleşmeden yana olamazlar. Köklü demokratikleşme demek, yönetimin halk güçlerinin eline geçmesi demektir. Egemen güçlerin anladığı demokrasi ise; halkın hakim olmadığı ama halka belli düzeyde nefes aldıracak ve kendi iktidarına meşruiyet kazandıracak kadar sınırlı bir demokrasiyi ön görmektedir. Bunu da zaten halkların mücadelesi dayatmıştır. Bu demokratik anlayış artık gelinen aşamada yeni bir biçime kavuşmak durumundadır. Nasıl ki 20. yüzyılda bir savaş hukukunun oluşmasına mecbur kalınmışsa, gelinen aşamada da mücadelenin belli demokratik sınırlar içinde olması kendini dayatmaktadır. 21. yüzyılda özellikle de Üçüncü Dünya Savaşı içinde bunun gerekliliği ortaya çıktığı gibi bu savaşın sonunda kurulacak göreceli istikrarın da bu anlayış ve parametreler çerçevesinde şekillenmesi zorunludur. Üçüncü Dünya Savaşı gerçeği ortamında ve 21. yüzyılda artık bu yönlü bir mücadele çerçevesi bütün siyasal aktörler tarafından kabul edilebilecek bir ilke düzeyine gelecektir. Çünkü artık böyle bir kurallar, ilkeler temelinde mücadele koşulları belirlenmezse siyasal istikrarın yaratılması mümkün değildir. Bırakalım halkla egemenler arasındaki ilişkide bir göreceli istikrarın olması, egemen güçlerin kendi aralarındaki mücadelede bile istikrar sağlanamaz.

Şu anda Üçüncü Dünya Savaşı'nın sürdüğü esas alan olan Suriye'de çok aktörlü bir mücadele var. Bu mücadele içinde hem uluslararası güçler hem bölgenin iktidarları, siyasi güçleri hem de halklar var. Kuşkusuz devletlerin ve bölge güçlerinin kullandıkları işbirlikçiler var. Öte yandan Suriye'nin bütün komşuları da Suriye'deki savaşla yakından ilgilenmektedir. Bu açıdan Ortadoğu'da sürecek bir savaşın sadece iki taraflı olmayacağı, çok taraflı olacağı en iyi biçimde Suriye'de gözler önüne serilmiştir. Ortadoğu'da savaş, çatışmalar çıktığında artık bunu iki taraflı tutmak mümkün değildir.

Suriye mücadelesi, aktörlerin nasıl davranmaları gerektiğini zamanla öğretmektedir

Kuşkusuz şu anda dünyanın 'süper' güçleri ya da büyük güçleri ABD ve Rusya'dır. ABD ve Rusya, Suriye zemininde şunu görmüşlerdir; karşı karşıya gelmek, çok ciddi bir çatışma içine girmek her ikisine de zarar verecektir. Ortak davranma, en azından birbirini gözetme, çok şiddetli bir savaş içine girmeme biçiminde bir ilişki biçimi ortaya koydular. Sert ve kavgacı olduğu düşünülen Trump, 'Rusya'yla ilişki kurmak zorundayız, kim Rusya'yla ilişki kurulmasını istemiyorsa o aptaldır' gibi Rusya'yla ilişkileri meşrulaştıran, gerekli olduğunu söyleyen bir tutum ortaya koydu. Bu aslında dünya siyasal gerçekliklerinin yarattığı bir zorunluluk olarak Trump'ın karşısına çıktı. Trump da tabii ki pragmatik bir kişi olunca eskisi gibi kalıplarla düşünme yerine hemen mevcut gerçeğe uygun bir tutum ve yaklaşım ortaya koydu ve "Rusya'yla görüşmek çıkarımızadır" dedi. Kuşkusuz bu tür söylemlerde güncel ve dönemsel politikanın belli bir düzeyde etkisi olsa da sadece onunla ilgili değildir. Ya da Trump'ı sadece bu gerçeklik böyle konuşturmamıştır. Eğer dünya genelinde de böyle bir ilişkinin gerekli olduğunu hissetmeseydi, sadece Suriye üzerinden bu düzeyde böyle bir değerlendirme içine girmeyebilirdi. Çok aktörlü Suriye mücadelesi, aktörlerin bu mücadelede nasıl davranmaları gerektiğini de zaman içinde öğretmektedir. Kapitalizmin yeni aşaması ve halkların uyanışının getirdiği yeni dünya koşulları, bölgenin yeni koşulları bütün siyasi aktörleri de buna göre tutum almaya, siyasi yaklaşım, tarz, üslup belirlemeye, ilişki geliştirmeye zorlamaktadır.

Rusya'yla ABD, Suriye ve Ortadoğu üzerinde böyle bir ilişki kurarken diğer taraftan da kıyasıya bir mücadele içindedirler. İlişkilerle, taktiklerle, yeni yol ve yöntemlerle birbirlerini sıkıştırıp kendi pozisyonlarını güçlü kılmaya çalışmaktadırlar. Bu açıdan da bir yönüyle de bu düzeyde ilişkilerin ortaya çıkması mücadele taktiklerini daha da zenginleştirmiş, daha boyutlandırmış, daha dinamik hale getirmiştir. Yoksa Rusya'yla ABD her bakımdan anlaşıyor ve dünyayı çok iyi dizayn edecekler biçiminde bir anlama olmamalı. Kuşkusuz bu mücadele sonucunda göreceli bir istikrar ve barış ortaya çıkacaktır. Ama bu göreceli istikrar ve barış, sürekli mücadeleyi gerektiren yeni bir göreceli barış ve istikrar durumunu ifade etmektedir.

ABD ve İsrail, İran'ı Suriye'de etkisizleştirmek istiyor

Suriye mevcut durumda üçe bölünmüş durumdadır. ABD Fırat'ın doğusunda, Rusya batısında var. Tabii ki bir de Fırat'ın batısından Hatay'a kadar olan bir bölge Türk işgali altındadır. ABD, QSD güçleriyle Fırat'ın doğusundaki Kürtler, Süryaniler, Araplarla ilişki içindedir. Rusya daha çok rejimle ilişki içindedir. Ancak Rusya Kürtlersiz Suriye'de yeni bir siyasal sistemin kurulamayacağını görüyor. ABD nasıl ki Türkiye'yle Kürtler arasında kalmışsa, Rusya da rejimle Kürtler arasında kalma durumunu yaşıyor. Rusya tümden rejimi esas alan Kürtleri yok sayan bir politikanın sonuç almayacağını biliyor. Trump ve Putin geçtiğimiz ay Finlandiya'da görüşme yaptılar. Daha önce Rusya'yla ABD anayasal bir sistem üzerinde uzlaştıklarını söylüyorlardı. Bu yönlü birbirini gözeten yaklaşımlar var. Türkiye'nin, Suriye'nin önemli bir bölümünü işgal ettiği hem ABD'ye hem Rusya'ya Kürt düşmanlığı politikasını dayattığı bir ortamda, Kürtlersiz de Suriye'nin istikrara kavuşamayacağı düşünüldüğünde; Rusya'yla ABD ilişkisi Suriye'de nasıl bir istikrar ve barış sağlar, kuşkuludur. Rusya eskiden beri anayasal çözümden söz etmektedir. Kürt sorununun çözümünden, kültürel otonomiden bahsetti. Bu yaklaşımı merkezi iktidarı esas almayı ifade ediyor. Anayasal çözüm arayışları, rejimi esas almasından dolayı tıkanıyor. Öte yandan Türkiye'yle rejimin çıkarlarını da dengelemeye çalışıyor. Bu da çok fazla gerçekleştirilecek bir durum değil. Zaten Rusya Efrîn'den dolayı Kürt halkının tepkisini almış durumdadır. Öte yandan hem ABD'yle hem de İran'la ilişkisi var. Bu nedenle ABD ile İran arasında da kalmıştır. Bütün bunlar Suriye'deki politikanın çok karmaşık olduğunu, öyle kolay kolay barışın ve istikrarın ortaya çıkmayacağını gösteriyor. Bir taraftan Türkiye'nin Kürt ve demokrasi düşmanı politikaları var. Halbuki Suriye bu kadar alt üst olduktan sonra Suriye demokratikleşmeden, nasıl istikrar sağlanacak? Hem rejim demokratikleşmeden kaçınıyor hem Türkiye Suriye'nin demokratikleşmesini istemiyor. Bütün bunlar Suriye'de siyasal mücadelenin ve çatışmaların bir süre daha devam edeceğini gösteriyor.

Kuşkusuz ABD'yle Rusya çok şiddetli bir biçimde karşı karşıya gelmemeye dikkat edecekler. Ama Türkiye en büyük çatışma etkeni olarak durmaktadır. Rejimin politikaları da çatışma etkenidir. Yine Türkiye-ABD ilişkileri, ABD'nin Kürtleri kendi çizgisine getirme anlayışı çatışma etkenidir. Türkiye'nin rejim ile ilişkileri ve Kürtleri rejimin çizgisine yaklaştırma politikaları da çatışma etkenidir. Bu bakımdan bir dönem daha bu çekişme ve çatışmaların süreceği görülüyor. İran Suriye'den çıkarılmak isteniyor. Özellikle ABD'nin İran'ı Suriye'de etkisizleştirme isteği var. Yine İsrail'in etkisizleştirme istekleri var. ABD ve İsrail mevcut durumda Esad'ın kalmasını istiyor ama İran'ın da etkisizleştirilmesini istiyorlar. İran da Esad rejiminin kalmasını ama kendi çizgisinde güçlenmesini önemsiyor. Bu durumda İran "Çıkmıyorum" demeyecek; ABD ve İsrail'le çekişmeye girecek bir yaklaşım içinde olmayacak ama kısa sürede Suriye'den de çekilmeyecek. Çeşitli biçimlerde Suriye'de etkisini sürdürmeye çalışacak. İran, Kürtlerin çok etkili konum kazanmayacağı, Suriye rejiminin güçleneceği yine Türkiye'nin de Suriye'de etkili olmayacağı bir politika izliyor. Ancak bu politikanın bütünlüklü olarak gerçekleşmesi kolay değildir. Kürtlerle rejim uzlaşıp demokratik Suriye ortaya çıkarmadan ne Türkiye'nin etkisizleştirilmesi ne ABD'nin etkisizleştirilmesi mümkündür. İran ABD'nin ve Türkiye'nin etkisiz olmasını istiyor ama bunu etkisizleştirmenin en temel yolu olacak Suriye'nin demokratikleşmesi konusunda da diğer aktörlerden farklı bir yaklaşım içinde değil. İran'ın Suriye'den çıkarılması yönünde bir politikanın olacağı anlaşılıyor. Bu konuda Rusya'nın da çok fazla itiraz etmediği anlaşılıyor. Kuşkusuz açıktan İran'la karşı karşıya gelmeyecektir. Ya da açıktan bu politikanın parçası olduğunu göstermeyecektir. Ama ABD ve İsrail'in İran'ı etkisizleştirme politikasına da karşı çıkmayacaktır.

Kürtler Suriye'de gerçekleştirdikleri demokratik devrimi koruyacak, her türlü saldırıya karşı savunacaklardır. Çünkü; Kürtlerin varlığı buna bağlıdır. Bu kadar gelişmeden sonra eğer Kürtler Suriye'de herhangi bir kazanım elde edemezlerse soykırımla karşı karşıya gelirler. Zaten Türk devleti bunu dayatıyor. Bu kadar bedel ödedikten, binlerce şehit verdikten sonra Suriye'nin demokratikleşmesini esas alacaklardır.

Suriye demokratikleşmeden Kürtlerin hiç bir kazanımı güvenceye alınamaz

ABD'nin Suriye'den hemen çıkacağı biçimindeki haberler doğru değildir. Suriye Ortadoğu'daki siyasal dengelerin ne hale geleceğinin kapısı haline gelmiş durumdadır. Bu bakımdan hemen çıkmaz. Öte yandan Kürtleri karşısına alarak Suriye'de etkili olamayacağını biliyor. Buna karşın Türkiye'yle ilişkilerini bozmak istemez ve Türkiye'yi yanında tutma yaklaşımına devam edecektir. Ancak Türkiye'nin Kuzey Suriye'ye hakim olması da Suriye'de yepyeni durumlar ortaya çıkarır. Suriye'deki her şey sil baştan olur. Bu da riskli ve ABD'nin göze alamayacağı bir durumdur. Öte yandan Türkiye'yi hala Ortadoğu'da kullanmak istiyor; İran'a karşı kullanmak istiyor. Ortadoğu politikalarında eskisi gibi Türkiye'yi tek aktör olarak görmüyor. Başka aktörleri de esas alıyor. Suudi Arabistan ve Mısır'ı da önemsiyor. Nitekim son zamanlarda bunlarla Türkiye'den daha çok ilişkisini geliştirdi. Yine Irak'ta etkili olmaya çalışıyor. Ortadoğu'da sadece Türkiye'ye dayanmasa da, diğer Arap ülkelerini de güçlendirip Ortadoğu politikasında bir dengeleme yapmak istese de Türkiye'yi tümden bırakmak istemiyor. Çünkü onları da kontrol etmenin yolu olarak Türkiye şantajını, kozunu elinde bulundurmak istiyor.

Suriye demokratikleşmeden Kürtlerin hiçbir kazanımı güvenceye alınamaz

ABD'nin Suriye'deki ilişkileri karmaşıktır. Bu açıdan Minbic, ABD için bir sınav haline gelmiştir. ABD'nin Suriye politikası ne olacak? Hangi hatta yürüyecek? Bu, Minbic'te belli olacaktır. Eğer Kürtleri karşısına almadan, Fırat'ın doğusunun aleyhine bir tutum içine girmeden Türkiye'yi Minbic ve Fırat'ın doğusundan uzak tutarsa o zaman ABD, Suriye politikasında konumunu güçlendirebilir ve Suriye'nin istikrarında rol oynayabilir.

Böyle bir yaklaşım yerine soğuk savaş döneminde olduğu gibi Türkiye'ye dayanarak ve kullanarak Suriye'de etkili olmak isterse katı, kaba, tek yanlı politika yürütürse bu ABD'nin Suriye politikasının çökmesi anlamına gelir. Bu yönüyle ABD'nin Suriye'deki, Ortadoğu'daki geleceği ve hangi yönde politika izleyeceği ya da hangi politikaların parçası olacağı Minbic'teki tutumuyla belli olacaktır. Bu yönüyle önümüzdeki dönemde ABD'nin politikalarının ne olacağı netleşeceği gibi Suriye'nin ve Ortadoğu'nun geleceği açısından hangi politik yaklaşımların ortaya konulacağı ve çatışmaların çıkacağı da görülecektir.

Bu ortamda Kürtler tabii ki gerçekleştirdikleri demokratik devrimi koruyacak, her türlü saldırıya karşı savunacaklardır. Çünkü; Kürtlerin varlığı buna bağlıdır. Bu kadar gelişmeden sonra eğer Kürtler Suriye'de herhangi bir kazanım elde edemezlerse soykırımla karşı karşıya gelirler. Zaten Türk devleti bunu dayatıyor. Suriye'de eskisi gibi merkezi bir siyasal sistem oluşursa ortaya çıkan iletişim, bilişim çağı ve imkanlar çerçevesinde Kürtleri soykırıma uğratma süreci burada da hızlanır ve Kürtlerin varlığı tehlikeye girer. Bu yönüyle Kürtler Suriye'nin demokratikleşmesi ve bu temelde demokratik özerkliğin sağlanması dışında hiçbir çözümü kabul etmezler. Bu kadar bedel ödedikten, binlerce şehit verdikten sonra Suriye'nin demokratikleşmesini esas alacaklardır. Çünkü; Suriye demokratikleşmeden Kürtlerin hiçbir kazanımı güvenceye alınamaz. Zaten Kürtler bu nedenle sadece Rojava'yla sınırlı kalmayan bir demokratik mücadele yaklaşımı ortaya koydular. Tüm Kuzey Suriye halklarıyla birlikte, Kuzey Suriye'de demokratik bir sistem kurmayı hedeflediler. Ve bu temelde Suriye'nin genelini demokratikleştirmeyi hedefleyen bir yaklaşım gösterdiler. Araplarla, Süryanilerle birlikte bir özerk bölge, bir federasyon sağlandığında kendi özerk bölgelerini güvenceye alacaklarına inandılar, inanmaktadırlar.

Gelinen aşamada Kürtlerin ve Kuzey Suriye güçlerinin Türkiye'ye karşı şiddetli bir savaşa girme olasılığı yüksektir. Böyle bir savaş sadece Suriye'nin değil Ortadoğu'nun da kaderini belirleyecektir. Türkiye'nin Suriye'deki politikaları çökertilip etkisizleştirildiğinde sadece Suriye demokratikleşip istikrar ve barışa kavuşmayacak, tüm Ortadoğu'da istikrar ve barışın önü açılacaktır.

Özgürlük Hareketi olarak Suriye hükümetiyle görüşmeleri her zaman teşvik ettik

Sadece Rojava'ya, Kürtlere dayanan bir demokrasi ve özgürlük mücadelesiyle Suriye'nin demokratikleştirilmesi mümkün olmaz. Hatta böyle bir yaklaşım milliyetçi çatışmalara, halklar arası çatışmalara yol açarak demokrasinin ve özgürlüklerin ezileceği durumlar ortaya çıkarır. Böyle çatışma ortamlarında özgürlük ve demokrasi güçleri ayaklar altında ezilebilir. Bu açıdan halklar arası, mezhep ve milliyetçi çatışmalara girmeyecek bir yaklaşım benimsemek çok çok önemlidir. Ortadoğu'da milliyetçiliğin ve mezhepçiliğin büyük çatışmalara yol açtığı dikkate alınırsa, milliyetçiliği ve mezhepçiliği önleyecek politikaların izlenmesi, Ortadoğu'da demokrasi ve özgürlük güçlerinin en temel politikası olmak durumundadır. Bu açıdan Rojava Devrimi, çok doğru bir yaklaşımla Araplarla ve Süryanilerle birlikte bütün Suriye'yi demokratikleştirme politikasına yöneldi. Bu politikayla aynı zaman da Suriye'den kopmayacaklarını, Suriye'nin birliği içinde kalacaklarını göstermiş oldular. Araplarla, Süryanilerle Rojava'yı da içine alan bir Kuzey Suriye Federasyonu içinde ortaklaşma politikaları aslında Suriye'nin birliğinin Kuzey Suriye şahsında gerçekleşmesi olmaktadır. Bazıları bu federasyonu, Suriye'yi bölme ve parçalanma olarak ele alıyor. Bu tür değerlendirmeler demokrasi ve Kürt düşmanlarının değerlendirmeleridir. Bazı Arap milliyetçilerinin Türkiye gibi olguyu çarpıtma yaklaşımlarıdır. Bunların düşündüğünün tam tersine Kürt, Arap ve Süryanilerin oluşturduğu Kuzey Suriye olgusu, Kuzey Suriye şahsında Suriye'nin birliğini gerçekleştirme adımı olmaktadır. Zaten Kuzey Suriye'yi oluşturan Araplar, Süryaniler ve Kürtler ısrarla Suriye'nin birliğinden söz ediyorlar. Bu yaklaşım temelinde, Kuzey Suriye yönetimi ve Kürtler her zaman rejimle uzlaşmaktan, görüşmekten yana olduğunu ortaya koydular. Tabii bu görüşme ve uzlaşma yaklaşımı Suriye'nin demokratikleşmesi temelinde bir birliği ifade etmektedir.

Kuzey Suriye güçlerinin Türkiye'ye karşı şiddetli bir savaşa girme olasılığı yüksektir

Kuzey Suriye Federasyonu ve yönetimi, bir iktidar mücadelesi ve bir devlet olma mücadelesi vermiyorlar. Kürt sorununun demokratik temelde çözülmesi, demokratik özerkliğin sağlanması yine Kuzey Suriye ekseninde de yerel demokrasinin var olduğu özerk bir Kuzey Suriye istenmektedir. Artık federal mi olur, başka bir biçimde mi olur, bunu arzuluyorlar. Bu bakımdan da Suriye hükümetleriyle görüşmeden yanalar. Kürt Özgürlük Hareketi olarak her zaman bu görüşmeleri teşvik ettik. Hiçbir zaman Suriye'nin bölünmesi ve parçalanmasından yana olmadık. Belki bu tür eğilimler vardı. 'Kürtlerin yaşadığı bölgelerle sınırlı kalalım, buraları alalım, hatta buralarda devlet kuralım' yaklaşımları da vardı. Milliyetçi eğilimlerin bu tür yaklaşımlar içinde olduğunu biliyoruz. Özgürlük Hareketi olarak bu tür milliyetçi yaklaşımların, iktidarcı-devletçi zihniyetlerin Kürtlere yarar getirmediğini, Kürtlerin çıkarının Ortadoğu'da bütün ülkelerin demokratikleşmesinden geçtiği düşüncesiyle Kürtlerin Arap ve Süryanilerle birlikte Kuzey Suriye'yi Suriye'nin demokratikleşmesinin temeli yapma politikaları doğru gördük.

Şu anda Suriye'yi bölen Türkiye'dir. Türkiye Suriye'nin kuzeybatısını işgal etmiştir. Bir işgalci güçtür. Bu bakımdan Kuzey Suriye Demokratik Güçleri, bir yandan rejimle uzlaşma ararken diğer yandan da rejimle birlikte Türkiye'yi Efrîn, İdlib ve Şehba'dan çıkarma konusunda ortak mücadele arayışı içindeler. Nitekim son zamanlarda İdlib'te ve Efrîn'de devrimci güçler eylem yapmaktadır. Aslında bu durum İdlib, Şehba ve Efrîn'de Türkiye'ye karşı ortak mücadele zeminini ortaya çıkarmış bulunmaktadır. Eğer Rusya, Türkiye'ye tutum alsa en kısa sürede Türk askeri güçleri ve bunlara bağlı çeteler de Fırat'ın batısından, İdlib, Efrîn ve her taraftan atılırlar. Aslında daha önce de atılabilirlerdi. Eğer Demokratik Suriye Güçleri'yle Suriye'deki çetelere ve işgalcilere karşı olan güçler bir araya gelseydi ve Rusya da hava sahasını Türkiye'ye kapatsaydı ne Türkiye ne de çeteler orada kalabilirdi. Zamanında böyle bir ortak mücadelenin yapılmaması büyük bir eksiklik olmuştur. Şimdi bu eksikliği giderebilir, orada Türk devletine karşı ortak mücadele yürütebilirler. Ama bu konuda tabii Rusya'nın tutumu önemli; Rusya hala Türkiye'yi dengelemeye çalışıyor. Türkiye'yle uzlaşma temelinde çeteleri etkisizleştirmeyi düşünüyor. Türkiye bir nevi hem ABD'ye hem Rusya'ya bu çeteleri besleyerek şantaj uyguluyor.

ABD de, Rusya da Türkiye'nin şantajlarına boyun eğiyorlar. Türkiye de, Rusya'ya ve Suriye'ye 'Kürtlerin ezilmesi karşılığında sizlerle ortak politikalar yürütebiliriz' diyor. ABD'ye de, 'Kürtlerin ezilmesi karşısında senin politikana ortak olurum' diyor. Yani bütün ilişkilerini Kürtlerin ezilmesi üzerine kuruyor. Kürt düşmanlığı üzerinden kendini pazarlıyor. Bu yaklaşım Suriye'nin istikrarını ve demokratikleşmesini engelliyor. Ancak Türkiye, Suriye politikasında etkisiz kılınırsa barış ve istikrar gelir. İstikrar ve barışın önündeki esas engel, Kürt düşmanlığı üzerinden politika üreten Türkiye'dir. Türkiye zaten Kürt düşmanlığı nedeniyle DAİŞ'i bu kadar besledi. Ortadoğu'da DAİŞ'e, El Nusra'ya en fazla destek veren güç oldu. Tabii Türkiye demokratik zihniyete kavuşmadığı müddetçe Kuzey Suriye'de Kürtlere düşmanlık politikasından vazgeçmeyecektir. Başûrê Kurdistan'da ve nerede Kürt kazanımı varsa oraya düşman olacaklardır. Bu açıdan Türkiye'ye karşı ciddi bir savaş hazırlığı içerisine girerek Türkiye'yle her türlü savaşa hazır olarak Türkiye'nin dayatmalarını kabul etmeyeceklerini ortaya koymalıdırlar. Gelinen aşamada Kürtlerin ve Kuzey Suriye Güçleri'nin Türkiye'ye karşı şiddetli bir savaşa girme olasılığı yüksektir. Böyle bir savaş Suriye'nin kaderini belirleyecektir. Sadece Suriye'nin değil Ortadoğu'nun da kaderini belirleyecektir. Türkiye'nin Suriye'deki politikaları çökertilip etkisizleştirildiğinde sadece Suriye demokratikleşip istikrar ve barışa kavuşmayacak, tüm Ortadoğu'da istikrar ve barışın önü açılacaktır.

Aslında Türkiye'nin pozisyonu güçlü değildir. Direnildiği takdirde Türkiye'yi yenilgiye uğratmak büyük olasılıktır. Çünkü; Arapların geneli de Türkiye'ye karşıdır. İsrail de Türkiye'nin Suriye'de etkili olmasını istemeyecektir. Çünkü; Türkiye'nin ne zaman hangi politikayı izleyeceği belli değildir. Herkes şunu görmektedir; ancak Kürtlerin varlığının olduğu bir Suriye hem Türkiye'den gelecek tehlikeleri engeller hem de Suriye'nin demokratikleşmesini sağlar. Bu temelde de Suriye Ortadoğu'nun istikrarının temeli haline gelebilir. Birçok güç Türkiye'nin Suriye'de etkili olmasını istemeyecektir. Bu yönüyle eğer Türkiye'ye karşı iyi bir hazırlık yapılarak savaş yürütülürse Suriye Türkiye için bataklık haline getirilir. Ve bu da Ortadoğu'da yeni bir dönem başlatır. Türkiye bir dönem belki Suriye'de çeşitli güçlerle çetelerle etkili olmaya çalışıyordu. Ama artık Türkiye'nin öyle çok güçlü yerli işbirlikçileri olmayacaktır. Efrîn ve İdlib'te,

şurada burada kullandığı çeteler vardır ama bunlar eskisi gibi yaygın ve etkili değildir. Sadece Türkiye'nin maşasıdırlar. Türkiye olmadığı takdirde hiçbir şey yapacak güçleri yoktur. Bu yönüyle; direnildiğinde Türk devleti Suriye politikalarında etkisiz hale getirildiği gibi o çeteler de tasfiye olacaklardır. Çetelerin başta Suriye'ye hakim olma iddiaları vardı. Artık bu durum yoktur. Dera'dan, Halep'ten, Suriye'nin güneyinden çıkarılmıştır. Zaten DAİŞ yenilgiye uğratılmıştır. Bu yönüyle Idlib ve çevresinde, Şehba'da sınırlı bir kesim vardır. Bunların artık Suriye'yi ele geçirme, Suriye'de başarılı olma şansları yoktur. Sadece siyasal var olma hakkı isteyeceklerdir. Biraz varlıklarını kabul ettirmeye çalışacaklardır. Ancak bunu da Türkiye'nin dışında destekleyecek güç kalmamıştır.

Efrîn'de savaş sürecektir

Suriye'de giderek taraflar netleşmektedir. Temel olarak Kuzey Suriye ve rejim bulunmaktadır. Türkiye'ye bağlı çetelerin herhangi bir muhalif olma, taraf olma durumları kalmamıştır. Artık onları bir dış güç olarak görmek gerekiyor. Suriye'de taraflardan söz edilecekse kesinlikle Kuzey-Doğu Suriye özgürlük güçleri ekseninde bütün Suriye'deki demokrasi güçleri ve rejim kalmıştır. Bu açıdan Suriye'de demokrasi isteyen tek güç Kürtler ve Kuzey Suriye halklarıdır. Başka muhaliflerden söz etmek halklarla dalga geçmektir. Türkiye'nin kontrolündeki güçler Türkiye'nin politik kuklalarıdır.

Kürtler Suriye'de ABD'yle, Rusya'yla, Suriye'yle, İran'la, Avrupa ülkeleriyle ilişkilidir. Bu yönüyle Kürtlerin bir güçten yana olup diğer tarafa savaş açma gibi bir durumu yoktur. Suriye'nin demokratikleşmesi temelinde her güçle ilişki içindeler. Aslında Kuzey Suriye Federasyonu Suriye'deki uzlaşma zeminidir. Herkesin görüşebildiği, tartışabildiği tek güç, Kuzey Suriye Federasyonu güçleridir, Rojava devrimci güçleridir. Bu bile Suriye'deki uzlaşmanın bu güçler etrafında olacağını göstermektedir. Önümüzdeki dönemde tabii ki mücadele yeni boyutlar kazanacaktır. ABD'yle Rusya'nın belli düzeyde uzlaşması, görüşmeleri söz konusudur. Bu durum bir yandan çatışma etkenlerinin azalmasını ifade ederken diğer taraftan bu güçler arasında mücadele sürdüğü için savaş, çatışma çekişme belli düzeyde sürecektir. Yine Türk devleti kendine bağlı çeteleri savaş içine sokarak onlar üzerinden politikasını yürütmeye çalışacaktır. Bu yönüyle önümüzdeki dönemde hem güçlerin birbiriyle siyasal ilişki ve görüşmeleri olacaktır hem de çatışmalar sürecektir. Siyasal mücadeleyle savaşın iç içe geçeceği bir dönem yaşanacaktır.

Tabii ki Efrîn'de savaş sürecektir. Kürtler Efrîn'de direnme kararı almıştır. Kürtlerin Efrîn'i işgalci güçlere bırakması mümkün değildir. Zaten Efrîn sorunu çözülmeden Suriye sorunu çözülemez. Daha doğrusu Türkiye'nin işgali sonlandırılmadan Suriye'de sorunlara nasıl çözüm bulunacak? Türkiye'nin Suriye'yi karıştırmasının önüne geçilmeden Suriye'de nasıl istikrar ve barış olacak? Bu açıdan Efrîn, Idlib ve Şehba'daki mücadele önümüzdeki dönem sürecektir. Bu mücadeleyi hiç kimse durduramaz. Suriyeli yurtseverler de bu mücadele içinde yer alacaktır. Devlet girmese bile Türkiye'nin işgalinden rahatsız olan güçler bu savaşta yer alacaktır. Geçmişte Türk devletinin Araplarla belli ilişkileri vardı. Ama Araplar şunu gördü; Türkiye onları pazarlıyor, satıyor. Sadece kendisi için bir siyasi araç olarak kullanıyor. Bu nedenle on binlerce insan kaybettiler. Türkiye'nin hem Suriye'nin yakılıp yıkılmasında rolü oldu, Suriye'deki savaşı derinleştirdi, hem de birçok kesimi kullanarak onların kayıpları üzerinden politika üretti. Suriye'de ortaya çıkan muhalefeti bile çizgisinden saptıran ve şiddetli çatışmalar içine sokarak ezdiren de Türk devleti olmuştur. Çünkü; rejimi devirecek, Kürtlerin kazanım elde etmesini engelleyecek, Suriye üzerinden Ortadoğu'ya hakim olacaktı. Ortadoğu'ya hakim olma politikası Suriye'yi alt üst etmiştir. Bunu başaramayınca bu defa da ilişkide olduğu tüm güçleri pazarlamıştır, satmıştır. Bu gerçekliği bütün Arap halkları da geçmişte muhalif olan güçler de görmüştür. Bu açıdan Türkiye'nin konumu gerçekten zayıftır. Kürtler ve Kuzey Suriye güçleri mücadeleyi kararlıca yürütürlerse önemli sonuçlar alacaklardır. Böyle bir mücadele yürütülmeden Suriye'de istikrarın ve barışın sağlanacağını sanmak büyük bir yanılgı olur.

Efrîn Direnişi aynı zamanda Rojava Devrimi'nin ve Kuzey Suriye'nin kazanımlarının nasıl korunacağını ortaya koymuştur. Öz güce güvenmeden hiçbir mücadelenin başarı şansının olmadığı bir daha netleşmiştir. Aslında Efrîn Direnişi'nde ortaya konulan irade bu direnişin kazanabileceğini göstermektedir. Ancak hazırlık yeterince yapılmadığı için, uzun süreli bir direnişe hazırlanılmadığı için, dış güçler müdahale eder, şehirlere girmez vb yanılgılar, tüm direnenlerde olmasa bile bir kısmında bulunduğu için direniş başarıyla sonuçlandırılamamıştır. Efrîn'den çıkarılan derslerle iyi bir savunma hazırlığı yapılır ve bu temelde de güçlü bir mücadeleye hazırlanılırsa, o zaman yürütülecek doğru politikalarla birlikte bütün saldırılar boşa çıkarılabilir. Kuzey Suriye devrimci güçlerinin, Rojava halkının her türlü saldırıyı boşa çıkaracak potansiyeli ve gücü vardır. Yeter ki iyi hazırlanılsın, doğru politika yürütülsün. Karşısına hangi güç çıkarsa çıksın hazırlığı yapılan mücadeleyle yenilgiye uğratılması mümkündür.

Rojava Devrimi bütün dünyayı etkilemektedir

Rojava devrimi 7. yılına girdi. Gerçekten bu altı yıl büyük bir mücadele, savaş içinde geçti. İki milyonluk bir halk, dünyanın hiçbir yerinde görülmeyen bir şekilde birçok cephede savaştı. Rojava ve Kuzey Suriye halkı büyük bedeller ödedi. Bu yönüyle özgür ve demokratik yaşamı gerçekten hak etmiştir. Zaten kadın özgürlük çizgisinde, demokratik konfederal örgütlenme temelinde gerçekleşen demokratik özerk yaşam, Rojava Devrimi'nin gücünü ortaya koymaktadır. Şu anda dünyanın en güçlü halkı Rojava ve Kuzey Suriye halkıdır. Demokrasi toplumları güçlendirir, güç yapar, irade yapar. Bu bakımdan eksiklikleri ve yetersizlikleriyle Rojava'da önemli bir toplum iradesi ortaya çıkmıştır. Toplum özgür ve demokratik yaşamın tadını almıştır. Bu açıdan Rojava Devrimi bu altı yıllık tecrübelerle önümüzdeki dönem daha da derinleşecektir. Devrimi daha nitelikli ve kalıcı hale getirecek çalışmalar yürütülecektir. Kuşkusuz çeşitli güçler halkın iradesini kırma, teslim alma, özgür ve demokratik irade yerine işbirlikçi kesimler yaratma ve devrimi saptırma politikaları yürüteceklerdir. Bu yönlü etkide bulunma çalışmaları da olmaktadır. Zaten böyle büyük bir devrim ve tüm dünya güçlerinin savaştığı Suriye ortamında bu devrimi etkilemek, sağa sola çekmek ve kendi kontrollerine almak isteyen güçler de bulunacaktır. Devrimci güçlerin bunu bilerek hareket etmesi gerekiyor. Nasıl ki saldırılarla kendini yok etmek isteyenlere karşı mücadele ediliyorsa bu devrimi sağa sola çekmek isteyenlere karşı da mücadele etmek, hazırlıklı olmak ve bu tür çabaları boşa çıkarmak da önemlidir.

Rojava Devrimi ve Kuzey Suriye halklarının devrimci mücadelesi sadece Suriye'yi ve Ortadoğu'yu değil bütün dünyayı etkilemektedir. Dünyanın devrimci çekim gücü haline gelmiştir. Süryaniler ve Araplarla birlikte 3-4 milyonluk bir halkın dünyayı bu kadar etkilemesi, dünyanın özgürlük ve demokrasiye ne kadar susadığını, ihtiyaç duyduğunu göstermektedir. Böyle küçük bir coğrafyadaki devrimin Avrupa'da, Latin Amerika'da, hatta Asya'da ve dünyanın her yerinde dikkatle izlenmesi, insanlığın özgürlük ve demokrasi mücadelesinde nasıl örneklere ihtiyaç duyulduğunu, nefes alma alanlarına ihtiyaç duyulduğunu ortaya koymaktadır. Halkların özgürlük ve demokrasi umudunun, Demokratik Sosyalizm umudunun yeşerdiği bir yerdir. Bu yönüyle Rojava Devrimi henüz başlangıç halindedir. Bundan sonra daha büyük gelişmeleri ve büyük başarıları sağlayacaktır. Rojava Devrimi kendi gerçeğinin bilincinde olarak iyi örgütlenir, demokratik sistemini güçlü biçimde kurarsa, sadece Suriye'nin demokratikleşmesini değil, tüm Ortadoğu'daki ve tüm dünyadaki demokratik güçleri etkileyecektir. Bu açıdan devrimin 7. yılında devrimci güçlerin kendi tarihsel rollerini çok iyi kavramaları gerekmektedir. Eğer Önder Apo'nun çizgisinde olduklarını iddia ediyorlarsa, Önder Apo'nun Kadın Özgürlükçü Demokratik Ekolojik Toplum Manifestosu'nu esas alıyorlarsa o zaman bu devrime çok dar bir eksenle bakamazlar. Bu devrimi Ortadoğu Devrimi olarak görmeleri gerekiyor. Bu devrimi dünya halkları açısından bir nefes alma alanları olarak görmek gerekiyor. Bu nedenle dünyanın her yerinden gençler gidiyor, Rojava'da savaşıyor, şehit düşüyorlar. Bu gerçekliği görerek kendi rollerinin bilincinde olmaları gerekiyor, bunu heyecanın duymaları gerekiyor, bu devrimin büyüklüğünün coşkusunu yaşamaları gerekiyor. Buna göre büyük bir çaba, emek, mücadele içinde olmaları gerekiyor. Eğer böyle bir yaklaşım içinde olurlarsa hem Kuzey Suriye ekseninde Suriye'yi demokratikleştirecektir hem de tüm Ortadoğu'nun demokratikleşmesinde tarihsel rolünü oynayacaktır.

Irak'ta istikrar sağlanıncaya kadar DAİŞ varlığını sürdürecektir

Suriye'de büyük tahribatlar yaratan insanlık dışı DAİŞ çeteleri Kuzey Suriye Demokratik Güçleri tarafından yenilgiye uğratılmıştır. Başkent ilan ettikleri Reqa'dan atıldıktan sonra Dêrazor ve çevresinde de yenilgiye uğratılmışlardır. Şu anda DAİŞ'in, Suriye'de ve Irak'ta El Kaide olarak savaş verdiği dönemde etkili olduğu Suriye'nin güneydoğusu dışında diğer alanlarda etkisi kalmamıştır. DAİŞ'in Suriye'den atılması DAİŞ'in bittiği anlamına gelmemektedir. Çünkü; DAİŞ'in ortaya çıkış yeri Irak'tır. Irak El Kaide'si Suriye'de krizden sonra kendisini DAİŞ olarak ifade etmiştir. Bu açıdan Irak'ta istikrar ve barış tümden sağlanıncaya kadar DAİŞ varlığını sürdürecektir. Nitekim DAİŞ şu anda Irak'ın Sünni bölgelerinde hala varlığını sürdürmektedir. Hatta Kerkûk ve çevresinde bile etkin bir güç olarak örgütlenmeye çalışmaktadır. DAİŞ Mûsil'dan çıkarılmış, çok önemli merkezlerde etkisi kırılmıştır. Bu ne DAİŞ'in yenilgisi anlamına gelmektedir ne de Irak devletinin güçlendiği, bütün Irak'a hakim olduğu anlamına gelmektedir. Nitekim DAİŞ'in Mûsil'dan çıkarılması yine diğer önemli merkezlerden çıkarılması Irak'a istikrar ve barışı getirmemiştir. Irak'ta hala bir siyasi istikrarsızlık vardır. Bu sadece Kürtlerle yaşanan sorunları ifade etmiyor. Hatta Kerkûk'ün işgaliyle birlikte Kürtlerle merkezi hükümet arasında sorunlar daha da ağırlaşmıştır. Merkezi hükümet Kerkûk ve belirli yerleri ele geçirerek kendisini güçlü göstermek istemiştir. Ancak bu hamlesi kısa vadede kendisinin güçlü olduğu izlenimi yaratsa da Kürtlerle yaşadığı sorunlar Irak merkezi hükümetini güçlendirmemiş, daha da zayıflatmıştır.

Şu anda Irak'ta güçlü bir hükümetin varlığından söz edilemez. Ancak DAİŞ'in Irak'ın genelinde etkili olma biçimindeki iddiası artık gerçekçi değildir. Çeşitli güçler tarafından kullanılacak bir aktör olarak varlığını sürdürecektir. Zaten Irak El Kaidesiyle Türkiye'nin her zaman ilişkisi vardı. Nitekim Irak El Kaidesiyle ilişkisi olan Tarık Haşimi Irak'tan kaçtığında ilk önce Başûrê Kurdistan'a daha sonra da Türkiye'ye sığındı. Bu aslında Türkiye'nin El Kaideyle ilişkisini gösteriyor. Hatta KDP'nin El Kaideyle dolaylı ilişkisini ortaya koyuyor. Bu açıdan Türkiye Irak'ta DAİŞ'i belli düzeyde kullanacaktır. Hem Irak'a karşı hem de başka alanlarda kullanmaya devam edecektir. DAİŞ'in Irak'taki konumu böyle olacaktır.

Irak'ta seçimler oldu. Aslında seçimler bir istikrar sağlayabilirdi ama bir taraftan seçimin meşruiyetinin gölgelenmesi diğer taraftan seçimden güçlü çıkan partilerin bir araya gelip erkenden koalisyon kuramamaları seçim sonrası ortaya çıkan imkan ve fırsatın iyi değerlendirilmediğini göstermektedir. Sadr'ın, Ebadi ve bazı güçlerle hükümet kuracağı söylenmiştir. Gerçekten erkenden böyle bir hükümet kurulsaydı belki Irak'taki durum biraz daha iyi hale gelebilirdi. Ama bu olmayınca Irak'ta yeni sorunlar ortaya çıkmıştır. Basra'da halk isyan etmiştir. Çeşitli güçler, ABD ve İran kışkırtıyor, diyenler bulunmaktadır. Bunlar biraz abartılı söylemlerdir. Kuşkusuz Ortadoğu gibi yerlerde bu tür hareketleri çeşitli devletler etkilemeye, kendi çıkarları için kullanmaya çalışırlar. Ancak ortaya çıkar her hareketi bir dış güce bağlamak doğru değildir. Bu, Irak'ın demokratikleşememesinin getirdiği sonuçtur.

Sünni toplumun sorunları hala çözülememiştir. Irak'ta Şiiler bu kadar tepkisel olduktan, ayağa kalktıktan sonra Sünnilerin daha büyük tepkilerinin olduğunu söylemek yanlış olmayacaktır. Bu açıdan Irak'ta demokratik bir siyasi anlayışa ihtiyaç vardır ve Kürtlerin de demokratik bir siyasi anlayışla Irak'ın demokratikleşmesinde rol oynamaları gerekiyor. Irak demokratikleşirse Kürtler'e zaten Kürtler güçlü bir konum kazanır.

Bu yönüyle ihtiyaç olan, Irak'ı ve Başûrê Kurdistan'ı demokratikleşme projesidir. Irak'ın geneli için demokra-

tikleşme yaklaşımı koyan ve etkilerini böyle değerlendiren Kürt siyasi hareketleri Irak genelinde etkili olur ve güçlenirler. Irak'ın bütünlüğü ve demokratikleşmesi ekseninde sorunları çözen bir yaklaşım ortaya koymalıdırlar. Kürtlerin varlığının kabul edildiği ve anayasal güvencenin belirli oranda sağlandığı koşullarda eğer böyle bir demokratik yaklaşım gösterilip mevcut anayasanın içeriği demokratikleştirilirse bundan hem Kürtler hem bütün Irak kazanır.

Irak üzerinde en tehlikeli politikalar izleyen Türk devletidir

Şu anda Şengal'de PADE'nin, YBŞ'nin yerel demokrasiyi demokratik özerkliği savunması demokratik özerklik temelinde Irak'ın birliği, Başûrê Kurdistan'ın birliği içinde var olmak istemesi aslında bir çözüm modelidir. Çünkü; Şengal'in özerkliği, Êzidîlerin özerk yaşaması kesinlikle ne Irak'ı ne Başûrê Kurdistan'ı güçsüz bırakır. Şengal rolünü doğru oynarsa hem Irak'ın hem Başûrê Kurdistan'ın demokratikleşmesinde etkili olur. İdeolojik-politik yaklaşımlarının, toplum anlayışlarının gücünü, değiştirici etkisini görerek, bunun coşkusu ve heyecanıyla Şengal'de demokratik toplumu örgütlerlerse, örgütlü topluma dayalı Demokratik Konfederal sistemi ve Demokratik Özerkliği güçlü biçimde örerlerse kesinlikle Irak'ın ve Başûrê Kurdistan'ın demokratikleşmesinde büyük bir etkide bulunacaklardır.

Irak üzerinde en tehlikeli politikalar izleyen Türk devletidir. Bunu referandumda ve Kerkûk krizi sırasında gösterdi. Aslında Türkiye Başûrê Kurdistan'ı hegemonya alanı olarak gördüğü gibi Irak'ı da Başûrê Kurdistan üzerinden baskı altına alıp kendi politik yörüngesine sokmak istemektedir. Bu konuda Kerkûk'te 500-600 kişiyi eğitip silahlandırması, Kerkûk krizi sırasında 'Orası Kürt şehri değildir, Türkmen şehridir' demesi, aslında Kerkûk'ü, Başûrê Kurdistan'a ve Irak'a müdahale için bir araç olarak gördüğünü göstermektedir. Zaten daha önceleri Tel Afer'i de bu yönlü müdahalelerle gerekçe yapmak istiyordu. Ancak şu anda Tel Afer'le ilgili yaklaşımını açık ortaya koymuyor. Kürdistan'ı işgal politikalarında esas olarak da PKK'nin ve gerillanın varlığını gerekçe gösteriyor. Daha önceleri Başûrê Kurdistan'da 15-20 tane üs kurmuştu. Başika'da üsleri var. Hewlêr'de, Silêmanî'de, Selehaddîn'de ve birçok yerde istihbarat birimleri var. Bu üsler Türk devletinin Başûrê Kurdistan'ı işgal etme zeminini döşediğini göstermektedir. Bugün PKK bahanedir, yarın başka bir şey bahanedir. Artık Başûrê Kurdistan'dan Türk devleti atılmadan ne Başûrê Kurdistan'ın özgürlüğü sağlanabilir ne de Irak bağımsız politika izleyebilir. Şu anda Türk devleti hem Başûrê Kurdistan güçlerini hem de Irak güçlerini baskı altına almaktadır. Geçmişte KDP üzerinden aslında Irak'ı, Başûr'u baskı altına alıyordu ve politikalarını böyle yürütüyordu. Şimdi KDP'nin yetmediğini görecek ki bu sefer YNK'yi de baskı altına almaya çalışıyor. Özellikle YNK'nin parçalanmış halini görerek KDP üzerinden YNK'yi de baskılamak ve böylelikle hem Başûrê Kurdistan'daki etkisini artırmak hem de YNK üzerinde etkisini artırarak Irak'a ve İran'a karşı kullanmak istemektedir. Bu açıdan şu anda Irak'ın ve Başûrê Kurdistan'ın en temel sorunu Türk devletinin politikalarıdır.

Türk devleti şimdi Medya Savunma Alanları'na saldırmaktadır. Kürtlerin en örgütlü ve devrimci gücünü ezmeyi hedefleyerek aslında bütün Kürtleri ezme politikası izlemektedir. Şu anda KDP'yle, YNK'yle ve başka güçlerle ilişki kurmasının nedeni; karşısındaki en devrimci güç olan ve kendisine engel olarak gördüğü PKK'yi tasfiye etme amacıdır. PKK'yi tasfiye ettikten sonra sıra bütün Kürt güçlerine gelecektir. Çünkü; Türk devletinin karakterinde işbirlikçi Kürt'ü de kabul etme yoktur. Soykırımcılık, Türkleştirmek esas politikasıdır. Bu açıdan Medya Savunma Alanları'na yönelik saldırılar Kürt Özgürlük Hareketi'ni tasfiye etme saldırıları olduğu gibi, bütün Kürtlere ve Irak'a saldırıdır. Gerillanın, Medya Savunma Alanları'nın direnişi de aslında bütün Kürtlerin, bütün Irak'ın direnişidir.

Şu anda gerillalar 20-30 km içeri girdikleri Lelîkan ve Xakûrkê alanında Türk devletine çok ağır darbeler vurmaktadır. Türk devleti gösterişle geldiği Lelîkan ve Xakûrkê alanında şu anda bir bataklığa saplanmış durumdadır. Eğer orada başarı sağlasaydı daha içlere gidecekti. Qendîl'e de gireceğiz söylemleri aslında Lelîkan ve Xakûrkê'de hakim olup daha sonra da Qendîl'e yönelme amacını ifade ediyordu. Bu bir hedefti. Yoksa Xakûrkê'yi aşmadan, Lelîkan'ı aşmadan Medya Savunma Alanları'ndaki diğer alanları aşmadan Qendîl'e zaten doğrudan gelmesi mümkün olmazdı. Hava saldırılarını zaten eskiden beri yapmaktadır. Şimdi daha da yoğunlaştırmış bulunmaktadır. Bu açıdan şimdi Medya Savunma Alanları'nda yani Başûrê Kurdistan'ın esas dağlık alanlarına hakim olan tabii ki gerilladır, özgürlük güçleridir. Gerilla bu direnişiyle sadece Medya Savunma Alanları'nı değil, Rojava, Rojhilat ve Başûrê Kurdistan'ı da savunmaktadır. Bu direnişle tabii ki Bakurê Kurdistan'daki özgürlük mücadelesi yürütülmektedir.

KDP, Türk devletinin işgaline karşı tutum göstermezse yarın pişman olur

Türk devletinin Medya Savunma Alanları'na saldırması aslında bir Ortadoğu planıdır. Ortadoğu'ya, Irak'a, Başûrê Kurdistan'a hakim olma, İran'ı kuşatma ve etkisizleştirme biçimindeki çok yönlü stratejik amaçlarını ifade etmektedir. Buna karşı gerilla kahramanca direnmektedir, direnmeye de devam edecektir. Zaten Başûrê Kurdistan halkı da bu işgale karşı durmaktadır. Özgürlük güçlerinin, gerillaların sadece Medya Savunma Alanları'nı savunmadıklarını, bu savunmanın aynı zamanda Hewlêr'in, Silêmanî'nin, bütün Başûrê Kurdistan'ın ve bütün Kürdistan'ın savunması olduğunu çok iyi bilmektedir. Bu bakımdan gençler, kadınlar Efrîn'de olduğu gibi Türk devletinin Medya Savunma Alanları'na, Xakûrkê, Lelîkan'a saldırısını bütün Başûrê Kurdistan'a saldırı olarak görüp ayağa kalkmıştır. Şu anda Başûrê Kurdistan'da Türk devletinin işgaline karşı ciddi bir duyarlılık vardır. Türk devletinin Kürt düşmanlığında öncü olduğunu görmüşlerdir. Türk devletinin işgali karşısında gerillalar ve Kürt Özgürlük Hareketi'yle birlikte savaşacaklarını da ortaya koymuşlardır. Şunu kesinlikle söylemek gerekir; Türk devletinin Medya Savunma Alanları'na hakim olması, Başûrê Kurdistan'ı işgal etmesi söz konusu olamayacaktır. Çünkü, gerillalar, halkla birlikte Türk devleti işgaline karşı yaygınca ve derinlikli olarak direneceklerdir.

Türk devletinin işgaline KDP göz yumuyor. Türk devleti KDP'nin göz yummasıyla hatta bazı konularda anlaşmasıyla bu saldırıları yürütüyor. Bu tarihi bir gaflet olmaktadır. Şu anda PKK'ye saldırmaması, onun Kürt düşmanı olmadığını göstermez. KDP de kendini Kürt partisi olarak görüyorsa bu saldırının aynı zamanda Kürtlere saldırı olduğunu görmesi gerekiyor. Halkımız duyarlı ve Türk devletinin işgaline karşı çıkıyor. Ama KDP'nin bazı yetkilerinin bu işgali meşrulaştıran yaklaşımları tabii ki kabul edilemez, kabul etmemiz de mümkün değildir. Gerillaların bütün Kürtleri savunduğu gerçeği göz önüne getirildiğinde bu tür yaklaşımlar bindiği dalı kesmek demektir. Gerilla Şengal'de KDP'nin onurunu kurtarmadı mı? Mexmûr'da Hewlêr'in kapısını tutmadı mı? Gerilla Kerkûk'e giderek DAİŞ saldırılarını engellemedi mi? Bütün bu gerçeklikleri kamuoyu ve halk biliyor. KDP genel başkanı sayın Mesut Barzani gidip Mexmûr'da gerillalara teşekkür etmedi mi? Sayın Mesut Barzani eğer Mexmûr'a gidip gerillanın döşeğine oturup teşekkür ediyorsa bu DAİŞ'in saldırılarının ne kadar ciddi olduğunu gösterir. Bu gerçeklikler ortadayken kalkıp gerillanın varlığını Türk devletinin saldırılarına gerekçe göstermek gerçekten akıl karı değildir. KDP'nin tutumunu gözden geçirmesi, bütün Başûr siyasi güçlerinin de Türk devletinin işgaline karşı durması gerektiği açıktır. Şimdi sağlam tutarlı politika gösterilmezse yarın gerçekten pişman olunur. Bedeller ağır olur. Bu bakımdan halkımızın ve Kürt kamuoyunun Türk devletinin işgaline meşruiyet kazandıran, Türk devletinin işgaline karşı koymayan politik yaklaşımlara karşı tutum alması, herkesi Türk devletinin işgaline karşı tutum almaya zorlaması gerekmektedir.

Türk devletinin Medya Savunma Alanları'na saldırması aslında bir Ortadoğu planıdır. Ortadoğu'ya, Irak'a, Başûrê Kurdistan'a hakim olma, İran'ı kuşatma ve etkisizleştirme biçimindeki çok yönlü stratejik amaçlarını ifade etmektedir. Buna karşı gerilla kahramanca direnmektedir, direnmeye de devam edecektir. Zaten Başûrê Kurdistan halkı da bu işgale karşı durmaktadır.

Başûrê Kurdistan siyasi güçleri aslında tarihi rollerini oynayamıyorlar. Şu anda çok dar yaklaşım içindeler. KDP de, YNK de, diğer partiler de dar yaklaşım içindeler. Herkes günlük belli bir güç olmayı amaçlıyor, parti olarak belirli bir alanı kontrol etmeyi esas alıyor. Halbuki kalıcı olarak Başûr'u, Kürtleri güç yapmak gerekir. Bunun yolu da Başûrê Kurdistan'ı demokratikleştirmekten ve siyasi güçlerin halkla bütünleşmesinden geçer. Bu temelde de Irak siyasetinde etkili olarak tüm Ortadoğu'da Kürtlerin etkisini sağlayacak sonuçlar ortaya çıkarılır.

Başûrê Kurdistan'da yakında seçimler olacak. Seçimlerde Tevgera Azadî'yi bile dışlamışlar. "Seçime giremez" demişler. Halbuki Tevgera Azadî'nin ya da herhangi bir gücün seçimlere girmesi Başûr siyasetini zayıflatmaz aksine Başûrê Kurdistan'ın demokratikleşmesine hizmet eder. Irak'ta ve Başûrê Kurdistan'da yaşanan kriz ve sorunların ağırlaşması eninde sonunda hem Kürtler hem Irak'taki siyasi güçler açısından demokratikleşmenin kaçınılmazlığını ortaya koyacak ve bu yönlü adım atmak durumunda kalacaklardır. Biz de Kürt Özgürlük Hareketi olarak bütün ülkelerin demokratikleşmesinde pozitif rol oynayacağımız gibi Başûrê Kurdistan ve Irak'ın demokratikleşmesinde de pozitif rolümüzü oynamaya devam edeceğiz. Yaklaşımımız ve rolümüz bu çerçevede olacaktır.

Kürtler İran'a bir dış müdahalenin parçası olmayacaktır

Ortadoğu'daki mücadele esasında bütünlüklü bir mücadeledir. Sadece Suriye'yi, Irak'ı değil İran'ı da, Türkiye'yi de, Ürdün'ü de, Mısır'ı da, Suudi Arabistan'ı da etkilemektedir. Bu açıdan Ortadoğu'daki mücadelenin önemli bir alanı da İran'dır. İran tarih boyu zaten Ortadoğu'da etkili olmuş bir devlettir. Perslerden, Sasanilere ve bugünkü İran'a kadar dünya tarihinde sürekli devlet geleneği olan bir karaktere sahiptir. İran tarih boyu biraz da iç dengelerini dışarıdaki etkisi ve gücüyle korumuş bir devlettir. Nitekim yakın tarihte de hep içeride güçlü olmak için dışarıda etkili olmayı temel hedef edinmiştir. Bu yönüyle tarihsel olarak Türkiye'yle ve Arap dünyasıyla çelişkileri vardır. Mevcut ortamda da Ortadoğu'da güç olmak istediğinden Türkiye'yle karşı karşıya gelmektedir. Her ne kadar ilişkileri olsa da aslında stratejik olarak karşı karşıya olan ülkelerdir. Yine Arap dünyasıyla karşı karşıya gelmiştir. İran İslam devriminden sonra da İsrail'le, ABD'yle çelişkiler yaşamıştır. Son zamanlarda ABD ve İsrail'in İran'a yönelik daha saldırgan bir politika izlediği görülmektedir. Bunun tabii ki ABD'nin ve İsrail'in Mısır, Suudi Arabistan ve diğer Arap ülkeleriyle ilişkilerini geliştirme politikalarıyla bağı da vardır.

Çatışmanın, kavganın İran'a dönük gerçekleşeceği söylenmektedir. Hatta ABD'nin hem Irak'ı hem Türkiye'yi etkileyerek KDP'yi de bu eksen içine sokarak İran'a yönelik bir hamle yapacağı değerlendirmeleri de yapılmaktadır. Kuşkusuz İran'a karşıt olanlar İran'ı böyle bir kuşatma içine almak isteyebilirler. Ama Ortadoğu'nun siyasal dengeleri böyle istenildiği biçimde bütün güçleri yan yana getirme ve bir hedefe yöneltme imkanı vermemektedir. İran'a yönelik bir askeri müdahalenin içinden çıkılamaz sonuçlar getireceği açıktır. İran'daki halk hareketleri ve halkta var olan rahatsızlıklar dikkate alındığında; ABD, son zamanlarda ortaya koyduğu gibi ekonomik-siyasi baskıyı artırarak toplumdaki bu tepkileri teşvik etme politikası izleyebilir. Önümüzdeki dönemde İran'a yönelik politikaların bu çerçevede olacağı görülmektedir. Türkiye'yi de böyle bir siyasi baskı ve ekonomik ambargo içine çekmek istiyorlar. Çünkü; geçen dönemde İran'a konulan ambargoyu Türkiye delmişti. Bu nedenle Rıza Sarraf ve Halk Bankası'nın genel müdür yardımcısı ABD'de tutuklu bulunmaktadır. ABD önümüzdeki dönemde bir karar alırsa bunu daha sıkı takip etmeye çalışacaktır. Bu politikasının boşa çıkmasını istemeyecektir. Çünkü; hem böyle bir politika izleyecek, çeşitli güçleri karşısına alacak hem de bundan sonuç alamayacak; bu ABD'yi daha da zor duruma düşürebilir. Bu yönüyle çeşitli güçleri İran'ı kuşatmada kullanması beklenebilir.

İran'ın iç dinamiklerini harekete geçirme, toplumdaki tepkileri kışkırtma, ekonomik sıkıntılar yaratarak buna zemin hazırlama politikalarını önümüzdeki dönemde görebiliriz. Bir askeri müdahalenin olacağını düşünmek abartıdır. Nitekim on yıldır her sene bu tür değerlendirmeler yapılır ama bunların hiçbirisi de gerçeklememiştir. Çok zorlanma olsa ya da gerilimler çok artsa belki bazı hava saldırıları gündeme gelebilir ya da uzaktan bazı füzelerle İran'daki hedefler vurulabilir. Bunun da mevcut aşamada hemen gerçekleşmesi mümkün değildir. ABD de herhalde bu tür kozlarını çok kritik anlarda kullanır.

Kürtler de İran'da bir hak mücadelesi veriyor. Nasıl ki Irak'ta, Suriye'de, Türkiye'de Kürtlerin özgür ve demokratik yaşam, kendi kimliği ve kültürüyle özerk yaşama talepleri varsa İran'da da vardır. Ancak şu açıktır; Kürt halkı da İran halkları da sorunlarının bir dış müdahaleyle çözülmesinden yana olmayacaktır. Bunun ne Kürtlere ne de İran'ın diğer halklarına faydası olur. Bu açıdan Kürtler bir dış müdahalenin parçası olmayacaklardır. Zaten şimdiye kadar da olmamışlardır. Irak'a müdahale olduğunda da Kürt Özgürlük Hareketi böyle bir müdahalenin parçası olmamıştır. Suriye'de de Kürtler dış bir gücün parçası olarak Suriye'ye yönelik bir harekette bulunmamışlardır. Sadece kendi özgür ve demokratik yaşamlarını savunmuşlardır. İran'da da sadece kendi hakları ve özgürlükleri konusunda talepte bulunabilirler, kendilerini örgütleyebilir, İran'ın demokratikleşmesi konusunda çaba gösterebilirler. Kürt Özgürlük Hareketi olarak dış müdahalelerle, baskılarla sorunların çözülebileceğine inanmıyoruz. Bu tür müdahalelerin sorunları daha da ağırlaştıracağı açıktır. Bu açıdan Kürtler demokratik örgütlenme ve tüm İran halklarıyla demokratik ilişki temelinde İran'ın demokratikleşmesinde rol oynayabilirler. Bu yönlü çaba içinde olabilirler ama dış bir müdahalenin; ister askeri ister siyasi olsun parçası olmamaları gerekir. Zaten biz İran halklarıyla Kürt halkının sorunlarının askeri çatışmalarla, müdahalelerle çözme yerine demokratikleşme, demokratik ilişki temelinde çözülmesinden yanayız. Bu bakımdan İran'la PJAK arasında gerçekleşen çatışmasızlıkta her iki tarafa yardımcı olan yaklaşım içerisinde olduk.

Kürt halkı da İran halkları da sorunlarının bir dış müdahaleyle çözülmesinden yana olmayacaktır. Bunun ne Kürtlere ne de İran'ın diğer halklarına faydası olur. Bu açıdan Kürtler bir dış müdahalenin parçası olmayacaklardır. Zaten şimdiye kadar da olmamışlardır. Biz İran halklarıyla Kürt halkının sorunlarının askeri müdahalelerle çözme yerine demokratikleşme, demokratik ilişki temelinde çözülmesinden yanayız.

DAİŞ'in İran'a karşı kullanılacağı iddiaları spekülasyondur

Çeşitli güçlerin İran'a yönelik yönelimleri olduğu görülmektedir. Hatta DAİŞ'in bu kez İran'a karşı kullanılacağı biçiminde iddialar var. Biz bunun doğru olduğuna inanmıyoruz. Biraz spekülasyon gibi geliyor. Çünkü, DAİŞ gibi hareketleri kullanmak hiç kimsenin siyasi çıkarına değildir. Hatta ters teper. DAİŞ'in Suriye'de ve Irak'ta yaptığı ortadadır. Bu açıdan çeşitli güçlerin DAİŞ Suriye'den, Irak'tan çıksın İran'ın başına bela olsun gibi yaklaşımlar içinde olduğunu düşünmek gerçekten zordur. Eğer böyle yaklaşımları varsa bunu siyasi ahlak olarak da her bakımdan da yanlış görürüz. Bu tür yaklaşımlara karşı tabii ki demokratik güçlerin, halkların tutum alması gerekiyor. Ama biz bunları spekülasyon olarak değerlendiriyoruz. Ortadoğu'da kaos, kriz, çatışma dönemleri ve ortamlarında gerçeklikle bağı olmayan birçok söylenti ortaya çıkar. Bunu da

bunlardan biri olarak görüyoruz.

İran'ın tabii ki tutumu ne olacak, İran bu tür müdahaleler karşısında kendisini nasıl koruyacak bunlar önemlidir. Klasik yaklaşımlarla iç sorunları çözmek, dış baskılara karşı koymak artık kolay değildir. İç sorunları çözmenin, dış baskılara karşı koymanın yolu da demokratikleşmedir. Demokratik olmayan hiçbir güç anti-emperyalist olamaz. Dış güçlere karşı koyamaz. Soğuk savaş dönemindeki pratiklerin bugün olacağını düşünmek büyük bir yanılgıdır. Soğuk savaş döneminde Üçüncü Dünya ülkeleri vardı, bunlar NATO ve Varşova Paktı dışında kalıyordu. Bu nedenle de bu iki dünyanın çatışmasından faydalanarak belli düzeyde bağımsız tutum takınma durumları oluyordu. Ama günümüzde böyle siyasal çelişkilerden yararlanarak ya da bir tarafa yaslanarak herhangi bir dış güce karşı koymak kolay değildir. Günümüzde içeride ve dışarıda sorunları çözmenin yolu toplumu güç yapmaktır. Toplumu örgütlemeden, bir ülke demokratikleşmeden dış güçlere uzun süre karşı koyması mümkün değildir. Bu açıdan biz demokrasinin olmadığı, örgütlü topluma dayalı demokratikleşmenin gelişmediği yerlerdeki anti-emperyalist ve anti-Amerikancı söylemleri gerçekçi bulmuyoruz. Bu yönüyle İran dış müdahaleye karşı nasıl ayakta duracak? Eğer demokratikleşmezse, topluma dayalı demokratik bir ülke haline gelmezse zayıflıklarını gideremez. Bu açıdan da sadece siyasal çelişkilerden yararlanarak ya da belli askeri imkanlarına dayanarak ABD ya da başka bir dış güce karşı uzun süre direnmesi zordur. Yine iç sorunları bastırarak çözme zamanı geçmiştir. İran eğer iç sorunlarını demokratikleşme temelinde çözerse ve toplumu güç yaparsa güçlü bir siyasal sistem haline gelir. Bu temelde de dış güçlerin her türlü saldırılarına da ister askeri ister siyasi-ekonomik olsun karşı koyabilir. Ama böyle yaklaşım göstermediği takdirde ne iç sorunlarını çözebilir ne de dış baskılar karşısında kendini koruyabilir. Şimdiye kadarki yaklaşımlar temelinde iç sorunlarını çözme, dışa karşı mücadele etme yaklaşımı gösterdiğini söyleyemeyiz. Ama tehlike yakınlaştıkça hangi tutumu gösterir, onu da bekleyerek görmek gerekecektir.

Türkiye Ortadoğu savaşına girerek gerici düzenini ayakta tutmaya çalışmaktadır

Ortadoğu'da süren Üçüncü Dünya Savaşı koşullarında Türkiye bu savaşın yürüdüğü önemli merkezlerden biri haline gelmiştir. Türkiye bu savaşın içindedir. Zaten Suriye'ye müdahaleyle birlikte aktif katılmıştı. Aktif katılarak Suriye siyasetinde etkili olmayı, Kürtlerin kazanımlar elde etmesinin de önüne geçmeyi hedefliyordu. Ama süreç Türkiye'nin istediği gibi olmadı. Üçüncü Dünya Savaşı aynı zamanda eski dengelerin yıkılıp yeni dengeler temelinde yeni statükoların oluşma süreci olduğundan, bu durum Türkiye'yi doğrudan etkilemektedir. Çünkü; Türkiye tüm sistemini eski Ortadoğu dengeleri üzerine kurmuştu. Şimdi Ortadoğu'da eski dengeler yıkıldı, yeni siyasi aktörler ortaya çıktı. Yeni dengelerin oluşacağı Üçüncü Dünya Savaşı sürecinde Kürtler önemli bir siyasi ve askeri faktör haline geldi. Bu durum Türkiye'nin 20. yüzyıl dengelerine dayalı siyasal sistemini ayakta tutmasını zorlamaya başladı. Ancak Türkiye herhangi bir zihniyet değişikliği ve politika değişikliğine gidemediğinden, Ortadoğu'nun ve dünyanın yeni koşullarına, yine Kürdistan ve Ortadoğu'nun yeni koşullarına ayak uyduracak, buna göre kendisini yeniden dizayn edecek, yapılandıracak durumda olmadığından, Ortadoğu savaşı içine aktif girerek bu gerici düzenini ayakta tutmaya çalışmaktadır. Nitekim bu savaş ortamında Kürtlere saldırıyı artırarak, Kürtlerin askeri ve siyasi güçlerini zayıflatıp Üçüncü Dünya Savaşı sürecinde kazanım elde etmelerinin önüne geçmek istemektedir. Bunun yolunu 'içeride savaş dışarıda savaş' politikasında görmektedir. Bu yaklaşımla Ortadoğu'nun yeniden 20. yüzyıldaki koşullarına göre şekillenmesini dayatmaktadır. Bu açıdan sadece Kürtlerin özgürlük ve demokrasi mücadelesi karşısında zorlanmamaktadır, öte yandan zihniyet ve politikalarıyla dünyadaki ve Ortadoğu'daki değişim karşısında da zorlanmaktadır. Bu durum Türkiye'yi Üçüncü Dünya Savaşı'nda istikrarın ve barışın sağlanmasını engelleyen temel aktör durumuna getirmiştir. Öyle ki, Ortadoğu'yu değiştirerek yeniden dizayn etmek isteyen Türkiye'yle ilişkili olan güçler de, Türkiye'nin bu durumundan rahatsızdır. Hatta Türkiye zihniyeti ve politikalarıyla bu güçlerin Ortadoğu politikalarını sabote eder durumdadır. Türkiye değişmemek için direnmektedir. Bunun için de hem Kürt düşmanlığı hem de demokrasi düşmanlığı yapmaktadır. Çünkü; demokratikleşme Kürtlerin özgür ve demokratik yaşamı demektir. Kürtlerin demokratik ve özgür yaşam mücadelesi Türkiye'nin ve Ortadoğu'nun demokratikleşmesi demektir. Bu da, mevcut Türk devlet sisteminin kökten değişmesini ve yeni biçimde yapılanmasını dayatacaktır. Bu nedenle de klasik Türk devleti yapılanması kendini ayakta tutmak için Kürt ve demokrasi düşmanlığını zirveleştirmiş durumdadır. Kendi gerici sistemini ayakta tutmak için sürekli saldırmaktadır. Ya değişecektir ya da bu mücadele karşısında yıkılacaktır. İşte şimdi bütün gericilerin olduğu gibi tarihin akışına, zamanın ruhuna, suyun akışına karşı direnmektedir. Ancak böyle kendini var edeceğini düşünmektedir. Sonuç alamadıkça da daha da saldırganlaşmakta ve amacına saldırganlık politikasıyla ulaşmakta ısrar etmektedir.

Kürtlerin kazanacağı ve Ortadoğu'nun demokratikleşeceği korkusuyla yaşıyorlar. Bütün politikalarını bu korkularını gidermek üzerine kurmuşlar. Rojava düşmanlığı da bu nedenledir. Çünkü; Kürt sorununun Suriye'nin sınırları içerisinde demokratik temelde çözülmesini kendilerinin yıkımı olarak görüyorlar. Bu nedenle Efrîn'e saldırdılar. Efrîn'e saldırarak aslında sadece Kürtlerin kazanımlarını değil, Rojava Devrimi'nin ortaya çıkardığı bu demokratik modelin bütün Suriye'yi ve Ortadoğu'yu etkilemesinin önüne geçmek istediler.

HDP çatısı altında Türkiye'nin bütün toplumsal ve siyasal mozaiğinin bir araya getirilmesi faşizme karşı yürütülecek demokrasi mücadelesinde önemli bir adımı ifade etmektedir. HDP'nin seçim başarısı esas olarak yarattığı bu bileşimde görülmelidir. Meclise girdi, mecliste büyük rol oynayacak şeklinde yaklaşmaktan çok, meclis dışı mücadeleyi geliştirme zemini olacak gerçekliği önemli görüyoruz.

20 Temmuz'da demokrasi güçlerine ve Kürt halkına karşı tam bir faşist darbe yapıldığıdır

Gerçek darbe 20 Temmuz'da ilan edilen OHAL'dir

2015 yazında başlattıkları saldırıya 2014'te karar vermişlerdi. 2014 sonbaharına gelindiğinde Kürtlerin güçlendiğini, Kürtlerin Ortadoğu'da etkili güç haline geldiğini gördüler. Bu durumun önüne geçmek için 'Çöktürme Planı' hazırladırlar. Çünkü; Kürtlerin önü alınmazsa hem Kürt sorununun çözümü hem Ortadoğu'nun demokratikleşmesi konusunda gelişmeler yaşanacaktır. Bu yönüyle savaşla Kürt halkının özgürlük güçlerini ezme kararı verdiler. Gerçekten 2014 yılı Kürtlerin büyük kazanma imkanlarının, potansiyellerinin ortaya çıktığı yıldır. Bu ortamda gerçekleşen 7 Haziran seçimlerinde Türk devleti mevcut sistemi ayakta tutamayacağını görmüştür. Çünkü, 7 Haziran, en başta da ulus devlete karşı bir başarı kazanmıştır. AKP iktidardan düşürülmüştür. Ulus devleti korumak isteyenlerle AKP, 7 Haziran'la birlikte demokrasi güçlerine ve Kürt özgürlük güçlerine karşı ittifak kurmuşlar ve savaş başlatmışlardır. AKP kendini iktidarda tutarak devlete hakim olmak, ulus devletçi güçler de Kürt halkının özgürlük mücadelesini ve demokrasi güçlerini ezerek ulus devleti ayakta tutmak için ortak hareket etmişlerdir. Zayıflıklarını saldırılarla gidermeyi amaçlamışlardır. Bu temelde de 7 Haziran seçimleri yok sayılmış, 24 Temmuz'da da 50'den fazla uçakla yüzlerce sorti yaparak topyekun saldırı başlatılmıştır. Kürt şehirlerine saldırmışlar, yakıp yıkmışlardır. Kürt halkının örgütlü gücünü kırmak için her türlü yol ve yöntemi denemişlerdir. Bu kesinlikle 'Çöktürme Planı'nın sonucudur. Seçimde başarılı olsalardı yine saldıracaklardı. Ama saldırının karakteri belki değişebilirdi. 7 Haziran seçim öncesi durumu değerlendirmiş, AKP iktidarı kazansa da kaybetse de 7 Haziran sonrasında savaşı artıracağı tespitinde bulunmuştuk. Bunlar 7 Haziran öncesi basına yapılan değerlendirmelerimizde bulunmaktadır.

Güçsüzlüğünü gidermek için saldırması AKP iktidarını güçlendirmemiştir. Aksine Kürt sorununun çözümsüzlüğü ve bunun yarattığı iç ve dış siyasal-ekonomik sorunlar darbe mekaniğini tetiklemiştir. Darbe girişimi zaten iç ve dış sorunların ağırlaşması temelinde olmuştur. Ancak AKP iktidarı darbeyi önceden sezerek hazırlık yapmış; darbeyi fırsata çevirip bu temelde faşist diktatörlüklerini pekiştirmeyi amaçlamışlardır. Nitekim 15 Temmuz darbe girişimini gerekçe yaparak 20 Temmuz'da asıl darbelerini yapmışlardır. 20 Temmuz'da ilan edilen OHAL gerçek darbedir. 15 Temmuz bir darbe girişimi midir, değil midir, nasıl bir şeydir? Halen netleşmiş değildir. Birçok karanlık nokta vardır. Ama karanlık olmayan, açık ve net olan ise; 20 Temmuz'da demokrasi güçlerine ve Kürt halkına karşı tam bir faşist darbe yapıldığıdır. 20 Temmuz'dan sonraki tüm uygulamalar bu gerçekliğin ifadesi olmaktadır. Belediye eşbaşkanlıkları ve belediye meclis üyeleri tutuklanmış, 'kayyum' adı altında sömürgeci faşist devletin işgalci memurları atanmış, milletvekilleri tutuklanmış, demokrasi güçlerine saldırılmış, Efrîn'e yönelik işgal harekatı yapılmıştır. 2016 20 Temmuz darbesiyle içeride ve dışarıda savaş artırılmıştır. Bu aslında güçlü olduklarından değil, güçsüz olduklarından ileri gelmektedir. AKP aslında herkesle çelişen bir politika sahibidir. Avrupa'ya karşı da Ortadoğu'daki güçlere karşı da Türkiye'yi pazarlıyor. Böyle ayakta kalıyor. Yoksa politikaları Avrupa'yla çok uygun değil. Avrupa Türkiye'yi bırakmak istemiyor, bölge güçleri Türkiye'yi karşısına almak istemiyor. AKP bu gerçekliği görerek amacına ulaşmak için bu durumu kullanıyor. Erdoğan, Batı'nın ve bölge ülkelerinin yaklaşımını görerek en azından bir süreliğine -kendisinin dayatmalarından çok açık rahatsız olsalar da- bir şey yapamayacaklarını görerek, kendisini dayatıp bazı konularda sonuç almıştır. En azından kendisinin uygulamalarına ve bazı adımları atmalarına sessiz kalmalarını sağlamıştır. Seçim öncesi ve seçim sürecinde Avrupa'yla, ABD'yle ilişkilerini düzeltme yoluna gitmiştir. Çünkü; mevcut dayatmalarının bir süre kendisine kazandıracağını ama uzun süre yaptığında ters tepeceğini bilmektedir. Nitekim uygulamalarına sesiz kalmalarını sağlaması ve bazı adımları atması sonrası Batı'yla ve bölgede kavga ettiği diğer ülkelerle ilişkileri geliştirme arayışı içine girmiştir. Zaten Rusya'yla ilişkilerini de bu güçlerden taviz koparmak için kurmuştur. Yoksa Tayyip Erdoğan ve Türkiye Rusya'yla ilişkisini stratejik tercihle tümden bir politika değişikliği temelinde yapmamıştır. Ama Batı'nın, ABD'nin ve bölge güçlerinin kendisini tümden bırakmayacağını görerek, Rusya ilişkileri üzerinden de belli sonuçlar almıştır.

7 Haziran seçimleri sonrası da aslında durumun kritikliğini görerek Almanya'dan destek almıştı. Almanya da Türkiye'nin sıkışık olduğunu görerek kendisi açısından daha fazla kullanmak için destek vermişti. 7 Haziran seçimlerinde böyle bir destek aldığı gibi 24 Haziran seçimlerinde de İngiltere'ye gidip destek almıştır, ABD'yle ilişki kurmuş, destek almıştır. Tayyip Erdoğan, sizin politikalarınızla daha fazla ortak hareket edeceğim, sizinle daha uyumlu çalışacağım, diyerek ve bazı konularda somut tavizler vererek bu desteği almıştır.

Öte yandan Erdoğan bu desteği bir yönüyle de baskıyla muhalefeti etkisizleştirip kendisini Türkiye'de tek siyasi güç haline getirerek almıştır. Alternatif bırakmayarak herkesi kendisine muhtaç kılmıştır. Hem bu yaklaşımla hem de tavizler vererek mevcut zayıflıklarını giderme, faşist diktatörlüğünü pekiştirerek Türkiye'de öngördükleri sistemi yerleştirmeyi hedeflemişlerdir. Bu da tabii ki Kürtleri soykırıma uğratma ve demokrasi güçlerini ezme politikasıdır. Bu durumda Batı, ABD ve çeşitli güçler Kürt soykırımına ve demokrasi güçlerinin ezilmesine destek vermiş olmaktadırlar. Nitekim seçimlerden sonra Hollanda'nın ilişkileri düzeltme adımı atması, Almanya'nın bu yönlü yaklaşımlar içinde bulunması bu güçlerin savundukları değerleriyle tamamen çeliştiklerini, çıkar söz konusu olduğunda bu değerleri bir tarafa bıraktıklarını göstermişlerdir. Şu anda Avrupa da ABD de Türkiye'ye verdikleri destekle Kürt soykırımının ve Türkiye'deki faşist diktatörlüğün işlediği suçların suç ortağı haline gelmişlerdir.

24 Haziran seçimi hileyle yapılan ayarlanmış bir seçimdir

AKP-MHP faşizmi açısından dış destek almak önemliydi. Bu desteği aldıktan sonra seçimi OHAL koşullarında ve hileyle yaparak kazanmayı önlerine koymuşlardır. Bu seçim sadece yıpranmış AKP-MHP iktidarına meşruiyet kazandırma seçimiydi. Çünkü; içeride ve dışarıda uyguladığı politikalara karşı önemli kuşkular vardı. Bu politikalara muhalefet ve tepkiler vardı. Bu seçimle bunu gidermeyi hedeflemiştir. Batı'nın ve ABD'nin desteğini alarak bu seçimin meşruiyetini seçimden önce bir nevi bu güçlere onaylatmıştır. 24 Haziran hileyle yapılan, ayarlanmış bir seçimdir. Bu seçim sonucu iktidarı ele geçirerek Üçüncü Dünya Savaşı'nda hem savaşı hem de Kürt halkına ve demokrasi güçlerine karşı yürüttüğü siyasal saldırıyı engelsiz yürütmek için tek adam diktatörlüğünü pekiştirmeyi hedeflemişlerdir. Kürt halkı ve demokrasi güçlerine baskıyı hızlı, yoğun biçimde yaparak sonuç almaya çalışacaklardır. Savaşta ve siyasette yapacağı saldırılardan sonuç almak için böyle bir dikta yönetimini kurmuşlarıdır. Zaten sistemi değiştirme amaçları da budur. Sık sık bunu da açıkça ifade etmişlerdir. Hızlı karar alıp hızlı uygulamak, Türkiye'yi mevcut ortamdan güçlü çıkarmak için böyle bir sisteme geçildiğini, geçme ihtiyacının duyulduğunu ifade etmişlerdir. Bu seçimde kazanma dışında başka bir seçenek düşünmemişlerdir.

Türkiye tarihinde bu düzeyde düzenlenmiş bir seçim görülmemiştir. 1946'daki seçimlerden daha fazla bizzat bu seçime müdahale edilmiştir. Çünkü; kendilerinin iktidarda kalmalarını beka ve istiklal sorunu olarak görmüşlerdir. 'Eğer iktidar olmazlarsa Türkiye'nin istiklalini kaybedeceğini, beka sorunu yaşayacağını' söylemişlerdir. Bunu söyleyenler, kaybetmelerini bu biçimde değerlendirenler bu seçimde herhangi kaybetme riskini göze alabilirler mi? Kesinlikle kazanmayı esas alan, buna göre her şeyi dizayn eden bir yaklaşım içinde olmuşlardır.

Demokrasi güçleri 24 Haziran seçimine girerken bu seçime girilsin mi girilmesin mi tartışmaları olmuştur. Ama demokrasi güçleri OHAL koşullarında da olsa mücadele edilerek belki geriletilebilirler, diyerek bu seçime girmeyi tercih etmiştir. Ancak AKP, saray gladiosu ve derin güçler, bu seçimi tam bir dizaynla sonuçlarını önceden ayarlamışlardır. Öyle ki Erdoğan'ın başkan seçildiği, AKP-MHP'nin meclis çoğunluğunu elde ettiği bu seçimde AKP ve MHP ciddi bir seçim kampanyası yürütmemiş, kampanya yürütmeyi bile gerekli görmemişlerdir. Bu nedenle toplumda bir yanılgı ortaya çıkmıştır. CHP'nin, HDP'nin mitingleri ve İyi Parti'nin mitingleri canlı geçmiştir. AKP miting bile yapamıyor, yaptığı mitinglerde ise kitle toplayamıyor, MHP zaten miting yapmıyor. Bu durumda başkanlık seçiminin 2. tura kalacağı, AKP-MHP ittifakının meclis çoğunluğunu da alamayacağı biçiminde bir yargı ortaya çıkmıştır. Birçok çevre böyle değerlendirmiştir. Ancak bu seçim önceden ayarlanmıştır. Öyle ki; Türkiye'den 24 Haziran seçimlerinden 10-15 gün önce elimize ulaşan bir raporda, AKP seçim kampanyası yapmıyor, bunun amacı nedir, şaşırdık, diyorlardı. Bunun üzerinde durulması ve anlaşılması gerektiğini, söylüyorlardı. 24 Haziran seçim sonuçları ortaya çıkınca bu gönderilen rapor bizim için daha anlaşılır hale geldi. O zaman bu raporu yazanların neden böyle bir değerlendirme yaptıkları, neden kuşkuya düştükleri netleşmiş, açığa çıkmış oldu. Çünkü, sonuçlar önceden ayarlanmış. Bu açıdan AKP ve MHP'nin ciddi seçim kampanyası yapmaması, buna rağmen MHP'nin barajı aşması dikkat çekicidir. Çünkü; MHP'nin barajı aşması mümkün görülmüyordu. Yine İyi Parti'nin MHP'den daha fazla oy alacağı düşünülüyordu. Anlaşılıyor ki; özellikle MHP üzerinden bu dizayn ayarlanmış. Yine birçok yerde sandıklarda fazla oy atılarak, oylar çoğaltılarak seçim sonuçlarıyla oynandığı görülmektedir. Zaten bazı kesimler bu seçimdeki katılım oranı yüksekliğini de kuşkulu görmüşlerdir. Aslında HDP'yi de baraj altında bırakmak istemişlerdir. Ancak bütün çabalarına rağmen metropollerdeki oyların yüksek çıkması HDP'nin barajı geçmesini sağlamıştır. Çünkü; İstanbul'da, Ankara'da, İzmir'de, Mersin'de, Adana'da, Hatay'da, Kocaeli'de, Aydın'da ve Türkiye ortalamasını yükseltecek diğer şehirlerde HDP oylarını önemli düzeyde yükseltmiştir. Bu da AKP'nin oyununu bozmuştur.

Türkiye'de mutlakiyet sistemi kurulmuştur

Bu seçimle birlikte tamamen tek adam diktatörlüğüne geçilmiştir. Nitekim cumhurbaşkanlığı yemini edildikten sonra Erdoğan'ın arka arkaya çıkardığı kararnameler tamamen Türkiye'nin keyfi yönetileceğini, demokrasi güçleri ve Kürt halkına zulüm ve baskının süreklileştirilerek artırılacağını ortaya koymaktadır. Normalde bu sisteme geçişle birlikte meclis ikinci plana düşmüştü. Ancak kararnamelerle, çıkarılan yasalarla öyle bir durum yaratılmıştır ki meclis hiçbir etkisi olmayan sadece faşist diktatörlüğe asma yaprağı olan, onun istediği yasaları çıkararak faşist uygulamalarına meşruiyet kazandıran bir organ derekesine düşürülmüştür. Şu anda meclisin içine düşürüldüğü durum böyledir. Yeni çıkarılan terörle mücadele yasası ve kararnameler Türkiye'yi tamamen tek adamın yönettiği diktatörlük haline getirmiştir. Şu andaki Erdoğan yönetimi ne başkanlık ne de cumhurbaşkanlığı sistemidir ne de bir meşruti monarşidir. Meşruti monarşilerde bile meclisler dikkate alınır. Türkiye'deki yeni sistemde ise meclisin dikkate alınacak hiçbir yanı kalmamıştır.

Türkiye'de tarihteki hiçbir kralın ve padişahın yapmadığı düzeyde bir mutlakiyet sistemi kurulmuştur. Ama eski çağlardaki mutlak hükümdarlar bile toplumu ve çevresini dikkate alırlardı. Kürt halkının özgürlük mücadelesini tasfiye edip Kürt soykırımını tamamlamak ve demokrasi güçlerini ezmek için toplum, çevre, halk ve hiçbir kesimi dikkate almayan bir sistem kurmuştur. Bu bir savaş düzenlemesidir. Bütün muhalifleri ezme yönetimi yaratılmıştır. Ortaya çıkan gerçeklik budur. Bu durum karşısında demokrasi güçlerine önemli görevler düşmektedir. Kuşkusuz CHP meclisten çekilmediği müddetçe HDP'nin meclisten çekilmesinin çok anlamı olmayacaktır. Belki CHP seçimi reddetse ya da meclisten çekilse HDP de bunun içinde olabilirdi. Bu da faşist diktatörlüğe karşı önemli bir mücadele durumu ortaya çıkarabilirdi. Seçim sonuçlarından çok, esas olarak HDP şahsında ortaya çıkan başarıyı şurada aramak gerekiyor; çok geniş yelpazede demokratik güçlerin birliği ve ittifakı ortaya çıkmıştır. Bu çok önemlidir. Hemen hemen sosyalist geleneğin bütün temsilcileri mecliste yer almıştır. Ermeniler, Süryaniler, Araplar yer almıştır. Kadınlar yüzde 40 civarında yer almışlardır. Gençler yer almışlardır. Bu yönüyle Türkiye'nin bütün toplumsal ve siyasal mozaiğinin bir araya getirilmesi faşizme karşı yürütülecek demokrasi mücadelesinde önemli bir adımı ifade etmektedir. HDP'nin seçim başarısı esas olarak yarattığı bu bileşimde görülmelidir. Meclise girdi, mecliste büyük rol oynayacak şeklinde yaklaşmaktan çok, meclis dışı mücadeleyi geliştirme zemini olacak gerçekliği önemli görüyoruz. Zaten Türkiye'de de herkes HDP'nin bu başarısını esas olarak bu çerçevede ele almaktadırlar. Doğru ele alışın da bu olduğunu düşünüyoruz.

Bu süreçte parlamentoda şu kadar milletvekilinin varlığını fazla önemsemek, Türkiye'nin siyasi gerçeğine yanılgılı yaklaşmak olur. Parlamentoda şu kadar sert mücadele edeceğim, şu kadar sonuç alacağım yaklaşımları kendini kandırmaktır, meclisin asma yaprağı olmasına alet olmaktır. Bu duruma düşmemek için parlamento içi mücadele yanında esas olarak dışarıdaki mücadeleyi önemsemek gerekir.

Ortak mücadele iyi yürütülürse toplumun yüzde 90'ı AKP-MHP faşizmine karşı isyan eder

Gelinen aşamada kesinlikle AKP-MHP faşizmine karşı demokrasi güçleri, Kürt halkı, sosyalistler ve AKP iktidarından rahatsız olan herkesin bedel ödemeyi de göze alarak her türlü imkanı kullanıp mücadeleyi yükseltmesi gerekmektedir. Bu süreçte parlamentoda şu kadar milletvekilinin varlığını fazla önemsemek, Türkiye'nin siyasi gerçeğine yanılgılı yaklaşmak olur. 'Parlamentoda şu kadar sert mücadele edeceğim, şu kadar sonuç alacağım' yaklaşımları kendini kandırmaktır, meclisin asma yaprağı olmasına alet olmaktır. Bu duruma düşmemek için parlamento içi mücadele yanında esas olarak dışarıdaki mücadeleyi önemsemek ve gereklerini yerine getirmek önemlidir. Bütün toplumsal güçlerle ortak mücadelenin araçlarını yaratmak gerekiyor. Bu da demokrasi güçlerinin birliğidir ve ortak mücadelesidir. Bunun mutlaka gerçekleştirilmesi gerekir. Eğer karşıda faşist güç var diyorsak o zaman anti-faşist ittifakın en geniş cephede gerçekleşmesi gerekir. Bu konuda rol oynamadan, bu görev üstlenilmeden tarihi sorumluluklar yerine getirilemez. Hatta halklar ve tarih karşısında sorumsuzluk yapılmış olunur. Çünkü; halkın temsilcileridir. Halk onlara kendi iradelerinin savunulmasını istediği için oy vermiştir. Ama mevcut siyasal sistem ve parlamento böyle bir siyasi mücadele alanı bırakmayınca o zaman halkın temsilcilerinin böyle bir demokratik sistemin ortaya çıkarılması için mücadele etmesi gerekiyor. Bu onların meşru hakkıdır. Direnme hakkı doğmuştur. Çünkü; seçilmişlerdir ama ortada meclis, demokratik siyaset ve halkın iradesini dikkate alan siyasi bir anlayış yoktur. Hatta mevcut anayasa bile çiğnenmekte ve dinlenmemektedir. Bu durumda tabii ki demokratik siyasal güçlere direnme hakkı doğmuştur. Bu durumda halkın siyasi irade olacağı meclisi yaratmak, halkın siyasi iradesinin olacağı bir siyasi sistem yaratmak yasal demokratik alandaki güçlerin de sorumluluğu haline gelmiştir. Bundan kaçamazlar. Bundan kaçtıkları an kendilerine oy veren halka ters düşmüş ve ihanet etmiş olurlar.

Legal siyasal alanın durumu buyken parlamento dışı güçler açısından direnme bin kat daha meşru hale gelmiştir. Kesinlikle gecikmeden işçi örgütleri, memur örgütleri, insan hakları örgütleri, aydınlar, yazarlar, toplumun vicdanı olan sanatçılar, herkesin demokrasi mücadelesi içinde yer alacağı bir mücadele birlikteliği ve ortak mücadele platformu yaratılmalıdır. Bir saat bile gecikmeden başta sosyalistler olmak üzere tüm demokrasi güçleri bir araya gelerek AKP-MHP faşizmine karşı mücadeleyi yükseltmeleri gerekir. Mücadele etmedikleri her an, daha ağır bedeller ödemeyle sonuçlanacaktır. Ne kadar erken mücadeleye girilirse o kadar az bedel verilecektir. Bugün verilen her bedel daha sonra daha büyük bedellerin verilmesinin önüne geçecektir. Bu dönemdeki faşizme karşı mücadeleye böyle bakılmadan doğru bir mücadele yürütülemez. Bu bakımdan tüm demokrasi güçlerinin, toplumsal kesimlerinin, Kürtlerin, Alevilerin, farklı etnik ve inanç topluluklarının, kadınların, gençlerin, işçilerin, memurların ve herkesin bu mücadelede aktif yer almaları gerekmektedir. Bir yerde adalet bitti mi zaten her şey bitmiş demektir. Türkiye tarihinin hiçbir döneminde bu kadar adaletsizlik yaşanmamıştır. Mevcut yasalar bu düzeyde çiğnenerek keyfi yönetim gösterilmemiştir. Şu anda yaşanan adaletsizlik ve keyfi yönetim ne ilkçağda ne ortaçağda hiçbir dönemde yoktur. Her dönemde yönetimlerin, otoriterlerin, kralların ve padişahların ölçüleri vardır. Şu anda mevcut tek adam diktatörlüğünün hiçbir ölçüsü yoktur. Toplumsal ahlak ve toplumsal ölçüler tümden bir tarafa itilmiştir.

Bu açıdan geçmiş yönetimlerde 'Adalet mülkün temelidir' denilmiştir. Bu nedenle o zamanın ölçülerine göre buna dikkat etmişler. Bugün adaletin zerresi yoktur. Kürt'ü, demokrasi güçlerini bitirmek, Ortadoğu'daki demokrasi güçlerini ezmek için her türlü zulüm ve adaletsizlik normal hale getirilmiştir. Bu bile başlı başına bu faşizme karşı direnme gerekçesidir. Burası sözün bittiği yerdir. Ve bütün toplumsal muhalefetin en temel ortak paydalarından biri budur. Bu açıdan AKP-MHP iktidarına ve tek adam faşizmine karşı mücadele açısından demokrasi güçlerinin birliğinin zemini her bakımdan güçlüdür. Anti-faşist mücadeleye toplumsal destek sorunu olmayacaktır. Yeter ki bu mücadeleye siyasi aktörler öncülük edebilsin; demokrasi güçleri mücadelelerinde kararlı olsunlar. Halk onların peşinde olacaktır. Kadınlar, gençler, Kürt halkı, Aleviler, inançlı insanlar, mütedeyyinler kesinlikle bu mücadelenin içinde yer alacaklardır.

Kesinlikle gecikmeden işçi, memur, insan hakları örgütleri, aydınlar, yazarlar, toplumun vicdanı olan sanatçılar, herkesin demokrasi mücadelesi içinde yer alacağı bir mücadele birlikteliği ve ortak mücadele platformu yaratılmalıdır. Bir saat bile gecikmeden başta sosyalistler olmak üzere tüm demokrasi güçleri bir araya gelerek AKP-MHP faşizmine karşı mücadeleyi yükseltmeleri gerekir.

CHP'nin tutumu demokrasi güçlerini zayıf düşürüyor

AKP'nin dayandığı mütedeyyin toplumsal kesim de bu iktidardan rahatsızdır. Bu iktidar aynı zamanda din düşmanıdır. Dini haksızlığa ve zulme araç haline getirmiştir. Halbuki dinler; hak, adalet, eşitlik ve hakkaniyet ölçülerini esas alırlar. Dinler bunun için tarih sahnesine çıkmıştır. Bu nedenle toplumsal destek almışlardır. Ama din Tayyip Erdoğan tarafından her türlü adaletsizliğin, vicdansızlığın, ahlaksızlığın ve eşitsizliğin aracı haline getirilmektedir. Milliyetçiliğin, faşizmin ve zulmün örtüsü haline getirilmektedir. Bu bakımdan gerçek Müslümanlar, mütedeyyinler bu durumdan rahatsızdır. Bu açıdan eğer ortak mücadele kararı alınır ve iyi yürütülürse ve AKP iktidarı topluma iyi anlatılırsa toplumun yüzde 90'ı AKP-MHP faşizmine karşı isyan eder. Demokrasi güçleri bir olduğunda ve mücadeleye atıldığında onların medya tekeli de kırılır. Havuz medyasının da, yandaş medyanın da propagandaları beş para etmez. Çünkü, gerçeğin, adaletin ve eşitliğin dili güçlüdür. Bunlar güçlü temsil edildiğinde önünde hiçbir demagoji ve hiçbir karşıt propaganda duramaz. Bu açıdan demokrasi güçlerinin şu anda üzerine düşen sorumlulukları görmesi gerekiyor. Bütün aydınların, yazarların sorumluluklarını görmesi ve buna göre hareket etmeleri gerekiyor. Baskının ağırlığı bu güçlerin demokrasi mücadelesinden uzak durmalarına neden olmamalıdır. Bugün bedel ödemezlerse, yarın daha fazla ödeyecekleri gibi tarih karşısında da sorumlu duruma düşerler.

Kuşkusuz HDP mevcut demokrasi mücadelesinin merkezi haline gelmiştir. Ama tüm demokratik güçleri etrafında topladığı söylenemez. Hala belli kesimler CHP içinde vardır. CHP'den umut bekleyenler vardır. CHP demokrat olduğunu ve faşizme karşı mücadele edeceğini söylüyor ama sıra pratiğe geldiğinde bunu gerçekleştirmiyor. Demokrasi güçlerini oyalıyor, bölüyor, parçalıyor ve zayıf düşüyor. Bu durumda ya CHP demokrasi cephesine çekilmeli, bu yaklaşım ortaya konulmalı ama demokrasi cephesine gelmiyorsa, hala oyalamada ısrar ediyorsa gecikmeden CHP teşhir edilmelidir. Çünkü; CHP'nin tutumu demokrasi güçlerini zayıf düşürüyor. AKP-MHP'nin iktidarda kalmasını sağlıyor. AKP-MHP iktidarına meşruiyet sağlıyor. Artık CHP'nin toplumu aldatma durumundan çıkarılması gerekiyor.

Eğer demokrasi güçleri ortak tutum alır, birlik olur ve mücadele ederse sadece içeride değil dışarıda da büyük destek alırlar. Çok net, açık demokratik programı ortaya koyarlar ve mücadele ederlerse halk da destek verir dış dünyadan da destek alınır. Şu anda AKP iktidarına meşruiyet kazandıracak biçimde destek veren Avrupa, ABD, İngiltere ve Almanya bile bu desteği çekmek zorunda kalır. Erdoğan ve AKP-MHP faşizmi biraz da dış desteği muhalifleri ezip kendisini tekleştirdiği için almaktadır. Çünkü bu güçler, Türkiye'yi bırakmak istemiyorlar. Eğer Türkiye'de AKP iktidarına karşı demokratik alternatifin ortaya çıktığını görürlerse dış güçler de AKP iktidarına verdikleri desteklerini çekmek zorunda kalır. Bu gerçeğin görülmesi gerekiyor. Bu açıdan ne topluma ne dış güçlere kızalım. Toplum niye AKP'nin peşinden gidiyor, dışarıdan niye AKP'ye destek veriliyor, demeyelim. Bunu yaratanın demokrasi güçlerinin birlik olmaması, etkili mücadele verilmemesi, kendisini alternatif bir güç haline getirmemesi olarak görmemiz lazım.

Önümüzdeki dönem kesinlikle antifaşist mücadele dönemidir. Hem legal siyasi alan mücadelesi açısından hem parlamento dışı açısından bu mücadele zorunlu hale gelmiştir. Mücadelenin esas olarak sokaklarda ve meydanlarda yürütülmesi gerekmektedir. Parlamento da bir mücadele aracı ve zemini olarak kullanılabilir. Ama esas olarak parlamento dışı güçleri mücadele içine çekmek ve etkili mücadele eder hale getirmek şarttır. Bütün demokrasi güçleri de bu duruma inanmış durumdadırlar. Artık CHP içinde bile hiç kimse parlamentoda bu iktidara karşı bir şey yapılabileceğine inanmıyor. Bu açıdan da parlamento dışında mücadele yürütmenin zemini çok güçlenmiştir. Demokrasi güçleri bu süreci iyi yönetirlerse Türkiye'de demokratikleşmenin önü açılacaktır. Çünkü; bu iktidar zayıftır, güçsüzdür. Propagandayla, yasalarla, şunla bunla kendini güçlü göstermeye çalışıyor. Kimse buna inanmamalıdır. Kendisini güçlü göstermek için birçok yol ve yönteme başvuruyor. İşte Adnan Oktar olayı bile bu nedenle gündemleştirilmiştir. Kendisine biraz toplumsal ve siyasal destek sağlamak için bu yola başvurmuştur. Yoksa Erdoğan ve AKP iktidarı bunlara dokunmazdı. Bu yönüyle hiç kimse AKP-MHP iktidarını çok güçlü görmemeli. Çok güçsüz olduğunu; saldırısının nedeninin güçsüzlükten kaynaklandığını, güçsüzlüğünü gidermek için saldırdığını görerek mücadele edildiğinde iktidardan düşürüleceğini bilmek buna göre gecikmeden anti-faşist temelde mücadeleyi yükseltmek gerekmektedir.

■■■

Önder Apo'nun savunma ve çözümlemelerinden derlenmiştir

Parti ölçülerinin aşınması halen izah etmekte çok güçlük çektiğimiz önemli bir husustur. Çünkü bunlar, yaşatan temel ölçülerdir. Bunlar bir halkı, hatta birey olarak sizleri de yaşatan ölçülerdir. Ben de sizler gibi partiden vazgeçseydim, sağlam bazı parti ölçülerini dayatmış olmasaydım, bir tekiniz bile ayakta kalır mıydınız? Aynı sorumsuzluğu ben de göstermiş olsaydım, birçok önde gelen arkadaşımız da dahil, ortada bir birliktelikten bahsedebilir miydik? Şu anda saygı duyduğunuz hiçbir yaşam değeriniz ayakta kalabilir miydi? Hiç olmazsa bunları hissetmelisiniz. Sizi yaşatan, partileşme değeridir.

Hem başarı hem başarısızlık kadro kaynaklıdır

Kadro, sıkça vurguladığımız gibi Parti zihniyetini ve program esaslarını en iyi özümseyen ve tam bir coşku seli halinde pratiğe aktarmaya çalışan militanları ifade eder. Dönüşümün kurmay ekibidir. Teori ile pratik bağını kurabilen, kitlesel örgütleme ile etkinliği buluşturup yönetebilen özellikler taşımaktadır. Ayrıca toplumsal ahlakı ve politikanın yaratıcılığını şahsında birleştiren kimliktir. Kadro olmak, bir aşk bir tutku işidir. Kendini amaçlarına sınırsız bir inanç, kararlılık ve aydınlıkla yatırmak demektir. Bu nitelikleri olmayan bir heves kariyer tutkusu ile önü tutmak isteyen kişiler hep olumsuz sonuçlara yol açarlar. Kadrolaşma bir heves olmanın ötesinde teorik bir öngörü programını derinliğine parti binasını kurmakta bir tutku insanını gerektirir. Yeni dönemde kadro örgütlemesine giderken bu niteliklerinin esas alınması tabiidir. Her ciddi sosyal, siyasal, ekonomik örgütleme benzer kadro anlayışına liderlik sanatına sahip olmak ister. Başarısında bunun payını arar. Halkın demokratik örgütleme ve eyleminde kendini kanıtlamayan hiçbir kadro ve önder demokratiklik sıfatına layık olamaz. Önderlik gerçeği ile bütünleşmek kadro politikasının özüdür. Gerekenler behemehal başarılmalıdır.

Kadro örgütlenmiş ve eylemsel kılınmış hakikattir

Eskiden öncü parti kavramı denilen misyon, Demokratik Modernite'nin kuramsal ve eylemsel öncülüğü olarak yetkinleştirilmiştir. Sistemin üç temel ayağı olan ekonomik, ekolojik ve demokratik toplumun (kent, yerel, bölgesel, ulusal ve ulus ötesi demokratik konfederalist yönetim) zihinsel ve iradesel ihtiyacını karşılamak, yeni öncülüğün temel misyonudur. Bunun için yeterli sayıda ve nitelikte akademik yapıların inşası gereklidir. Modernitenin akademik dünyasını sadece eleştirmekle yetinmeyen, bununla birlikte alternatifini geliştiren, yeni akademik birimler içeriklerine göre çeşitli adlarla inşa edilebilir. Ekonomik-teknik, ekolojik-tarım, demokratik siyaset, güvenlik-savunma, kadın-özgürlük, kültür-kimlik, tarih-dil, bilim-felsefe, din-sanat başta olmak üzere, önem ve ihtiyaçlara göre toplumun her alanına ilişkin olarak inşa etmek görevdir. Güçlü bir akademik kadro olmadan, Demokratik Modernite unsurları inşa edilemez. Akademik kadro Demokratik Modernite unsurları olmaksızın nasıl anlam ifade etmezse, akademik kadrolar olmaksızın Demokratik Modernite unsurları da anlam ifade etmez ve başarılı olamazlar. İç içe bütünsellik, anlam ve başarı için şarttır.

Kapitalist modernitenin sırttaki lanetli elbise gibi duran fikri, zikri ve eylemi ayrı anlayışını mutlaka terk etmek, aşmak gerekir. Fikir-zikir-eylem birbirinden asla ayrılmayan, hakikatin hep sırtta tutulması, bütünlük içinde giyilmesi ve yaşanması gereken yücelik nişaneleridir. Üçünü bir arada nasıl yaşama-lı'da, ne yapmalı'da ve nereden başlamalı'da temsil edemeyen kimse hakikat savaşına çıkmamalıdır. Hakikat savaşı, kapitalist modernite çarpıtmasını kabul etmez. Onunla yaşayamaz. Özcesi akademik kadro beyindir, örgüttür ve bedende (toplumda) kılcal damarlarla yayılandır. Gerçek bütündür. Hakikat, ifade edilen bütünsel gerçektir. Kadro örgütlenmiş ve eylemsel kılınmış hakikattir.

PKK öncülüğü, önemini yitirmesi şurada kalsın, ağırlaşan görevler karşısında daha da çelikten bir çekirdek gibi olmayı gerektirir. mücadelenin tek bir şartı vardır, o da parti şartıdır. Parti ölçüleri olmadan ulusal kurtuluş olamaz. PKK ideolojisinin ilk cümlesi böyledir. Mücadeleye başlarken biz böyle başladık. Şu çok iyi anlaşılıyor ki, iyi bir partileşme olmadan, parti kişiliğini bütün yönleriyle özümseyemeden, mevcut savaşı yürütmeyi bir yana bırakalım, kendimizi ayakta tutmayı bile beceremeyiz. Geliştirilen çözümlemeler şunu ortaya çıkarmıştır ki, kendini parti gerçeğinden kopartan, parti gerçeğine karşı dürüst olmayan, partinin muazzam örgütleyici, aydınlatıcı ve bir anlamda bizim açımızdan insanlaştırıcı ve yüceltici etkisini hissetmeyen, onunla kendini yeniden yaratamayan kimse başa bela olmaktan kurtulamaz. Bu anlamda parti; başarmak, kazanmak ve yaşama sahip olmak isteyen herkesin en temel dayanağıdır. Diğer çalışmaların tümünü bununla bağlantılı ele almamız, parti öncülüğü üzerinde büyük bir ısrarla durmamız şimdi anlaşılıyor ki hem çok önemlidir hem de olası bütün olumsuzlukları göğüslemede en temel halka olmuştur. Dikkat edilirse, bir türlü başarıya gidemeyen, daha da kötüsü her türlü tasfiyeciliğe ve sağcılığa yol açan tutumlar partileşmeyi bozmayı, partileşmenin önünde engel olmayı ve ondan kopmayı birincil planda tutum olarak benimsemişlerdir.

Partinin örgütlü ve kolektif kişiliğinden uzak duran tutum, her türlü olumsuzluğa sağlam bir başlangıç yapmak demektir. Bunu çok yakıcı olarak görüyoruz. Parti ölçüleriyle yaşamayan birisi, silahlı savaşımı bir yana bırakalım, normal bir sosyal yaşamı yaşamaktan ve geliştirmekten bile uzaktır. Bir türlü partileşmeyen kişiliklerin en önemli sorunumuz olduğunu ve bunlar aşılmadan yeni kazanımlar elde etmek şurada kalsın, var olan kazanımların bile korunamayacağını şimdi daha iyi görüyoruz. Ortamımızda parti kişiliğindeki aşınma ve yüzeysellik sonucu tıkanıklıklar yaşanıyor. Bu, öyle sıradan bir durum değildir, etkileri birçok tartışmayı peşi sıra boşa çıkarabilen ve giderek genel bir bozgunculuğa kadar götürebilen tutumlardır. Hiç şüphesiz bunun sınıf temeli vardır. Orta sınıfın bu konuda çok direnmek istediğini, hayli engel teşkil ettiğini, işleri bozup laçkalaştırarak çok yetersiz bıraktığını, düşmanın bile veremeyeceği zararı verdiğini çok iyi görüyoruz.

Hiçbir ölçü Parti ölçülerinden daha değerli ve gerekli olamaz

Şu ortaya çıktı: PKK somutunda iyi bir partili olmak, aslında her türlü insani, sosyal ve ulusal gelişmeye anlam vermek demektir. Bu konuda sorumluluk duymayanların ve bunun gerekliliğini hissetmeyenlerin kendilerini yaşatmaları, doğru dürüst bir emeğin sahibi olmaları şurada kalsın, bir hırsız olmaktan öteye gitmediklerini ve değerlerle hoyratça oynayanlar olmaktan kurtulamadıklarını görüyoruz. PKK'nin emek bağlantısı ve devrimci emekle ilişkisi anlaşılıp bütün çalışmalara hakim kılınmadan bu partiye layık olunamaz ve temsil edilemez. Dolayısıyla başarılardan da bahsedilemez.

Nerede ciddi bir gelişmeden bahsediyorsak, orada parti öncülüğü ve parti kişiliği vardır. Nerede bir bozgunculuk varsa, nerede peş peşe kayıplar yaşanıyorsa, orada da orta sınıf kişiliğinin, her türlü küçük burjuva özelliklerin ve keyfi tutumların kendini konuşturması vardır.

Partileşmeyi bilemeyenler, yaşamayı bilemez. Partileşmenin ana özelliklerini kendi kişiliğine yedirmeyenler içimizde yer alamazlar. Yer alsalar bile, çizgi dışı bir kişilik olarak karşı tarafın ajanlığını yapmış olurlar. O kişilikler er geç kaybedeceklerdir. İyi niyeti ne olursa olsun, yıllardır bir türlü partileşmeyenlerin yanı sıra, yeni katılanların da partileşmeyi bu kadar basit ele almaları affedilmez bir yaklaşımdır. Biz partileşmeyi her şeyin önüne koyan bir hareketiz. Bizim için ekmek ve sudan, hatta havadan önce partileşme ölçüleri gelir. Biz şimdiye kadar bu ölçülerle geliştik. Partileşmeyi kendi keyfinize, ruhsuzluğunuza ve hantallığınıza kurban etmenize izin verseydik, bin defa yerle bir olmuştuk. Saflarımıza yeni katılanlar da dahil hiç kimse bu konuda kendini yanıltmasın. Parti olmanın gereklerini bir an bile aklınızdan çıkarmamalısınız. Bu dönemde PKK ölçülerini anlamak ve özümsemek gerekiyor. Hiçbir ölçü parti ölçülerinden daha değerli olamaz, gerekli de olamaz. Kendilerini parti ölçülerinin dışında tutanlar, o ölçüleri aşındıranlar, niyeti ve adı ne olursa olsun, en büyük zararı vermekten öteye bir şey ifade edemezler.

Bugün özgürlük iddiasında samimi olmanın yolu doğru partileşmekten geçer. Hiçbir ölçü doğru partililik ölçüsü kadar özgürlüğe anlam veremez. Sizlerin mihenk taşınız da partileşme karşısındaki durumunuzdur. Ne kadar ulusal, ne kadar sınıfsal, ne kadar siyasal ve ne kadar örgütsel olduğunuz, partiye nasıl katıldığınız ve parti ölçüleriyle ne kadar yaşadığınız hususlarındaki sorulara verilecek cevaplarla orantılıdır. Partinin gerek ideolojik ve siyasal çizgisine, gerek pratik-örgütsel yaşam gerçeğine kendini tam katmamak ve partiyi kendi keyfi tutumlarına ve geriliklerine tabi tutmak en temel hastalıktır. Benim için doğru partileşmek her şeyden önce gelir. Birisi partileşmeyle oynadı mı ve gereklerini yerine getirmedi mi, düşmandan daha çok ona öfke duyuyorum. Bu yaklaşımlar daha çok sizin için ge-

çerlidir. Ölçüleriniz parti ölçüleri olmadı mı birbirinizi kabul etmeyin, kendinizi ve çevrenizi partileşinceye kadar affetmeyin. Bu savaş tabii ki zordur. Örgütsel savaş, savaşların en zorudur. Örgütsel savaş olmadan bu mücadelenin kazanılabileceğini kim size söyledi?

Eğer biz kazanacaksak bununla kazanacağız. Parti ölçülerinin aşınması halen izah etmekte çok güçlük çektiğimiz önemli bir husustur. Çünkü, bunlar yaşatan temel ölçülerdir. Bunlar bir halkı, hatta birey olarak sizleri de yaşatan ölçülerdir. Ben de sizler gibi partiden vazgeçseydim, sağlam bazı parti ölçülerini dayatmış olmasaydım, bir tekiniz bile ayakta kalır mıydınız? Aynı sorumsuzluğu ben de göstermiş olsaydım, birçok önde gelen arkadaşımız da dahil, ortada bir birliktelikten bahsedebilir miydik? Şu anda saygı duyduğunuz hiçbir yaşam değeriniz ayakta kalabilir miydi? Hiç olmazsa bunları hissetmelisiniz. Sizi yaşatan, partileşme değeridir. Mümkünse buna bin defa şükretmelisiniz. Çünkü, bu duyguları kazanamazsanız fazla iddialı olamazsınız ve sizde her zaman kötülük gelişir. Buna geçit vermeyen bazı düşünceleriniz ve kararlarınız olmalıdır. Bu kadar yanlışa geçit veren ve ölçüler konusunda bu kadar kararsızlığa düşen bir kişiliğin, bana göre metelik kadar bir değeri olmadığı gibi, yaşayıp yaşamaması da hiç önemli değildir. O kişi güçlü bir düşünce yapısına sahip değildir, onun karar düzeyi yoktur. Yaşadığınız kararsızlıkları ve düşünce yoksunluklarını göz önüne getirerek kendinizi değerlendirin. Düşünce gösterisi de karar gösterisi de güçlü olmalıdır. Partileşme, yüksek karar kişiliğinde yaşamaktır. Ne düşüncesi ne hayali ne heyecanı ne azmi ne de doğru dürüst birkaç söz söyleme gücü olan bir kişinin bizim ortamımızda ne işi var?

Örgütlülük Kürdistan gerçeğinde her şeydir

Partileşmenin neresindeyiz diye sorarken, her militanımızın ve hatta savaşçımızın bu gelişmeler çerçevesinde kendini gözden geçirmesi gerekiyor. Öyle rastgele militan savaşçılık yapılamayacağı, partileşmeden ve partinin ideolojik, politik ve örgütsel hattını kavramadan bu savaşımda sağlam yer alınamayacağı açıktır. Partileşme neden zorunludur? Karşı partilere, dışımızdaki partilere, özel savaşa ve en önemlisi de birey olarak içimizdeki düşmana karşı partileşmeyi sağlamadan, mücadelede başarıya ulaşamazsınız. Bilinç, örgüt, cesaret ve fedakarlık yetersizliğine, kısacası kişilik yetersizliğine -ki bu bir anlamda düşmanı ifade eder- karşı savaşmadan partileşemezsiniz.

Parti dersini tam alacaksınız. Parti dersi yaşam dersidir. Bir damarda kanı durdurduğumuzda bünye bir dakikada nasıl çökerse, özgür ulusal yaşam için de partileşmeyi durdurduğumuzda ve partili olmadığımızda, damarımız durdu veya kesildi demektir. Bu doğru bir tanımlamadır. Eğer ulusal kurtuluş yaşamından ve özgürlükten bahsediyorsak, bunun ilmi böyledir. Aşmak istediğimiz şey, sizi yüzyıldır ölümcül kılan çürümüş yanlarınızı, temsil ettiğiniz ve sizi ölüme götüren bütün o hususları ortadan kaldırmaktır. Bunları kaldıramazsak bu kesin bir yanılgı olur. Tarihte bu tür durumlarda ne olup bitmişse, bizim de başımıza gelen o olacaktır. Biz bunu durdurmak istiyoruz. Vahim davranışlarınız varsa derhal durdurun. Gücünüz ve tutkularınız varsa, esas itibariyle parti ölçülerinde yoğunlaşın, kendinize onu sorun yapın, onu başarın. Artık bunu akıl edeceksiniz. Önderlik gerçeğini anlamayla birlikte uygulama gücünü de göstereceksiniz. Bu kişiliğin ulusal, demokratik, siyasal, örgütsel, eylemsel, enternasyonal, anti-emperyalist, anti-feodal, anti-işbirlikçi özellikleri var. Yine bu kişilik zayıflığa, alçaklığa ve düşkünlüğe karşıdır. Bu özelliklere yaklaşacak ve bunlarla bütünleşmeye çalışacaksınız. Bu, partileşmedir, ulusallaşmadır ve namuslu bir Kürt olmadır; özlü ve onurlu bir yaşama yönelmedir.

Örgütlülük Önderliktir Önderlik örgütlülüktür

Parti denilince ilk akla gelmesi gereken çizgidir. Neye karşı olduğunuzu, neyi yerine getirmek istediğinizi adınız gibi bileceksiniz. Bu da yetmez, bir de çizgi temelinde örgütlenmek gerekir. Çizgi ne kadar doğru olursa olsun, onun örgütü olmazsa, işleme ve eyleme geçme diye bir durum kesinlikle söz konusu olmaz. Çizginin haklılığı ancak örgütlülükle yaşamsallaşır ve kendisini başarıya götürebilir. O açıdan parti tanımının ayrılmaz bir yönü de örgütlülüktür. Örgütlülük olmadan hiçbir dava, hiçbir parti ve hiçbir çizgi başarıya gidemez. Hele bu Kürt toplumu gibi lime lime edilmiş bir toplumsa, davası gözden düşmüşse, partisi yoksa, var olan partiler de basit birer ajan olup kötürüm bir araç olmaktan öteye gidemiyorlarsa, orada sağlam bir çizgi olmadan, özellikle lime lime olmuş kitle ve toplum bağlarına dayatılacak çelik bir örgüt ve çok disiplinli örgütsel bağlar olmadan, bu partiyi korumak mümkün değildir. Tabii bu partiyi korumadıktan sonra dava da sloganlar düzeyinde yozlaşmaktan kendini kurtaramaz. Bu anlamda örgütlülük, Kürdistan gerçeğinde her şeydir.

Kürdistan ve PKK gerçeğinde en örgütlü olan kişi, en büyük savaşandır. Kendini en iyi örgütlemiş olan da en güçlü kişidir. Bu anlamda PKK örgüt gerçeği Önderlik gerçeğidir. PKK Önderliği kendini örgütleyerek gücünü ortaya koymuş ve hiçbir kişinin sınıf adına yapamadığı örgütlenmeyi yapmıştır. PKK Önderliği gücünü bundan alıyor. Örgütlenme, kitle bağlarıyla kadro bağlarının iç içe geliştirilmesidir. Örgütlenme, bünyenin kemik yapısı gibidir. Kemiksiz bünye nasıl bir et yığınına dönüşürse, örgütsüz parti de iradesini işletemeyen kof bir yığın olmaktan kurtulamaz. Nasıl ki ancak iki hidrojen ve bir oksijen atomu bir su molekülü oluşturuyorsa, uygun kadro örgütlenmesi de toplumun üzerinde yükseleceği, şekilleneceği temel ve iskeleyi oluşturur. PKK Önderliği bunu kendi şahsında toparlamıştır. Bütün düşman saldırıları, bütün iç ve dış gericilik buna çarpıp geriliyor ve püskürtülüyor. PKK, çoğunuzun sandığı gibi silahlar, maddi teşvikler ve bu eylemliliklerle ayakta tutulmuyor. Burada örgütlülük tarzı en büyük dayanma gücünü veriyor. Örgütlülük Önderliktir, Önderlik örgütlülüktür; ikisi bu kadar iç içe geçmiştir. Tabii örgütlülüğün çabayla da ilişkisi vardır. Örgütlenmek için bilinç gerekir. Örgütlenme için bilincinizi geliştirecek ve sürekli propaganda yaparak halka bilinç taşıracaksınız.

Biz burada cephelerden kat be kat daha da ağır bir savaşı yürütüyoruz. Buradaki savaş çok şiddetlidir. Dağlardaki savaş buradakinin yanında tüy kadar hafif kalır. Büyük ideolojik savaş kazanılmadan, pratik savaşın yanına bile yaklaşılamaz. Sizin dramınız, acınız ve yanılgınız buradadır. Düşüncede büyük savaşı veremediğiniz için sizden büyük komutanlar çıkmıyor. Ben bunu daha iyi anlıyorum. Benim yaşadığım büyük ideolojik alt üst oluşlar olmasa pratiğe böyle hükmedemem, size hükmedemem. Esasta bu partiyi yürütmem, ideolojik gücümle bağlantılıdır. Çok iyi düşünür, çok iyi adımlar atarım. Bu da PKK demektir, PKK'nin şimdiye kadar başarıyla yürüyüşü demektir.

İdeolojik başarı bütün başarıların anasıdır

PKK çizgisi ideolojiyle başlamış ve onunla gelişmiş bir çizgidir. Başlangıcında belirleyici olan ideolojidir. Pratik ancak bu temelde vücut bulmuştur ve çok dikkatli bir biçimde ideolojiye bağlı gelişirse sonuç verebilir. Dolayısıyla eylemle ideoloji arasındaki kopukluk en temel sorunlarımızdan birisi olmaya devam ediyor. Kişilerdeki kuru, yüzeysel ve fazla tarz üretmeyen gerçeklik, kesinlikle ideolojinin olmayışından, yetersizliğinden veya yanlışlığından kaynaklanıyor. Tüm sistemin bilme kapasitesini bilmenin ufkuna alamayan bir teorinin eksik olduğunu ve karşıt teorilerin ufku içinde erimekten kurtulamayacağını temel ideolojik mücadele gerçeği olarak anlamalıyız. Gerekli bilgi gücü olmadan, toplumsal dönüşüm gibi anlam ve yapılanma sorunları kapsamlı olan sorunlar bir yana, sıradan olguların bile çözüm ve yönetimi güçtür. El yordamıyla çözmeye, yürümeye çalışmanın sonucu ise çoğunlukla hüsrandır. Şansa bağlı bir başarı ise er geç sahibini yenilgiye götürme riskini her zaman taşır. Dolayısıyla kriz toplumlarında yetkin ve amaca uygun teorik perspektif tarafından aydınlatılıp yönlendirilmeden, temel dönüşüm çabalarının boşa çıkması ve ters sonuç vermesi güçlü olasılıktır. Tarihin bu tür dönemlerinde büyük düşünce yoğunluklarına tanık olmamız yaşanan gerçeğin bu tür özelliğinden ileri gelir. Bunu gidermedikçe, sizin kadro ve komuta eyleminizin bir anlam ifade etmesi zordur.

İşin daha da olumsuzu, ekmek ve su kadar ihtiyaç olduğu halde, ideolojiden kaçış neredeyse bir alışkanlık haline gelmiştir. Bütün hatalarınızın kaynağında ideolojik yetersizlik vardır. İdeolojik zafer, ideolojik başarı bütün başarıların anasıdır. Büyük bir ideolojik kargaşayı ve telaşı yaşıyorsunuz. Nedir bu ideolojik kargaşa ve telaş? Oysa ideolojik yetkinlik ve netlik özgürleşmenin başlangıcıdır, özgür yaşama kararıdır, özgür yaşamın güvenidir. Eğer bu konuda bir tutarlılığınız varsa, sizin bu kadar kargaşa içinde olmanız bence mümkün olamaz. Eğer halen politikada ve örgütsellikte bu kadar kargaşa, hatta yetmezlik içindeyseniz, kesinlikle ideolojiniz ya egemenlerin kırıntıları biçimindedir ya da yoğun bir ideolojisizlik konumunu aşamamışsınız demektir. İdeolojisiz insan hedefsiz, pusulasız ve mevzisiz birisi gibidir. Yürüyemez ve yürüyse de yürüyüşü rastgeledir, kurulmamıştır, plansızdır. İdeoloji, yalnız fikir düzeyinde bir şeyler bellemek ya da bazı doğruları anlamak değildir. İdeoloji esasta özgür yaşam kararıdır, özgür yaşam konusunda netliktir, kesinliktir. Sizde ise bu yoktur veya varsa bile çok zayıftır.

İdeolojik mücadele zorlu bir savaştır, kişinin kendi kendini adam yapma savaşımıdır, kendini yeniden yaratma savaşımıdır. Zordur ama başka çare de yoktur. Başka çare de şu demektir: "Bırak kölece yaşayayım, köylüce yaşayayım, bırak o büyük burjuvanın bin bir demagojik yöntemleriyle yaşayayım. Bırak kendimi istediğim biçimde dayatayım." Bunlar doğru mu? Bunlarla belki kendinizi yaşatırsınız, ama partiyi yaşatamazsınız. Parti yaşamazsa, geriye 'sen' diye bir şey kalır mı? Bu konuda vicdanınız olmalı. Parti içinde bireysellikte, kendisini özerk ve ayrıksı kılmakta aşırı ısrar, kesinlikle parti ideolojisini kabul etmemektir. "Benim şu veya bu özgün tavrım var, benim şöyle ayrıksı durumum var, ben illa dikkate alınmalıyım" veya "Ben illa farklı görülüp değerlendirilmeliyim" diyen birisinin tavrı, "Benim farklı ideolojim var, ben bunu partiye dayatıyorum" anlamına gelir. Partiye ayrı ideoloji dayatmak, partiye ayrı örgüt ve ayrı politik ve askeri çizgi dayatmak demektir. Tabii bu da her türlü bölünmenin ve parçalanmanın başlangıcıdır. Her yaşam anlayışının arkasında bir felsefe, bir ideoloji vardır. Bu ısrar, "Ben parti içinde ayrı bir ideolojiyle kendimi örgütlemek istiyorum" demektir.

Nitekim bu çokça ortaya çıkmıştır. Hemen her birinizin bir ahbap çavuş örgütlenmesi var. Her birinizin kendi etrafında bir örgütlenmeye cesaret etme durumunuz var. Bu ne kadar tehlikelidir, buna nasıl cesaret ediyorsunuz? Eğer partiyi bir ideolojik birlik olarak düşünüyorsanız, bunları nasıl ileri sürebilirsiniz? Özellikle davranışlarınızla yıllardır bu tutumlarınıza özerklik hakkı vermemizi bizden nasıl isteyebilirsiniz? Bunu bırakacaksınız. İnsan kurnaz olur, insan diğer sınıfların temsilcisi olur da bu kadar olmaz. Bu gözü karalıktır, ayrıca bunun kimseye faydası da yoktur. PKK'de kimsenin bu silahla herhangi bir şeyi elde etmesi mümkün değildir. İdeolojik gerçeğe kendini bütün yönleriyle yatıran birisi PKK'de en büyük güçtür. PKK'nin ideolojik doğrularına kendini bütünüyle veren birisinin politikasında, örgütsel ve askeri pratiğinde önemli başarılara gitmemesi düşünülemez. Eğer bir kişi ideolojik, politik ve eylemsel alanda fazla başarılı olamıyorsa ya PKK ideolojisinden nasibini almamıştır, ya ona inanmıyordur, ya da onu çarpıtmaktadır.

Bütün davranışlarımızı ideolojik süzgeçten geçirdiğimizde şu netliğe ulaşmamak mümkün değildir: İdeolojik süzgeç ayıraç gibidir; kim olduğunuzu, ne olduğunuzu ortaya çıkarır. Ondan olmayan üstte kalır, süzgeçten alta geçen ise partinindir. PKK'nin ideolojisinden geçmek, ideolojik süzgeçten geçmek demektir, en başta da PKK'li olmak demektir. Onun üstünde kalmak, farklı tutum ve davranıştır, özerk yaklaşımdır, rahat olmamadır, kendini hep ayrıksı görmedir, kendi etrafında ahbap çavuş örgütlemesini yapma ve kendine bağlı özgünlükler istemedir. Süzgecin üstünde kalmak, süzülüp ana birliğine katılmamak demektir ve bu tutum da süzgeçten geçmediği için er ya da geç partiden atılmak demektir. PKK'de bazı şeyler var ki, besmele veya namazda okunması gereken en temel ayetler gibidir. Sizin için de en temel başlangıç, ideolojik doğrular biçiminde olmalıdır. Bütün ömrünüzün boşa gitmemesi, ileride hayal kırıklığına uğramamanız ve çabalarınızın başarılı olması açısından ideolojik yetmezliğinizi gidermeniz esastır.

Mümkünse bunun gereklerine yoğun bir biçimde ilgi gösterin. Kendinizi netleştirinceye, karara ve önünde engel kabul etmez bir iradeye kavuşuncaya kadar da çabalarınızı sürdürün. Bunda son derece tutarlı olun ve kendinizi kararlaştırdıktan sonra, herhangi bir kişilik sorunum var demeyin. Askeri, örgütsel ve politik olur, şu alan olur veya bu alan olur, nereye giderseniz gidin, "Ben sorunluyum ve kendimi başarıya yatıramam" biçiminde yanlış yaklaşımlar içinde bulunmayın ve bulunamazsınız. Kendi yalanlarınızla kendinizi uyutacağınıza, sizinle açık tartışmaktan yanayım. Tüm bunları açık açık tartışabiliriz. Silikliğinizi marifet bellemeyin. Silik insan beş para etmez. İdeolojik savaş en büyük savaştır. Bunu başaran kişi, şimdiden zaferin yüzde doksanını elde etmiş demektir. Başarıya inanıyorsanız, bunun vazgeçilmezliğini bu noktada yakalayın ve eksikliklerinizi giderin. Ancak PKK'nin ideolojik yetkinliğine kendinizi kaptırarak sonuca gidebilirsiniz.

PKK çizgisinin politikleşme şansı ideolojik özellikle yakından bağlantılıdır. Nitekim ona taban teşkil edebilecek halka hızla ulaşabilmesi bu gerçeği kanıtlar. Dar bir ulusçuluk veya sınıfçılık hastalığına tutulsaydı, diğer örneklerde görüldüğü gibi marjinalleşmekten o da kurtulamayacaktı. Derinliğine bir politikleşmenin yaşandığı bilinmektedir. Bunu 'kadrolaşma sorunu'na bağlamak gerekir.

Zihniyet dünyasını büyük kılmayan, uzun süreli özgürlük mücadelesini yürütemez

Şahsımda geliştirmek istediğim ideolojik, politik, örgütsel ve ahlaki çizgiyi oldukça netleştirdiğim kanısındayım. İdeolojiden kastım, devrimci zihniyet gerçekliğidir; yeni bir dünya, evren paradigmasıdır. Büyük inanç ve düşünce boğuşmaları sonucunda evrenin işleyiş yasalarının özüne varılmıştır.

Zihniyet devrimiyle kastedilen özgür toplum bilinci ve inancıdır. Bilinç sadece olup biteni bilme değildir. Nasıl yapılacağını da bilmektir. İnanç ise, bildiğine inanmak ve gereklerini yapmaktır. Uygulama gücünü, kararlılığını ifade eder. Ortadoğu toplumuna egemen kılınan zihniyet yapılarını iyi tanımadan, aşılması gereken yanlarıyla miras alınması gereken yanları ayırt etmeden, yine karşı mücadele verilmesi gereken zihniyet kalıplarını tanımadan doğru, yetkin bir ideolojik mücadele verilemez. Zihniyeti kazanmak demek, donanmamız gereken toplumsal bilinci ve inancı büyük bir emek ve ahlaki duruşla elde etmek demektir. Zihniyet dünyasını büyük kılmayan, uzun süreli özgürlük mücadelesini yürütemez. Yozlaşmanın başladığı an ve yer, zihniyetin boşaldığı ve bittiği yer ve andır. Ortadoğu'nun tüm bilge ve peygamberlerinin yaptıkları özünde zihniyet savaşıdır.

Partinin zihniyeti; sosyal bilimi, ahlakı ve politikayı birlikte sürekli kullanarak toplumsal dönüşümü kendi kendine yürüyen bir olgu haline getirinceye kadar, kapitalist sistem altında yaşadıkça gereklidir. Zihniyet partinin anlam gücüdür. Parti zihniyetinin sosyal bilimi çok iyi kavraması gereği açıktır. Tüm bilimsel gelişmeyi kapsayan, bilimlerin en son tamlayanı olarak sosyal bilim, dönüştürülmek istenen toplumun aydınlatıcı gücüdür.

Ahlak da parti zihniyetinin ayrılmaz bir parçası olmak durumundadır. Ahlak, bilincin aydınlattığı rotada tüm engellere ve yetersizliklere rağmen yürüme gücüdür. Toplumun olmazsa olmaz vicdani değerlerinde ısrardır. Toplumsal özgür-

Tarih boyunca partilere benzeyen her oluşumun inançlı ve iradeli kadroları olmuştur. Kadrosu olmayan birçok oluşumun tarihin derinliklerinde unutulması kaçınılmazdır. Davalar partiler ve güçlü kadrolarıyla temsil edildiklerinde ciddiye alınırlar. Kadro parti zihniyetini ve program esaslarını en iyi özümseyen ve tam bir coşku seli halinde pratiğe aktarmaya çalışan militanları ifade eder. Dönüşümün kurmay ekibidir. Teori ile pratik bağını kurabilen, kitlesel örgütlenmeyle etkinliği buluşturup yönetebilen özellikleri taşımak durumundadır. Ayrıca toplumsal ahlakı ve politikanın yaratıcılığını sanatkar düzeyinde şahsında birleştiren kimliktir.

lüğün gelenekselleşmiş biçimidir. Son tahlilde bilinçtir. Bilinçle ahlak arasında bağın kopması, serseriliğin, avareliğin kol gezmesidir. Ahlakı kalmamış toplumun özgürlüğü de bitmiş demektir. Ahlaksız toplum bitmiş toplumdur. O halde toplumu dönüştürme çabalarında ahlakı esas almak, ahlaksız olmamak vazgeçilmez bir ilkedir. Ahlaka yer vermeyen sosyal akımların kalıcı olmaları beklenemez. Toplumu dönüştürme kararlılığı olanların özgürlük ahlakıyla bağlarını asla yitirmemeleri gerekir.

Politikasız ahlakilik ve bilimsellik aldatmacalarla doludur.

Zihniyetin politik irade ile ilişkisi eylemsellikle ilgilidir. Kavramak, ahlakilik ancak eylemsellikle bütünleştiğinde değer taşır, çözüm gücüne kavuşur. Politikasız ahlakilik ve bilimsellik aldatmacalarla doludur. Kesinlikle egemen tahakkümcü güçlerin adına teslim olma, kendini satmadır. İktidar-bilmenin, resmi ahlakın bir parçası haline gelmedir. Bilim adamı ve birçok bilgesel tutumun etkisiz, hatta amaçlarına ters, toplumun aleyhinde rol oynamaları bu bağlantıyı ihmal etmelerinden ileri gelmektedir. Çağımızda daha da yaygınlaşan sadece ahlakla, bilimle veya politikayla ilgilenmek, tüm felaketlerin kapısını açık tutan tehlikeli bir yaklaşımdır. Belki de en çok gerekli olan, günümüzde bu kopukluğu giderecek bir tutumu etkin kılmaktır ki, bunun da en açık ifadesi yetkin bir parti zihniyetine ulaşmaktır. Zihniyet ve ahlaktan kopuk politika ve eylem -askeri olanı da dahil- her zaman serseri bir mayın gibi altımızda patlayabilir. Politika ve eylemlerimiz her zaman zihnimizin aydınlığında ve ahlaki tutumumuzun kesinliğinde seyretmelidir. Aksi halde karşı zihniyetlerin politik hamlelerinin aleti olmaktan kurtuluş sağlanamaz.

Tarihin büyük çilecileri biraz da insanlığa ders vermek için, bu sakıncaların tekrarını önlemek için büyük inzivalara çekilerek gerekli zihin gücünü kazanmaya çalışırlar. Ortadoğu'da zihniyet savaşına girerken, tıpkı Hz. Musa gibi İbrani kabilesini yürütmek, Hz. Davut gibi Golyat'la savaşmak, Hz. İsa gibi havarilerini seferber etmek, Hz. Muhammed gibi müminlerini işe koşturmak gerekir. Yine Sokrates heyecanıyla "Kendini bil", Perikles coşkusuyla "Demokrasiye değer ver", Aristo'nun bilimiyle "İskender'e yol aç" demesini bilmek gerekir. Ortadoğu'da zihniyet kazanmak demek; Rönesans heyecanıyla doğaya koşmak, insanı sevmek, bilime susamak; reformasyonla dinsel dogmaları delip geçmek, özdeki gerekli inancı elde etmek; aydınlanmayla bilimi, felsefeyi ve sanatı halka taşımak, grup grup aydınlar hareketini özgürlük uğruna seferber etmek demektir.

Bu anlamda yaptığımız parti zihniyeti tanımlaması büyük önem taşımaktadır. Zihniyetin bu tarzını esas alıp uygulanır kılmadıkça, reel sosyalizm, sosyal demokrat ve ulusal kurtuluşçuların içine düştüğü çıkmazlardan, sistemin yedek gücü haline gelmekten kurtulamayız. Dolayısıyla parti tanımının zihniyet öğesine birincil önemi veriyoruz. Parti bu yönüyle zihniyet yapısıyla ne kadar güçlüyse, programını yetkin strateji ve taktiklerle o denli güçlü ve doğruya yakın yürütebilir. Aksi halde en kazanılmış adımları tekrar kaybetmekten kurtulamaz. Hatta başarılmış devrimlerden sonra kurulmuş yapılanmaların yıkılmalarını önleyemez.

Tarih boyunca partilere benzeyen her oluşumun inançlı ve iradeli bir kadrosu olmuştur. Kadrosu olmayan birçok oluşumun tarihin derinliklerinde unutulması kaçınılmazdır. Davalar partiler ve güçlü kadrolarıyla temsil edildiklerinde ciddiye alınırlar. Kadro parti zihniyetini ve program esaslarını en iyi özümseyen ve tam bir coşku seli halinde pratiğe aktarmaya çalışan militanları ifade eder. Dönüşümün kurmay ekibidir. Teori ile pratik bağını kurabilen, kitlesel örgütlenmeyle etkinliği buluşturup yönetebilen özellikleri taşımak durumundadır. Ayrıca toplumsal ahlakı ve politikanın yaratıcılığını sanatkar düzeyinde şahsında birleştiren kimliktir. Bu tanımlamaya dayanarak, PKK tarihine, yeniden örgütlenmesine baktığımızda, birçok olumlu ve olumsuz öğeyi iç içe görmekteyiz. Eğer PKK bugün hala yaşıyorsa, bu en başta gerçekleşen soylu ve birer insanlık abidesi olan kadrolarına bağlı olduğu gibi, tam başarıya gidememesinde de ağır sorun yaşayan kadroları yüzünden olmuştur. Hem başarı, hem başarısızlık kadrodan kaynaklanmaktadır. Kadroların şahsında muazzam bir toplumsal çelişki yumağı açığa çıkarılmıştır. Açığa çıkarıldıkları oranda yıkılan olduğu gibi, güçlenen de olmuştur. Bir kadro trajedisi, kahramanlığı ve ihaneti hep iç içe yaşanmıştır. Tüm eğitici ve pratikleştirici çabalarımıza karşın, çizgiyi sürükleyebilecek kadrolara bir türlü ulaşılamamıştır. PKK'lileşme süreçlerindeki tıkanmalar bu kadro yetersizliğinin ürünüdür. Önümüzdeki yapılanmanın yine en temel sorunu yeterince güçlü kadrolar olabilme sorunudur.

Bu sorunun çözümü programın başarıyla hayata geçmesine yol açabilir. Aksi halde yeni tıkanmalar doğacaktır. Kadro olmak bir aşk, bir tutku işidir. Kendini amaçlarına sınırsız inanç, kararlılık ve aydınlıkla yatırma demektir. Bu nitelikleri olmayan, bir heves, kariyer tutkusu ile önü tutmak isteyen kişilikler hep olumsuz sonuçlara yol açarlar. Kadrolaşma bir heves olmanın ötesinde teorik bir öngörü, programa derinliğine bağlılık ve parti binasını kurmakta bir tutku insanını gerektirir. Yeni dönemde kadro örgütlenmesine giderken bu niteliklerin esas alınması tabiidir.

Kendine öz güveni olmayanlar eleştiri-özeleştiriden kaçar

PKK'nin çağdaş normalizasyonu sağladığını, bunu tam başardığını söylemek zordur. Bilakis yapılan değerlendirmelerde de görülmektedir ki, önemli yanlışlıklar, eksiklikler göstermekle kalmamış, içte ve dışta ağır ihanetlere de konu olmuştur. Dolayısıyla kapsamlı eleştiri-özeleştiri düşüncesini sürekli kullanmak durumundadır.

Eleştiri düşüncesi gelişmenin diyalektik işleviyle ilgilidir. Diyalektik işleyiş tarzı uygun olmayanı açığa çıkarıp gidermeyi amaçlar. Gelişmenin mecrasında olmasını, doğasına uygun akışını esas alır. Özeleştiri düşüncesi ise, gelişmenin öznesi -aktif sağlayanı- durumunda olanın olması istenen, sağlanması gerekenle uyuşmayan, amaca taşımayan durumlara, olaylara, süreçlere yönelik düşünceyi ifade eder. Yani diyalektiksel gelişmeye denk düşmeyen başarısız düşünce, tasarı, tavır ve hareketlere son verip doğru olan düşünce ve pratiğe bağlanmayı ifade eder.

PKK'nin büyüklüğü, gerçeği, tümüyle tarihi bağlantısı içinde hiç korkmadan, ödün vermeden dobra dobra söylemesi ve bir de gereken neyse onu yapma cesaretini ve özverisini göstermesidir. PKK'yi, PKK yapan bu temel özelliğidir. Hiç kimse PKK'nin bu temel özelliğini göz ardı ederek PKK'lileşebileceğini sanmasın. Diğer örgütler neden PKK gibi gelişemediler? Her türlü olanakları bizden fazla olduğu halde yöntemleri böyle geliştirmedikleri, soruna yaklaşımı, sorunu ele almayı ve sonuçlarına katlanmayı PKK tarzında bilemedikleri için gelişemediler.

Eylemimiz eleştiriyle başladı, eleştiriyle gelişti ve eleştiriyle zafere yürüyor. Eleştiri bir öğrenme yöntemidir. Tarihin bütün önemli altüst oluşları, devrim hareketleri eleştiriyle, eleştirel yöntemle kendini yükümlü görür. Eskiye yönelimleri eleştirel olduğu kadar, yeniyi geliştirmeleri de yoğun bir eleştirel tartışmayla gerçekleştirilmeye çalışılır. Sosyalizm de en eleştirel ideolojilerin başında gelir. Çünkü, uğruna hareket ettiği emek sahibi sınıfın üzerine kurulu baskı ve sömürü, onun alt ve üstyapısı ancak çok büyük bir eleştiri gücüyle açığa kavuşturulabilir ve aşılabilir. Yenisi de ancak ve ancak aynı eleştiri gücüyle kurulabilir.

Eleştiri gücü olmayanların düşmanı hedeflemesi mümkün değildir. Düşmanın ideolojisini eleştirmeyenler onun pratiğini de hedefleyemezler. Eleştiride açıklığa yol açmayan ve bunun gereklerini yerine getirmeyen, sıcak savaşımla düşmanı karşılayamaz. Demek ki, öncelikle ideolojik alanda düşmanın yalanını dolanını ve saptırmalarını açığa çıkarmayı ve onu bir bütün olarak eleştiriyle yenmeyi bileceksiniz.

Eleştirel başarının yeterli olduğunu sanan birçok devrimci vardır. Teoride kazanmakla pratikte kazanmanın eş olduğunu düşünen çok sayıda gafil devrimci, hatta önder tip de mevcuttur. Kaldı ki, bu içimizde de çok yaygındır. Eleştiriyi böyle sınırlandırmak, kesinlikle devrimci eleştiriden çıkarılabilecek en olumsuz sonuçtur. Ben de kendime eleştiri-özeleştiriyi uyguluyorum. Ve bunu günlük gelişmelerle kanıtlıyorum. Gerçek gelişmeyi kendimde yaratarak, kendimi pakladım diyorum. Sizler de bunu esas alın. Ben gelişmemi eleştiri-özeleştirime borçluyum. Siz de bizden biraz cesaret alın ve kendinizi geliştirin. Zayıflıklarınızı neden örtbas ediyorsunuz? Neden fırsat bulduğunuzda o kadar pisliğe dalıyorsunuz; kendinizi bireyselleştiriyor, kendinize tapınıyorsunuz? Bu size yakışır mı? Tarihe karşı, halka karşı, yoldaşlara karşı biraz sorumluluk olmalıdır.

Eğer eleştiri-özeleştiri yapıp pratikte beklenen ortaya çıkmamışsa, demek ki bilgelerin "Nefs savaşı" dediği savaş gerçekten yapılmamıştır. Yine bilgelerin dediği gibi "Zevahiri, görünüşü kurtarma" adına ya bilerek ya bilmeyerek kendini ve çevresini kandırma yoluna gidilmiştir. Bu ise ilgili özneyi daha zor duruma sokar. Suçlu konumuna, ikiyüzlü, yalancının konumuna düşürür. O zaman sadece eleştiri-özeleştiriye değil, daha ağır yaptırımlara başvurmak gerekir. Bu yaptırımlar itiraflar, teşhir ve tecritler, cezaevine konmalar, değişik pratik işlere koşturmalar dahil birçok biçimi içerebilir. Amaca ulaşılıncaya kadar düzeltici yaklaşımlar devam eder. Örgüt bunu yapmazsa özüne ters düşmüş olur; amaç ve pratiğine saygısızlık etmiş olur. Çok daha ileri giderse ihanete düşmüş sayılır. İhanet konumu ise bir kişinin mensup olduğu toplum veya örgüt karşısında en kötü ve tehlikeli durumdur. İhanette ısrar kaçışla sonuçlanmamışsa açık savaş anlamına gelir ki, ya fiziki ya da fikri olarak ölme ve öldürme anlamına gelir.

Tutarlı bir eleştiri-özeleştiriye cesaret eden kişi veya örgütler zayıf konumda olmayı değil, güçlü konumda bulunmayı ifade eder. Ancak zayıf, kendine öz güveni olmayan örgüt ve kişiler eleştiri-özeleştiriden kaçar. Bunlar için eleştiri yıkım demektir. Özeleştiri ise bitiştir. Tersine özgüveni olanlar için eleştiri-özeleştiri amaç doğrultusunda daha başarılı olmak demektir. Başarıdan alıkoyanı aşıp, kesin ve güçlendirilmiş adımlarla amaca ulaşmak demektir.

En temel parti dersi böylesine bir yaşam dersidir. Her şey bu dersin tam zaferi içindir. Bu yaşamın takipçisi olacağız ve başaracağız. Madem büyük eleştiri-özeleştiri kazandırıyor; madem bu insanımızı yapan en temel silahlarımızdan birisidir, o zaman bu silah partimizi gerçekten kazandıracak bir parti yapacaktır. O halde neden kullanmayalım? Bile bile kullanmazsak bu suç olur, kendimize yapılabilecek en büyük kötülük olur.

Özeleştiride tam da bu noktada "Ben nerede eksiktim, yanılgılıydım, yanlıştım, nerede, ne zaman, neyi yapmalıydım? "Neden, niçin yapmadım?" hususlarının dökümünü, tanımını iyi yapacaksınız ve ardından "Bundan sonra neyi, nasıl ele alacağım, nasıl yapacağım?" diyerek, bunu da tam koyacaksınız. İşte o zaman özeleştirinizin bir anlamı olduğunu söyleyebiliriz. Yoksa örtbas edersen, suçu hep başkalarına yüklersen, bu sağlıklı bir eleştiri olmaz. Kişi eğer büyümek istiyorsa, gerçekten tarihe ve halka karşı sorumluluk anlayışı varsa, bunu böyle ele almalıdır.

Benim size değil, sizin bana katılmanız gerekir

Benim kat ettiğim bu teorik, ideolojik yetkinliğe iki yoldan eşlik edilebilir: Ya güvene dayalı, samimi ve alçakgönüllüce katılım; ya da teorik öze ve ideolojik yetkinliğe yüksek bilinç çabasıyla bilerek katılım. PKK'de büyük değer ifade eden başta Haki Karer, Kemal Pir, Mazlum Doğan, Hayri Drumuş, Mahsum Korkmaz olmak üzere, binlerce yoldaş bu iki tarzın dengeli uyumu ile katılım göstermişlerdir. Bu özlü katılım onları sonuna dek en kahramanca tavrın sahibi yapmıştır. Buna karşılık ne içten samimi, mütevazıca katılım, ne de yeterince yüksek teorik ve ideolojik çabalar temelinde katılım gösterebilenler hep tökezlemiş; bazen ahbap çavuş grubu, bazen tasfiyeci gruplar ve çete eğilimleri biçiminde savrulmalar göstermiştir. Temel zihniyet gücümü kavramayan, buna saygı duymayan, mütevazıca ve yüksek performansta teorik katılım gösteremeyenlerle ortak zihniyette buluşmamız zordur. Burada katılım sağlanması gereken, yüksek zihniyet sahipliğidir. Yoksa geri zihniyete prim vermek sapmaya yol açar.

Politik çizgimin doğal demokratik duruştan, bilinçli ve eylemli demokratikleşmeye doğru büyük açılım gösterdiği ve halkla bütünleşmenin sağlandığı anlaşılması gereken ikinci temel husustur. PKK'de benimle temsil edilen önderlik kurumlaşmasının ulusal kurtuluşçu ve reel sosyalist yalpalanmalardan kurtulduğu, burjuva yaşam eğilimlerine iltifat etmediği önemle bilinmelidir. Kürdistan gerçekliğinde ne teslimiyet biçiminde ne de milliyetçilik temelinde devlet odaklı olan, demokratik, özgür ve eşit politik bir çizgi hem anlayışta hem pratikte başarılmıştır. PKK kadro yapısından beklenen, bu politik çizgiyi özümsemek ve kitleselleştirmektir. Tam kavramadan, uğruna büyük pratik çaba sergilemeden içine girilecek politik üslup er ya da geç tasfiyecilik biçiminde sahiplerini vuracaktır.

Daha yedi yaşından beri hep örgütlü ve eylemli yaşamayı esas aldığım bilinmelidir. Zaten örgütlülük eylem, eylem örgütlülük gerektirir. Bunun hakim yönü yıkıcılıktan çok yapıcılıktır. İnşa, üretim esastır. Çok az yıkma çabası içine girilmiştir. Ancak önemli gelişmelerin önünü tıkayan yapıların yıkılması uygun görülmüştür. Yıkmayı, gaspı, el koymanın her biçimini mahkum eden bir eylem kişiliği söz konusudur. Arkadaşlık anlayışım hep soylu işler amacına yönelik olmuştur. Kendini oyalama, eğlendirme, kazanç temin etme biçiminde insanlarla asla ilişkiye girilmemiştir. Temsil ettiğim önderlik gerçeğinin bu yönü özenle bilinmek ve takip edilmek durumundadır. Aksi halde benim önderliğimde politik birlikten, örgütsel ve eylemsel yaşamdan bahsetmek zordur. Sürekli örgütlü ve ağır basan yönü pozitif eylemlilik olan bir yaşamı sergileyemeyenlerin, önderlik kurumunda başarıyla rol oynamaları imkansıza yakındır.

Örgütlenme ve eylemlilik bir görevden de öte yaşam hali olarak anlaşılmalıdır. Nasıl susuz ve havasız olunmazsa, örgütsüz ve eylemsiz yaşanmayacağı da bilinerek, Önderlik gerçekliğimize anlam verilmelidir. Yoksa örgüt içinde örgüt, kendi başına yıkıcı, boş, amaçsız eylemcilik başa hep bela getirir. Çok yetkin örgütlenme, bunu ideolojik ve politik çizginin özüne uygun somutlaştırma, amaçlı ve verimli bir eylemlilikle bütünleştirme tek doğru bağlılık türüdür. Sonuca götürebilen, tarihi çabaları boşa harcamayan, her tuğlayı binayı daha yüksek kılmak için koymaya götüren tutumdur. Yapının örgütsel ve eylemsel anlayışını, silahlı mücadele de dahil, bu konuma yükseltmekten başka başarı şansı yoktur.

PKK Önderlik gerçekliğinde ahlaki tutum ideolojik, politik ve örgütsel çizgi temelinde oluşan yeni toplumsallığa kanun ve kurallardan da öte tutkuyla bağlanmayı ifade eder. Bu yeni toplumsallığı yaşamın varoluş biçimi olarak algılar. Yaşam yeni toplumsallığımızdır. Bunun dışındaki yaşam arayışları, kaçamakları boşluk, kayıp anlamına gelmektedir. Mümince bir yaşamdan ziyade bilimselliği esas alan, politik özgürlüğü yeni yaratımların çabası olarak gören bir yaşam ustalığı, bilgeliğidir; çağdaş müminliktir. Bu ahlaki gücü gösteremeyenin her çabası sapmalara uğramaktan kurtulamaz. Ahlaki yaşam özünde insan toplumunun varoluş tarzına sürekli zihniyet ve özgür irade ile katılım gücünü göstermeyi ifade eder. PKK'nin gerçek büyük değerleri bu ahlaki tutuma sahip olanlarca gerçekleştirilmiştir. Gerçekten PKK çizgisinde bir yaşam çizgisine sahip olmak isteyenler bu ahlaki gücü göstermek durumundadır.

Özcesi; şahsımda temsil etmek durumunda kaldığım bu önderlik tanımı herkese katılımını gözden geçirerek yeniden nasıl bütünleşmesi gerektiğini göstermektedir. Bu çizgideki önderlik; tüm evreni, insansal varoluşu, toplumsal gerçekliğimizi, halkın demokratik özgürlüğünü bağrında taşımaktadır. Sadece ulusal değil evrenseldir. Kusuru ve yanlışlıkları varsa, bu temel kategorilerde aranmalıdır. Yoksa gölgesinde yaşayarak, basit bencil veya kölecil dünyalar kurarak yaşanabileceğini sanmak gaflet ve hatta sapıklıktır. Görünüşte katılım gösteriyormuş gibi davranıp pratikte başka konumlar arz eylemek, eski tabirle 'Münafıklıktır'. Önderlik gerçekliğim kabul edilmeyebilir. O durumda uygun bir açıklama ile ayrılmak bir haktır. Bir yandan anladık deyip katılmamak veya katıldım deyip gerekeni yapmamak yoz, sorumsuz bir yaşamı ifade eder ki, bunun da kalıcılığı ve anlamı olamaz.

Önderlik tarzım asla dayatma değildir. Büyük bir inanç ve bilgelikle beslenir. Bu yönlü gücü olmayanlar uzak durmalıdır. Çağımızın hasta ettiği bireyler bu tarz önderliğe katılamaz. Katılsalar da sonuç alamazlar. Eğer bize ilgi ve saygı varsa, gerçekten ideolojik, politik ve örgütsel bir ortak yürüyüşte iddialı, kararlı ve eylemli olmak isteniyorsa, benim size değil, sizin bana katılmanız gerekir. Benim bedenen diri olmam veya ölmem belirleyici değildir. Ulaşılan anlam, irade ve ahlak belirleyicidir. Bu yalnız ben değil, bende dile gelen tüm bir evren, var olan insanlık ve toplumsal gerçekliğimizdir. Ona dayalı halkımızın demokratik, özgür ve eşitlik içinde yeniden yapılanmasıdır. Anıları karşısında sürekli sarsıldığım başta şehitlerimiz, mazlum ve çilekeş halkımız, kardeşlik ve insanlık anlayışımız olmak üzere tüm soylu değerler, yoldaşları üretkenliğe yol açan çizgimiz temelinde bütünleşmeye ve başarıdan başka bir yaşam yürüyüşüne fırsat tanımamaya çağırıyor. Selam ve sevgi bu soy değerlerin bayrağı altında toplananlaradır.

■■■

En keskin özeleştirel yaklaşım 14 Temmuz Büyük Ölüm Orucu Direnişi'nde saklıdır

Duran Kalkan

14 Temmuz 1982 Büyük Ölüm Orucu Direnişi'nin 36. yıldönümü dolayısıyla başta Önder Apo olmak üzere tüm yoldaşların, halkımızın Ulusal Onur Günü'nü kutluyoruz. Böyle bir duruşu, kararlılığı yaratan, yeni bir toplumsal duruş ortaya çıkartan Hayri, Kemal, Akif ve Ali Çiçek yoldaşları, onların şahsında tüm Özgürlük Mücadelesi şehitlerimizi saygı ve minnetle anıyoruz. Anılarını yaşatma ve amaçlarını başarma sözümüzü 37. direniş yılına girerken bir kere daha tekrarlıyoruz.

14 Temmuz kararlılığı, Kürdistan ve Kürt halkı açısından yeni bir tarih başlatan sürecin en önemli duraklarından birisi oluyor. Önder Apo'nun, 1973 Newroz'unda verdiği tarihi karar sürecinin eyleme dönüştürüldüğü, eylem kararlılığı haline getirildiği bir durumu ifade ediyor. İdeolojik grup olma, parti olma kararlılığı ardından bu ideolojik-politik duruşu ilkelerine, gerçeklerine denk düşecek bir biçimde eyleme geçirmeyi ifade ediyor. Aynı zamanda 12 Eylül 1980 faşist askeri darbesine karşı hareket ve halk olarak nasıl durulması ve mücadele edilmesi gerektiği sorusuna da ilk doğru, yeterli, bütünlüklü bir cevabı vermek oluyor. Önderliksel doğuş, partileşme kararı ardından sömürgeci-soykırımcı faşist diktatörlüğe karşı eylem çizgisini belirleyen, direnme kararını ortaya çıkartan bir gerçeklik oluyor. Büyük Zindan Direnişi'nin bir parçası ve sonuç alan, zafer kazanan bir düzeyi ve boyutu oluyor.

14 Temmuz Büyük Ölüm Orucu'nu, Ferhat Kurtay Yoldaş öncülüğündeki 17 Mayıs direnişinden ve 1982 Newro'zunda Mazlum Doğan Yoldaş'ın direnişinden kopuk ele almak mümkün değildir. 14 Temmuz direnişçiliği, 12 Eylül faşist askeri darbesinden sonra zindanda faşizme karşı direnişin nasıl olması gerektiği sorusuna cevap arama sürecinde ortaya çıkan en son hamle oluyor. O sürece kadar gelen 1981 Mayıs'ındaki direniş var. Bu direnişte sonuç alamama, başarısız kalma ardından 12 Eylül faşist rejiminin tutsakları ideolojik, politik, ruhsal olarak yok etmek, düşüncesinden, insanlığından uzaklaştırmak, kendi deyimleriyle "itirafçı yapmak" üzere geliştirdikleri ağır işkence ve baskı süreci var. Zindan direnişi bir yandan bu baskı sürecine de cevap vermeyi ifade ediyor. Baskının ağırlığı, şiddeti direnişin de keskinliğini ortaya çıkartıyor.

Düşman tarafından geliştirilen ağır baskı uygulamaları karşısında zindana düşen PKK yönetim kadrolarını, tüm bunları karşılayacak, partinin eylem çizgisini ortaya çıkartacak bir direniş arayışına sevk ediyor. Bunun çabası, bu konuda yol-yöntem arayışı, imkan-fırsat yaratma çabaları, sonuçta '82 Newroz'unda Mazlum Doğan Yoldaş'ın direnişiyle ilk kıvılcımını çakıyor. Mazlum Doğan Yoldaş'ın kararlaştırdığı, önünü açtığı, netleştirdiği duruş, direniş çizgisi, tutsak yoldaşlar arasında yayıldıkça yeni direnişlere dönüşüyor. Dörtlerin direnişi ardından Temmuz ortasında Büyük Ölüm Orucu Direnişi'nin başlatılması kararlaştırılıyor.

Aslında baştan itibaren zindanda faşizme karşı direnişin biçimi olarak düşünülen, öngörülen, gerçekleştirilmek istenen 14 Temmuz'da başlatılan ölüm orucu direnişidir. Zindanlarda ancak böyle güçlü bir direnişle faşizmin karşılanabileceğine dair yoldaşların inancı vardır. 1981 baharındaki girişim bunun bir ön deneyimidir. Olumlu-olumsuz ortaya çıkardığı sonuçlar, böyle bir direnişin nasıl yapılabileceği konusunda bir görüş, irade, tecrübe oluşturmuştur.

Zindanlar dışardaki ortamlara benzemez. Okul ortamı gibi değildir. Dağlar, ovalar, şehirler, sokaklar, mahalleler gibi değildir. 24 saatin her anı örgütlü ve planlı bir biçimde düşman tarafından denetlenen, yönlendirilen, içinde yer alana dair en küçük bir irade kırıntısı bile bırakılmayan zeminlerdir. Dolayısıyla baştan öngörülen, denemesi yapılan eylem sürecine ulaşmak, böyle bir eylemi başlatmak öyle kolay olmamıştır. Eylemi anlamak, tanımlamak, eyleme karar vermekten daha zoru, aslında böyle bir eylemi tarihe iz bırakacak şekilde tanımlamak ve onu başlatacak fırsatı, imkanı yakalamak olmuştur. Bunun zorlukları, söz konusu direnişi Temmuz ortasında başlatacak kadar geciktirmiştir. Aslında zindandaki devrimciliğin, faşizme karşı kararlılığı daha 1981 Mayıs'ından itibaren ortaya çıkmış, şekillenmiş, pratikleştirilmeye başlanmıştır. 1982 Temmuz'una kadar sarkması ifade etmeye çalıştığımız zorluklardan kaynaklanmıştır. Böyle bir durum, bu temelde bir eylemliliğe geçmenin zorlukları, parti çizgisi açısından, Kürt halkının varlığı ve özgür geleceği açısından yarattığı tehlikenin sezilmesi, bazı yoldaşları daha farklı arayışlara götürmüştür.

Büyük Zindan Direnişi tarihi gelişmeleri başlatmıştır

Kuşkusuz bu konuda en derin düşünen, en duyarlı olan, en keskin davranan Mazlum Doğan Yoldaş olmuştur. Önder Apo, "Partimizin bilinç hamuruydu" dedi. Söz konusu kararlılığı sonuca giden eylem düzeyine dönüştürmeyi, '82 Newroz'unda kişisel olarak gerçekleştirmiştir. Zindanda temsil edilen parti ve halk iradesi, Newroz'daki direnişiyle Mazlum Doğan Yoldaş'ta temsil edilir hale gelmiştir. Newroz'da Mazlum Doğan Yoldaş'ın kıvılcımını çaktığı, pratikleştirme sürecini başlattığı direniş, Dörtlerin o büyük kararlılığı, kendini yakma eylemliliği ardından 14 Temmuz 82'de iki ay civarı devam eden faşist-sömürgeci ve soykırımcı rejime karşı tarihin en büyük ideolojik zaferini kazanan Büyük Ölüm Orucu Direnişi'ne ulaşmıştır. Böyle bir direnişle hem baştan itibaren planlanan, öngörülen eylem gerçekleştirilmiş hem de Newroz'dan itibaren başlatılan zindan direnişinin faşist-soykırımcı zihniyet ve siyaset karşısındaki ideolojik zaferi yaratılmıştır. 14 Temmuz Büyük Ölüm Orucu Direnişi, aslında zindan direnişini bütün yönleriyle tanımlayan, tamamlayan, zafere taşıyan bir eylem olmuştur.

Bu büyük ve tarihi kararlılığın 36. yıldönümündeyiz, hareket ve halk olarak 37. yılına girdik. 36 yıl boyunca bu ruh, irade ve kararlılık temelinde özgür birey ve demokratik toplum yaşamı temelinde yeni bir yaşam oluştu. Kürt toplumunun özgürce yeniden dirilişi gerçekleşti, sistemden kopuşu yaşandı. PKK, Kürt halkına öncülük etmekten öteye, başta kadınlar ve gençler olmak üzere tüm ezilenlere, halklara özgürlük bilinci ve iradesi yayan bir öncü parti haline geldi. Bu direniş, Önder Apo'nun değerlendirmeleri ve parti militanlarının pratikleştirilmesiyle dağda bir özgürlük ordusuna, gerillaya dönüştü. Kürt kadınlarına ulaştı, Kadın Özgürlük Çizgisi, Kadın Özgürlük Hareketi özgürlük devrimi halini aldı. Kürt gençliğini sardı, büyük bir direnme ruhu, dinamizmi oluşturdu. Tüm toplumsal kesimleri kucaklayarak özgür yaşam temelinde Kürt toplumunun yeniden dirilişi, yeni bir Demokratik Ulus'un doğuş düzeyine ulaştı.

Bu 36 yılda Kürdistan'da yapılan her şey bu karar ve onun yarattığı çizgi temelinde oldu. Her türlü kazanım 1982 Newroz'undan itibaren zindanda başlatılan 14 Temmuz Büyük Ölüm Orucu Direnişi'yle ete kemiğe bürünen, zafer kazanılabileceğini gösteren, bu büyük kararlılık ve onun topluma taşırılması, örgüt ve eyleme dönüştürülmesiyle sağlandı. Bu 36 yılda böyle bir kararlılık temelinde olmayan hiçbir özgürlükçü gelişme ve kazanım yoktur. Daha sonra bu direnişin ete-kemiğe bürünmesi 15 Ağustos 1984 Gerilla Atılımıyla, 1990 halk serhildanlarıyla, bu temelde gelişen Özgür Kadın Devrimi'yle oldu. Demokratik toplum örgütlülüğüyle oldu. Bütün bunların hepsi tarihi gelişmeler ve büyük kararlaşmalardı. Fakat unutmamalı ve iyi bilmeliyiz ki; bütün bu kararlaşmalar ve tarihi gelişmelerin başlatıcısı Büyük Zindan Direnişi, Mazlum Doğan direnişçiliği oldu. 14 Temmuz Büyük Ölüm Orucu Direnişçiliği oldu. Bu direnişçilik Önderlik ve parti çıkışını doğru ve zafer kazanan eylem çizgisine kavuşturdu. Önderlik çıkışının örgüte ve halka nasıl bir eylem çizgisiyle dönüştürülebileceğini netleştirdi ve ortaya çıkardı. Bir teori, ideoloji, çizgi, program, politika olarak gelişen partinin halka ulaşmasını sağlayacak eyleme nasıl dönüşeceğini, bu eylemin çizgisinin nasıl olacağını ortaya çıkardı.

Haki Karer Yoldaş'ın şahadetiyle, Önder Apo tarafından başlatılan partileşme sürecini gerçek anlamda tamamlayan, 14 Temmuz Büyük Ölüm Orucu Direnişi'yle zafer kazanan zindan direnişçiliği oldu. Onun dağa taşınıp gerillaya dönüştürülmesi, PKK'nin eylem çizgisini somutlaştırdı ve netleştirdi. Böylece sadece bir teori ve program olmaktan çıkarak örgüt ve eylem çizgisine dönüşen, tamamlanan bir hareket haline geldi.

Yurtdışında, ülkenin çeşitli alanlarında çaba harcayan, 12 Eylül 1980 darbe sürecini anlamaya, ona karşı devrimci duruşu, mücadeleyi geliştirmeye çalışan çok sayıda kadro gücünün, topluluğun olmasına rağmen direnme kararını zindandaki devrimcilik verdi. Eylem çizgisini burası oluşturdu. Bu da zindandaki durumla bağlantılıdır. Çünkü; yaşamın her anı, günlük olarak 24 saatin her dakikası, saniyesi düşmanla bir hesaplaşma içerisinde geçiyor. Bu sadece kaba bir mücadele, kavga etme, yumruklaşma anlamında değildir. Düşmanın temsil ettiği duyguyla, ruh haliyle, düşünceyle, davranışla, düşmanın vermek istediği yaşam tarzıyla bir hesaplaşmayı ifade ediyor. Biz buna "iç mücadele, içimizdeki düşmana karşı mücadele" diyoruz.

14 Temmuz Onurun Kazanıldığı Gün

Zindanda koşulları gereği iç mücadele çok daha derin, keskin ve sürekli oluyor, çok daha yoğun ve hızlı gelişiyor. Bir yanda her türlü imkanı, fırsatı ortadan kaldırarak tam bir iradesizleşmeyi dayatarak teslim almaya çalışan düşman gerçekliği, baskısı var; diğer yanda tarihsel olarak toplum yaşamının talepleri var, Önderlik çizgisinin ilke ve ölçüleri var, parti bilincinin yarattığı değerler, yüklediği sorumluluklar var. 12 Eylül faşist askeri rejimi, Önder Apo gerçeğini dışarıda etkisiz hale getiremeyince, Önderlik çizgisini zindanda hızla yenilgiye uğratmak için teslim alma, itirafçılaşmayı sağlatma, kendi özünden boşaltmayı gerçekleştirmek için dayattığı ağır baskı ve işkence uygulamaları dikkate alınırsa, zindanda iç direnişin, hesaplaşmanın ne kadar yoğun, derin ve keskin geliştiği rahatlıkla anlaşılabilir. İki yıla yakın yaşanan iç mücadele, hesaplaşma, yoğunlaşma ve bu temelde gelişen eleştirel-özeleştirel sorgulama Büyük Zindan Direnişçiliğini ortaya çıkartan esas kaynak oluyor. Böyle bir iradeyi, bu büyük kararlılığı, öngörüyü, on yıllar, yüz yıllar sonrasının gerçeğini görmeyi ortaya çıkartıyor. Bunun sonucunda, ideolojik ve iç mücadelenin en yoğun, en keskin bir biçimde hızlı yaşanması ve buradan özgür yaşam kararlılığına ulaşma durumu, bu büyük direnişi, onun kararlılığını ortaya çıkarıyor. Faşist soykırımcı-sömürgeci zihniyet karşısında, Kürdistan'da var olmanın ve özgür yaşamanın nasıl olması gerektiği sorusuna cevabı veren bu büyük direnme çizgisi,

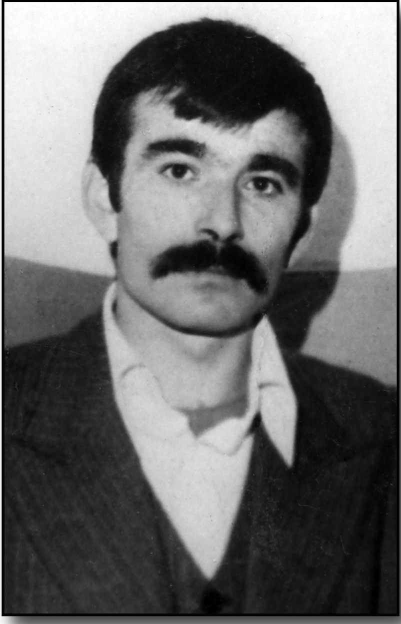

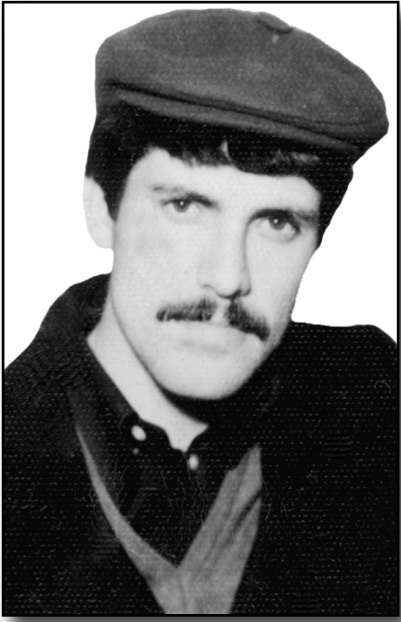
36 yıl boyunca özgür birey ve demokratik toplum yaşamı temelinde yeni bir yaşam oluştu. Kürt toplumunun özgürce yeniden dirilişi gerçekleşti, sistemden kopuşu yaşandı. PKK, Kürt halkına öncülük etmekten öteye, başta kadınlar ve gençler olmak üzere tüm ezilenlere, halklara özgürlük bilinci ve iradesi yayan bir öncü parti haline geldi. Bu direniş Önder Apo'nun değerlendirmeleri ve parti militanlarının pratikleştirilmesiyle dağda bir özgürlük ordusuna, gerillaya dönüştü.

kararlılığı oluşuyor ve ortaya çıkıyor. Böylece faşizme karşı ilk büyük sonuç alıcı eylem, faşist soykırımcı zihniyet ve siyasete karşı özgürce var olmanın eylem çizgisi ortaya çıkartılmış oluyor.

Bu bakımdan direnerek var olma kararı zindanda verildi. Buna da, "Direnmek Yaşamaktık" denildi. Özgür yaşamın ancak bütün varlığını ortaya koyan cesur ve fedakar bir direnişle gerçekleşebileceğini ifade etti ve gösterdi. Böylece her türlü zayıf, kötümser, iradesiz, teslimiyetçi, kölelik kokan duruşları, yaşam tarzlarını mahkum eden, onlardan kopan, Önder Apo'nun deyimiyle, "Olacaksa bir yaşam ya özgür olacak ya da hiç olmayacak" ilkesini hayata geçiren bir çizgi, duruş, kararlılık 14 Temmuz Büyük Ölüm Orucu gerçeğinde ortaya çıktı.

Zindandan arkadaşlar kutlama mesajı yayınlamışlar, 14 Temmuz'u "Onurun Kazanıldığı Gün" olarak tanımlamışlar. Partimiz böyle büyük bir özgür yaşam kararını, hayatı pahasına verme ve uygulama kararlılığını "Ulusal Onur Günü" olarak öncesinden tanımlamıştı. Her türlü teslimiyete, ihanete, köleleştirmeye, boyun eğdirmeye, onursuzlaştırmaya karşı; özgür yaşama, özgür insan olma, onurunu ortaya çıkartma

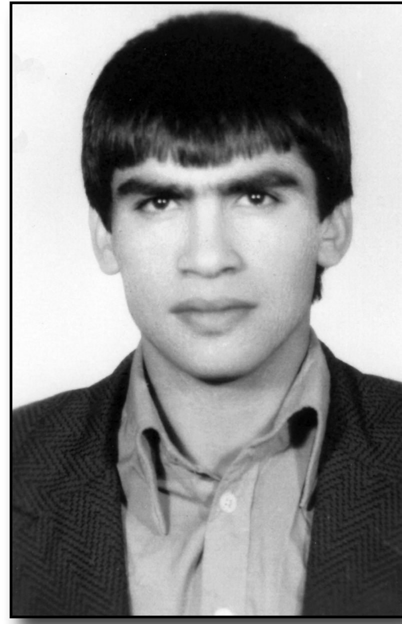

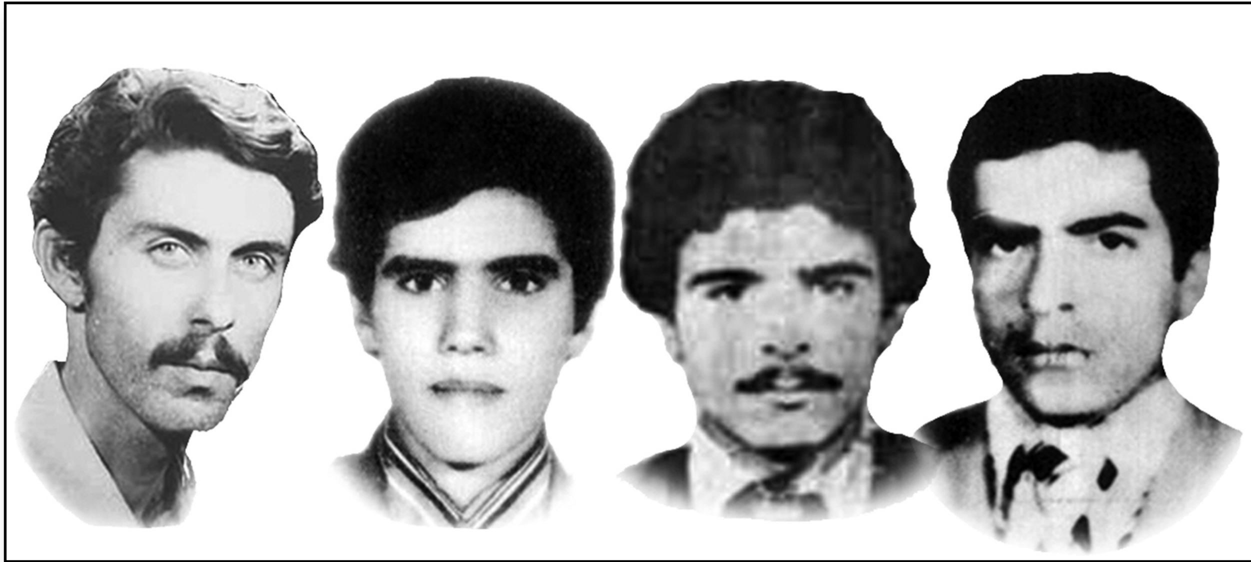
ve temsil etmeyi ifade ettiği için böyle bir tanımlama getirildi. Her türlü onursuzlaştırıcı duruş, tutum, dayatma, yaşam reddedilerek her türlü boyun eğdirici baskıya karşı çıkılarak özgür insan onuruyla bir yaşamı var etme duruşu, tutumu zindan direnişinde, 14 Temmuz Büyük Ölüm Orucu Direnişi'nde ortaya çıktı, sonuç aldı ve zafer kazandı. Gerçekten de yeni bir yaşam, yeni bir insan duruşunu ifade etti. Kuşkusuz tek duruş değildi; çok değişik, farklı farklı duruşlar vardı. Boyun eğme, ihanet, kölelik had safhadaydı. İnsan onuru faşist zulüm ve işkence uygulamalarıyla ayaklar altına alınmıştı. Tam bir köleleştirme sağlayabilmek için her türlü onursuzlaştırıcı saldırı, yöntem 12 Eylül rejimi tarafından uygulanıyordu. Bütün bunları reddederek, bunlara karşı koyarak direnişe geçen ve bunları yenen duygu, tutum, davranış, duruş özgür insan onurunun kazanılması ve temsil edilmesi oldu. Özgür duruşun, onurlu yaşamın nasıl olacağını, bunun için nasıl bir cesaret ve fedakarlıkla mücadele edilmesi gerektiğini gösterdi. Bu büyük özgürlük iradesi, kararlılığı 36 yıl boyunca kahramanca süren her türlü ağır bedele rağmen derinleşerek süren özgürlük yürüyüşü, anlamı bu denli derin olan bir kararlılık üzerinden ortaya çıktı.

Faşist-soykırımcı rejim tarafından en tehlikeli görülen hiç kuşkusuz PKK'ydi, onun Önderliğiydi

Bunları söylemek, yapılanları anlatmak için değildir. Her şeyden çok zindan direnişi, özellikle de 14 Temmuz Büyük Ölüm Orucu Direnişi'nin ne olduğunu, ne ifade ettiğini, neyi amaçladığını, neyi öngördüğünü açıkça ortaya koyan; hiçbir tartışmaya, yoruma, farklı anlamaya ya da anlamamaya mahal bırakmayan bir gerçeği ifade ediyor. Bu bakımdan pratiğiyle ortaya çıkardığı zaferle, 36 yıl boyunca hiç eksilmeyen, tersine gittikçe artan etkileyici gücüyle kendi gerçeğini zaten anlatıyor. Bu nedenle bir sözcüğe ihtiyacı yok, onu ifadelendirecek birilerine fazla ihtiyaç duymuyor. Kaldı ki, direnişi başlatırken Hayri Yoldaş zaten değerlendirme anlamında başlatılan direniş için söylenmesi gerekenleri fazlasıyla söylüyor. Hiçbir yanlış ve eksik anlama olmasın, yaşanmasın diye bunu yapıyor. Olur ya, insan halidir, yanlış anlama olabilir, vahşi bir düşman var karşımızda, amansız bir savaş halindeyiz, her türlü gerçeği çarpıtıyor; iktidarcı-devletçi sistem gerçeği zaten tarihsel olarak toplum gerçekliğinin çarpıtılması üzerine kurulmuş bulunuyor. Bir yalan düzeni rejimi, sistemidir. Dolayısıyla zindandaki hakimiyet, baskı da dikkate alındığında olayları gerçeğinden tamamen tersyüz edebilirler, farklı gösterebilirler diye düşünüyor. Bunun olabileceğini değerlendiriyor, öngörüyor ve tüm bu tür olası girişimlerin hepsini baştan boşa çıkartmak, etkisiz kılmak amacıyla, başlatılan direnişin hiçbir çarpıtmaya, farklı anlama ve göstermeye mahal vermeyecek şekilde doğru ve tam anlaşılmasını sağlatacak açıklamaları yapıyor. Eylemin tarihsel, güncel ve gelecek açısından anlamını, önemini ortaya koyuyor. Kuşkusuz kaygılarında yersiz ve yanılgılı değildir. Bütün bunlar imkan dahilinde olan durumlardır. Tarihte benzer örnekleri yok değildir. Dolayısıyla böyle davranmış olmak, bir öncü olarak nasıl davranmak gerektiği sorusuna, doğru ve tam cevabı vermeyi ifade ediyor. Nasıl ki pratikte eylemle nasıl yaşanması gerektiğine, özgür yaşamın nasıl olması gerektiğine açıklık getiriyorsa, aynı açıklığı sözle de yapıyor. Olur ya insan halidir korkabilir, ürkebilir, anlamayabilir, basit çıkarlar tarafından yönlendirilebilir, toplumsallık yerine bireycilik öngörülebilir. Bütün bunlara karşı bir tedbir olarak da açıklamalarını yapıyor.

Kuşkusuz, Önderlik çizgisinin uygulanması olarak açıklıyor. Tabi Önderlik var, mücadele ediyor ama 24 saat ateş altındadır, yarının ne olacağı belli değildir. Böyle bir durum Önderlik değerlendirmelerine dair kuşku duymayı değil, tersine büyük bir mücadelenin her türlü farklı durumu ortaya çıkartabileceğini öngören, değerlendiren, bu

Zindanda temsil edilen parti ve halk iradesi, Newroz'daki direnişiyle Mazlum Doğan Yoldaş'ta temsil edilir hale gelmiştir. Newroz'da Mazlum Doğan Yoldaş'ın kıvılcımını çaktığı, pratikleştirme sürecini başlattığı direniş, Dörtlerin o büyük kararlılığı,kendini yakma eylemliliği ardından 14 Temmuz 82'de iki ay civarı devam eden faşist-sömürgeci ve soykırımcı rejime karşı tarihin en büyük ideolojik zaferini kazanan Büyük Ölüm Orucu Direnişi'ne ulaşmıştır.

temelde de her işi yerinde, zamanında doğru, yeterli ve başarılı yapmayı öngören bir tutumun pratikleşmesi oluyor. Önder Apo bütün saldırıları söz konusu süreçte bertaraf ederek direnişi derinden anlayan, doğru tanımlayan, partiye ve halka usanmaz, yorulmaz bir biçimde anlatan çabanın sahibi oldu. Gerçekten de kritik bir süreçti, hiçbir şeyin garantisi yoktu. Zindandaki devrimcilik nasıl ağır, faşist, baskı ve işkenceyle özünden boşaltılıp, insanlığından uzaklaştırılıp yok edilmek isteniyor idiyse de, dışarıdaki devrimciliği imha etmek, yok etmek için de 12 Eylül faşist askeri rejimi her türlü saldırıyı yapıyordu.

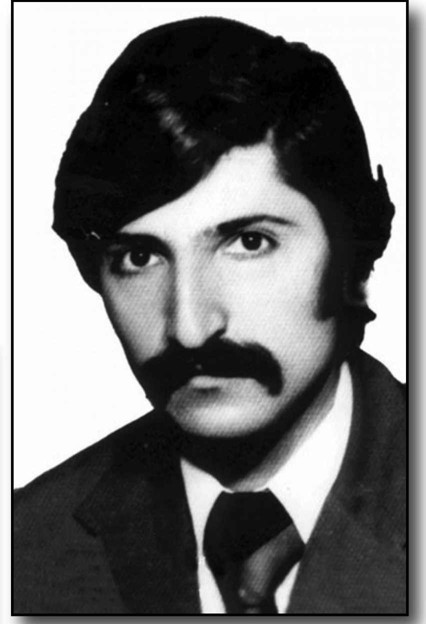
Hayri Yoldaş'ın bu kadar açıklama yapmaya ihtiyaç duyması boşuna değildi. Ermeni Direnişi'ni, 12 Eylül faşist askeri rejimi bu dönemdeki planlı saldırılarıyla ezdi, öncülüğünü tasfiye etti. Türkiye'deki devrimcilik zindanda ve yurtdışında biraz baskı, işkence, korkutma biraz da fırsat imkan sunma ile bu dönemde ortadan kaldırıldı, tasfiye edildi. Bütün bunlar içerisinde faşist-soykırımcı rejim tarafından en tehlikeli görülen hiç kuşkusuz PKK ve onun Önderliğiydi. Dolayısıyla Önderliğe dönük de birçok imha saldırısı böyle bir dönemde planlandı, örgütlendirildi, uygulanmaya çalışıldı. Eğer gerçekleşemediyse, başarı kazanamadıysa, bu Önder Apo'yu imha etmeyi hedefleyen saldırıların planlanıp, yapılmamış olmasından değildir. Önder Apo'nun tüm bunları hesaba katan, -tıpkı Hayri Yoldaş gibi- değerlendiren, öngören, bu anlamda da bütün bunları boşa çıkartacak, başarısız kılacak bir yaşam ve çalışma tarzını esas alarak yaşamı tümüyle böyle bir mücadelenin gereklerine göre örgütleyip, yürüterek saldırıları boşa çıkartmasından kaynaklandı. Bunun da birlikte ele alınıp değerlendirilmesi gereklidir.

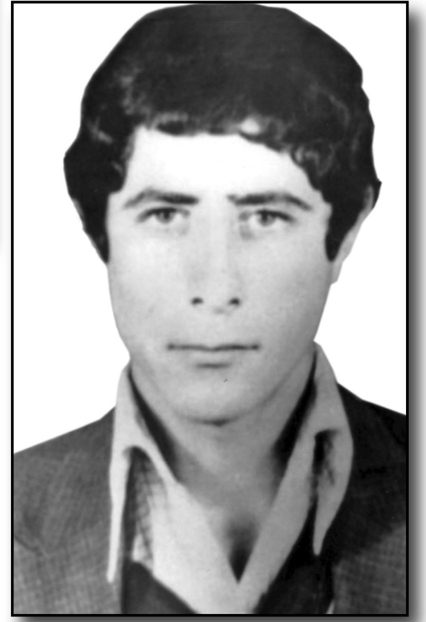
Önder Apo direnişçiliğin devrimcilere yüklediği tarihi görevleri açığa çıkardı

Bu bakımdan Önder Apo'nun '70'li yılların ortasında olduğu gibi, '80'lerin başında da, "yılanın başı küçükken ezilmeli" ilkesiyle yöneltilen saldırıları boşa çıkartan yaşam ve çalışma tarzı, söz konusu direnişi anlamlandırma, anlatma çabalarını yürütmesine imkan ve fırsat sundu. Bunları da Önder Apo bütün canlılığıyla, derinliğiyle yaptı, gerçekleştirdi. Gerçekten de zindan direnişini bütün boyutlarıyla, tarihsel ve gelecek anlamıyla ortaya koyan, anlamlandıran, derin eleştirel-özeleştirel yaklaşımla böyle bir çizginin başarıyla yürütücüsü olan devrimciliği ortaya çıkartan bir çabayı Önder Apo gösterdi. Bu anlamda direnişin sözcülüğünü yaptı, yanlış anlamaların, çarpıtmaların önünü kapattı, eksik anlamaları giderdi, doğru ve tam devrimci anlamanın, tanımlamanın nasıl olması gerektiğini ortaya çıkardığı kadar böyle bir direnişçiliğin devrimcilere yüklediği tarihi görev ve sorumlulukların neler olduğunu ve nasıl yerine getirileceğini de açığa çıkardı. Dönemin devrimci militanlığını tanımladı, zindan direniş çizgisinde, 14 Temmuz Büyük Ölüm Orucu Çizgisi'nde devrimci militanlığın nasıl oluşup gelişmesi gerektiğini, temel özelliklerinin neler olması gerektiğini kapsamlı değerlendirmelerle ortaya koydu.

14 Temmuz büyük eylem kararının hangi tarzla pratiğe geçirileceğini, 15 Ağustos 1984 Gerilla Atılımı'yla etekemiğe büründürdü. Gerçek örgüt ve eylem tarzına kavuşturdu. Bütün bunlar günümüze kadar yaşanan mücadelenin ve bu temelde ortaya çıkan gelişmelerin yaratıcısı oldu. Bunlar birer gerçektir. Bu bakımdan zindan direnişi, 14 Temmuz Büyük Ölüm Orucu Direnişi'ni 'şöyle gelişti, şu anlama geliyor...' diye anlatmaya çalışmak değil de, aslında bize düşen doğru ve tam olarak derinliğini anlamaya ve özümsemeye çalışmaktır. Bununla birlikte de bu çizginin gereklerini yerine getiren, üzerimize yüklediği görevleri başarıyla yürüten bir devrimci-militan duruşu anı anına pratik ortamda gerçekleştirmektir. Aslında düşünmek, tartışmak bu amaçla olursa doğrudur, anlamlıdır, gereklidir.

14 Temmuz'un kendisi tarihsel olarak büyük bir sorumluluğu ifade ediyor. Derin bir özeleştirel yoğunlaşma sonucunda ortaya çıkıyor. Hayri Yoldaş bunları da ortaya koyuyor. Eyleme başlarken Önderlik çizgisi temelinde, Önderlik duruşu karşısında özeleştiri yaparak başlıyor. Çizginin gereklerini yeterince uygulayamadığı için bu durumda olduğunu, eksikliklerini ancak böyle bir eylemle telafi

etmeye çalışabileceğini ama bunun da yetmeyeceğini değerlendirerek, "Mezar taşıma borçlu yazılsın" diyor. Bunun tarih ve Önderlik gerçekliği karşısında ne kadar anlamlı, derin bir özeleştirel sorgulama olduğu çok açıktır.

Yine, Kemal Pir'in değerlendirmeleri var. Özellikle 17 Mayıs Ferhat Kurtay yoldaşların eylemini değerlendirerek, Hayri Yoldaş'a şunu ifade ediyor: "Bunları biz yapmalıydık, bizim gerekeni yapmamız ve bu temelde sonuç almamız, öncülük etmemiz geciktikçe bu, başka yoldaşlara sorumluluk yükleyecektir." Burada da derin bir özeleştirel yaklaşım var. Militanlığa, öncülüğe, Önderliğe doğru ve yeterli bir düzeyde, zamanında sahip çıkma yaklaşımı var. Dikkat edilirse bu büyük irade, kararlılık, direnç derin bir özeleştirel yoğunlaşma ve sorgulamayla ortaya çıkıyor ve ger-

çekleşiyor. Dolayısıyla 14 Temmuz Büyük Ölüm Orucu Direnişi üzerine konuşmak, tartışmak, eylemi kutlamak, şehitlerini anmak demek, aslında bu özeleştirel yoğunlaşma tutumunu, duruşunu esas almak ve daha da derinleşmek demektir.

14 Temmuz ve Önderlik çizgisinde derin bir özeleştirel yoğunlaşma yaşanırsa 14 Temmuz'u doğru anlama ve doğru bir anma sağlanabilir. Yoksa doğru ve derin anlamadan, onun gereklerini yerine getiren bir devrimci duruşu, militanlığı ortaya çıkarmadan, 14 Temmuz Ölüm Orucu Direnişçiliği, zindan direnişçiliği sahiplenilemez, savunulamaz, dolayısıyla anılamaz. O tür anma yaklaşımları sahte ve yüzeysel olur, gerçeği yansıtmaz.

Bu bakımdan da bizler açısından esas olan; bu büyük duruşu ve tarihi kararlılığı, onu ortaya çıkartan ruh yüceliğini, duygu pekliği, düşünce derinliğini, iradeyi, ön görüyü, sorumluluğu, cesaret ve fedakarlığı doğru ve yeterli bir biçimde anlamak, özümsemek, bunları pratikte temsil etmek, bu çizgide yürümek için disiplin içerisinde çalışmak oluyor. Bunun dışında bir yaklaşım kesinlikle doğru olamaz. Önder Apo, parti gerçeğini temsil etme bakımından zindan direnişçiliğinin ortaya çıkardığı eylem çizgisini, "Bütünlüklü ve yeterli bir eylemlilik" olarak tanımladı. PKK'nin fedai militan devrimci çizgisi, zindan direnişçiliğiyle şekillendi, oluştu, etekemiğe büründü. Zilanlara dönüşen o büyük fedailik zindan direnişiyle şekillendi, karar burada verildi, çizgi burada oluşturuldu. PKK'yi temsil eden eylem çizgisinin bütün özellikleri zindan direniş gerçeğinde varlık buldu.

Zindan direnişini değerlendirirken iki noktada yoğunlaşmak, derinleşmek gereklidir. Bir; gerçekten de böyle bir kararlılığı, cesaret ve fedakarlığı ortaya çıkartan ruh-duygu pekliği, düşünce derinliği neydi, nasıldı? Bunun anlaşılması çok önemlidir. Zindanda ağır baskı, işkence had safhada tırmandırıldığı, örgütlülüğün dağıtıldığı bir ortamda genelde eylem kararının olmasına rağmen eyleme geçmenin, eylem başlatmanın gerçekleştirilemediği bir ortamda kendi başına karar alarak, Newroz gününü bilinçli seçerek tarihi direnme sürecini başlatırken Mazlum Doğan ne düşünüyordu? Nasıl düşünüyordu? Duyguları nasıldı, ruh hali nasıldı? Geçmişe nasıl bakıyordu, geleceği nasıl görüyordu? Böyle bir karara nasıl vardı? Çünkü; hiç kimse talimat vermedi, emretmedi. Değil Önderlik veya Parti Merkezi, zindanda bulunduğu yoldaşları bile 'şöyle olsun ya da olmasın' biçiminde herhangi bir şey söylemedi. Tam tersine biraz da ertelenen, kararları uygulamayan, dağılmış, giderek biraz yozlaşma belirtileri gösteren bir ortam söz konusuydu. Tüm bunların var olduğu bir ortamında böyle bir karar vermek ve pratiğe geçmek hem kolay değildi hem de çok riskli bir işti. Yanlış da çıkabilirdi. Parti sahip çıkmayabilirdi de, Önderlik reddedebilirdi. Sahipsiz kalabilirdi. Çünkü; kendisi karar verdi ve yaptı. Yaptığının, kararlaştırdığının bu kadar doğru, anlamlı olduğuna, sahip çıkılacağına nasıl ve ne kadar inandı? Böyle bir bilinci, iradeyi nasıl oluşturdu, neyle bunları öngördü? Öngörmeseydi yapamazdı. Bütün bu konularda açıklık ve netlik olmasaydı böyle bir eyleme giremezdi. Kararsızlık, ikirciklik, muğlaklık olsaydı, duygu ve ruh zayıflığı yaşasaydı, düşüncede darlık, öngörüsüzlük içinde olsaydı kesinlikle böyle bir şeye yönelemezdi de, yönelmeye kalksa başaramazdı da. Böyle bir duruşa yöneldi ve tüm engelleyici ortama rağmen başardıysa buradaki ruh ve duygu pekliğini, düşünce derinliğini, geçmiş ve geleceğe dair değer-

> 14 Temmuz'un kendisi tarihsel olarak büyük bir sorumluluğu ifade ediyor. Derin bir özeleştirel yoğunlaşma sonucunda ortaya çıkıyor. Hayri Yoldaş bunları daortaya koyuyor. Eyleme başlarken, Önderlik çizgisi temelinde, Önderlik duruşu karşısında özeleştiri yaparak başlıyor. Çizginin gereklerini yeterince uygulayamadığı için bu durumda olduğunu, eksiklikleri ancak böyle bir eylemle telafi etmeye çalışabileceğini ama bunun da yetmeyeceğini değerlendirerek, "Mezar taşıma borçlu yazılsın" diyor.

lendirme gücünü, gelecek öngörüsünü, gelecekte Kemal Pir'in deyimiyle, "Zaferi görme" gerçeğine dayanmayı, bu temelde öncülük bilinci, sorumluluğu, yükü kimseye yüklemeden, kimseden isteyip beklemeden, çareyi kendinde yaratmayı öngören anlayışı, cesaret ve fedakarlığı sayesinde yaptı. Önderlik gerçeğinde, PKK'nin geleceğinde zaferi görmeseydi böyle sert bir eyleme giremezdi. Demek ki daha o zamandan bu günleri bizden daha iyi gördü, anladı, değerlendirdi. O tarzda yaşamanın her şeyi yok etmekte olduğunu ama fiziki olarak yaşamı sonlandırmanın aslında ruh, duygu, bilinç, özgürlük iradesi olarak gerçek yaşama kavuşacağını, toplumun ve tarihsel sürecin özgürce var olmak için duyduğu ihtiyacı karşılayacağını derinden bilince çıkardı, kavradı. İşte bütün bunlar kararlılığı ve iradeyi oluşturdu, ortaya çıkardı. Bunlar üzerinde elbette daha çok yoğunlaşmak, daha fazla derinleşmek gereklidir. Önder Apo, "Parti Mazlum'dur" dedi. O halde Mazlum gerçeğini anladığımız oranda Parti'yi anlarız, Mazlum Doğan gerçeğini, Newroz eylem gerçeğini bilince çıkardığımız, anladığımız oranda partiyi anlarız, özümsediğimiz oranda Parti gerçeğini özümseriz. Bu bakımdan öyle basit yaklaşmamak lazım. Sadece sonuçlara bakarak 'olmuş' diyerek ifade etmek yetmez. Kronolojik bilgilerle yetinmek, parti gerçeğini, Önderlik gerçeğini, direniş gerçeğini anlamak açısından yeterli olmaz. "Dörtlerin Eylemi" deniliyor. "Su dökmeyin, ateşi harlandırın" diyorlar. O halde su dökmeyi ihanet olarak tanımlıyorlar. Görenlerin, duyanların neredeyse kanını donduracak bir tutum ve durum var. Bunu ortaya çıkaran ruh hali, duygu, bilinç nedir? Bunu anlamak lazım.

İnsan soyunun en zorlu yaşamı açlık grevidir, ölüm orucudur. 'Büyük Ölüm Orucu Direnişi 14 Temmuz'da başlamış, düşman boyun eğmiş, bilmem Eylül başında zafer kazanmış, sona ermiş, bitmiş' demekle anlaşılamaz. Her gün hücre hücre o canlılığın sona erişini yaşamak ve bütün bunları engelleme, fiziki olarak yaşatma çabalarına rağmen, o çabaları tümden boşa çıkartarak burada zafere gitmek, sonuca ulaşmak neyle mümkün oluyor, bu nasıl bir irade, tutumdur? Böyle bir irade hangi ruhla, duyguyla, düşünceyle ortaya çıktı? Bunları bilmek lazım. Bir saniyede kendini kayadan atıp intihar etmek ayrı, iki ayın her dakikası ve saniyesinde hücre hücre canlılığın sona erişini yaşamak çok ayrı şeylerdir. Orada düşünme ve karar verme tutumu bir anlıktır, burada iki aylıktır. İki ayın her gününün, her saatinin, her saniyesinin içinde vardır, saklıdır. Bunların hepsi her zaman yeniden yeniden düşünmeyi, hesap etmeyi, sorgulamayı, yeniden yeniden karar vermeyi gerektirir. Bunların hepsi yaşanmıştır. Bu bakımdan da 'eylem' diyerek geçmemek lazım. İnsan soyunun yaptığı en keskin eylemin ölüm orucu eylemi olduğunu bilmemiz, anlamamız, kabul etmemiz gerekiyor. İnsan yaşamında, onun eylemsel gerçekliğinde bundan daha zoru ve keskini yoktur. 14 Temmuz direnişçiliği her türlü engellemelere rağmen bunu gerçekleştirdi ve başardı. TC'nin maddi gücü, Hayrilerin, Kemallerin, Akiflerin, Alilerin iradesini kıramadı, yenemedi.

Diyoruz ki, 'şu bizi engelledi, bu bizi engelledi, şu maddiyatçılığa kandık, bu maddiyatçılığa kandık, şuna irade gösteremiyoruz, bu zaaflarımız var...' Zindan direnişinin ortaya çıkardığı eylem çizgisi aslında baştan bütün bunların hepsini mahkum ediyor. Şunlar bizim yaşadığımız gözle görülen çelişkimiz oluyor. Bir taraftan 'zindan direnişçiliğinin izleyicileriyiz, takipçileriz, 14 Temmuz Ölüm Orucu Direniş Çizgisinin temsilcisi, uygulayıcısı, militanıyız' diyoruz, ondan sonra da zaaftan, zayıflıktan, anlamamaktan, bilmemekten, duygusuzluktan, maddiyata kanmaktan söz ediyoruz. Bilmem 'sigara içmeyi durduramıyorum' diyoruz, 'en güzel telefon ile konuşmaktan uzak duramıyorum' diyoruz, 'canım şunu ya da bunu istiyor...' diyor ve maddi yaşamdan kopamıyoruz. Peki bu çelişki değil midir? Bütün bunların 14 Temmuz Direniş Çizgisi temelinde mahkum edildiği açık değil midir? Eğer öyleysek o zaman 14 Temmuz Çizgisi'nde değilizdir. Yok eğer 14 Temmuz Çizgisi'ndeysek o zaman bütün sorunlar bitmiştir. 14 Temmuz Çizgisi'ndeki militanlık için yok yoktur, olmaz yoktur. Düşmanın gücü diye bir şey yoktur. Şimdi gerilla, 'düşman güçlenmiş, tekniği fazla, çok etki yapıyor' diyor. Peki, şimdiki düşman acaba 1981-82'de Diyarbakır Zindanı'ndakinden daha mı güçlüydü! Yoksa şimdi dört parça Kürdistan'da, dağda, ovada mı daha güçlü? Gerçekçi olalım. Bir şeyleri düşünürken, düşünce diye ifade eder ortaya koyarken, bu tarihsel gerçekleri dikkate alarak, hesaba katarak konuşmalıyız. Önderlik değerlendirmelerini, ifadelerini, "Bunlar teorik yaklaşımlardır, söylenmiş sözlerdir" diyebiliriz. Kaldı ki, "Önderlik geleceği öngörüyor" diyoruz, halbuki Önder Apo, "Ben bugünü öngörüyorum, geleceği değil. Gelecek için mesaj veren değil, bugünün doğru yaşamını ortaya çıkartmaya ve gerçekleştirmeye çalışanım" dedi. Yine de diyelim ki okuyoruz ama anlamıyoruz. Peki bütün bunlara rağmen okunmayan, yaşanmış olan, yaşamın her anında tek tek var olan pratiklere ne diyeceğiz, bunları da mı anlamıyoruz? Bunu da mı bilemiyoruz? Bu kadar zor mudur? Değildir. Onun için sorunu, "pratikleri, yanlışlıkları, başarısızlıkları anlamamaya bağlamak doğru değildir" dedik. Önder Apo 3. Kongrede, "Öyle yoldaşlar var ki okuma-yazmaları yoktur, hiçbir eğitimimizden geçmemişlerdir, hiçbir toplantımıza katılmamışlardır, bizi görmemişlerdir, onlar bizi, biz onları bile tanımayız. Fakat şimdi Kürdistan'ın dağlarının engin derinliklerinde Parti çizgisinin gereklerini hayata geçirmek için büyük cesaret ve fedakarlıkla çalışan, çizginin bütün ayrıntılarını uygulamak için derin bir ruh yüceliğiyle çaba harcayan, kararlılıkla yaşamı, pratiği geliştiren onlardır. Dolayısıyla parti militanı, parti üyesi, parti kadrosu onlardır. Doğru parti gerçeğini onlar temsil ediyor ve sürdürüyorlar" dedi.

Söylüyoruz ve değerlendiriyoruz. Zindandan çıkan epeyce yoldaş da var. Önceleri yazılmış bilgiler azdı, sonra o eksiklikler de giderildi. Birçok şey söylendi, yazıldı, sanata döküldü, türküler yapıldı, film, roman yapıldı. Böylelikle birçok bakımdan tanımlandı, değerlendirildi. Görmeyenler, yaşamayanlar açısından her türlü bilgi edinme kaynakları ortaya çıktı. Bu anlamda bilinmeyen bir durum yoktur. Aslında anlaşılmayan bir durum da yoktur. Öyle anlamak için filozof olmak, çok daha ayrıntılı başka bilgilere sahip olmak gerekmiyor. Ortada ortalama insan aklının anlayabileceği bir açıklık var. Burada önemli olan anlamak istemek, benimsemek, doğru anlamanın duygu, ruh hali, düşünce, davranışı içerisinde olabilmektir.

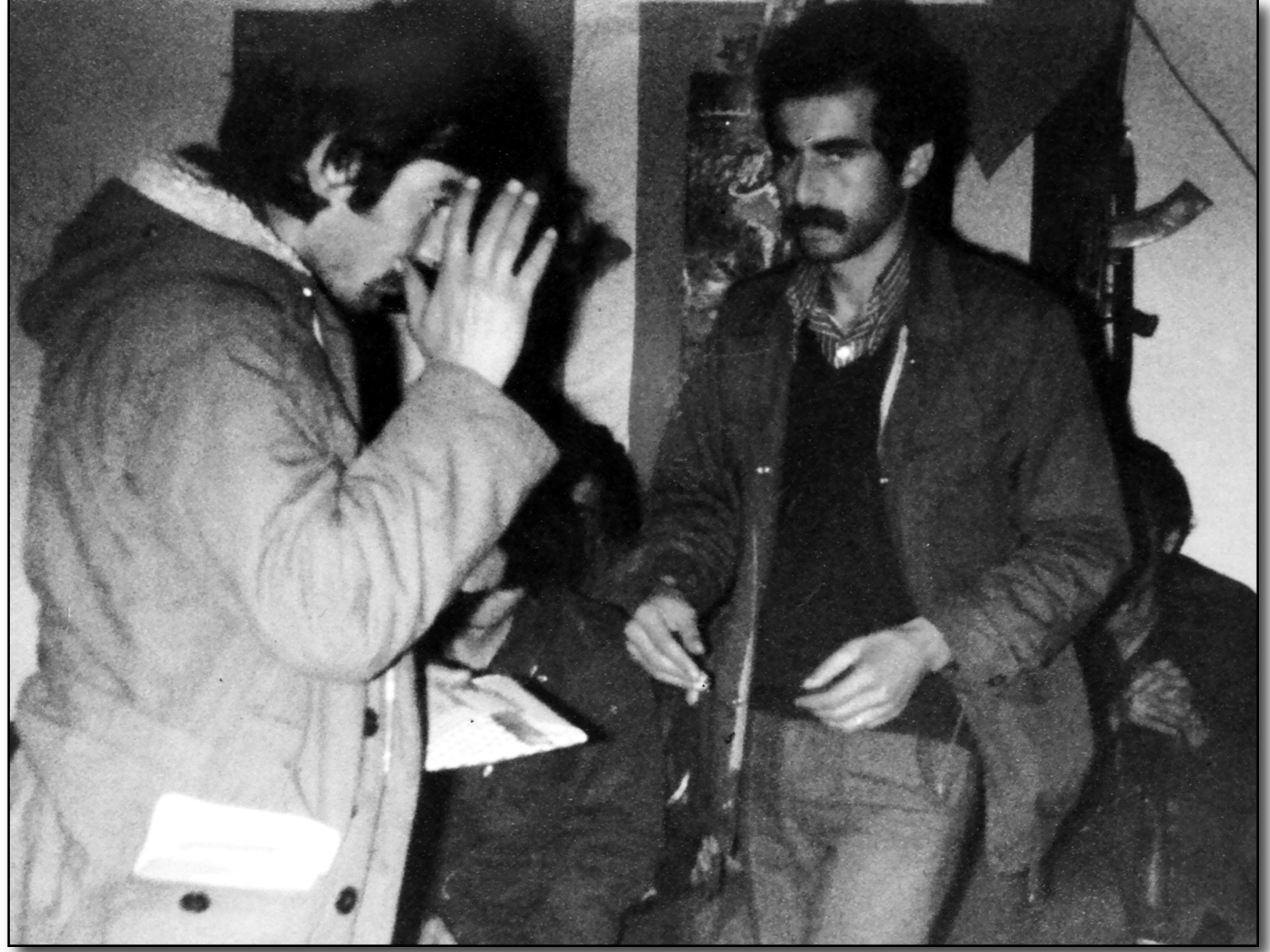
Yani anlamamaktan değil de, çok anlaşılmaktan, açık olmaktan kaynaklı bir zorlanma durumumuz var. Çünkü; her türlü yanlışı, hatayı, eksikliği hiçbir maskelemeye, örtbas etmeye meydan vermeyecek düzeyde açığa çıkarıyor. Gerçekleri gösteriyor. Her türlü ayrıntının görülebileceği, hiçbir gizlemenin yapılamayacağı kadar net ve açık bir ayna ödevi görüyor. Böyle bir konumu sergiliyor. Zindan direniş gerçeği böyledir. O nedenle insanı utandırıyor. Böyle söylemek de gerekiyor.

Mazlum Doğan sisteme karşı duruştaki keskinliği nedeniyle eylem kararını verebildi

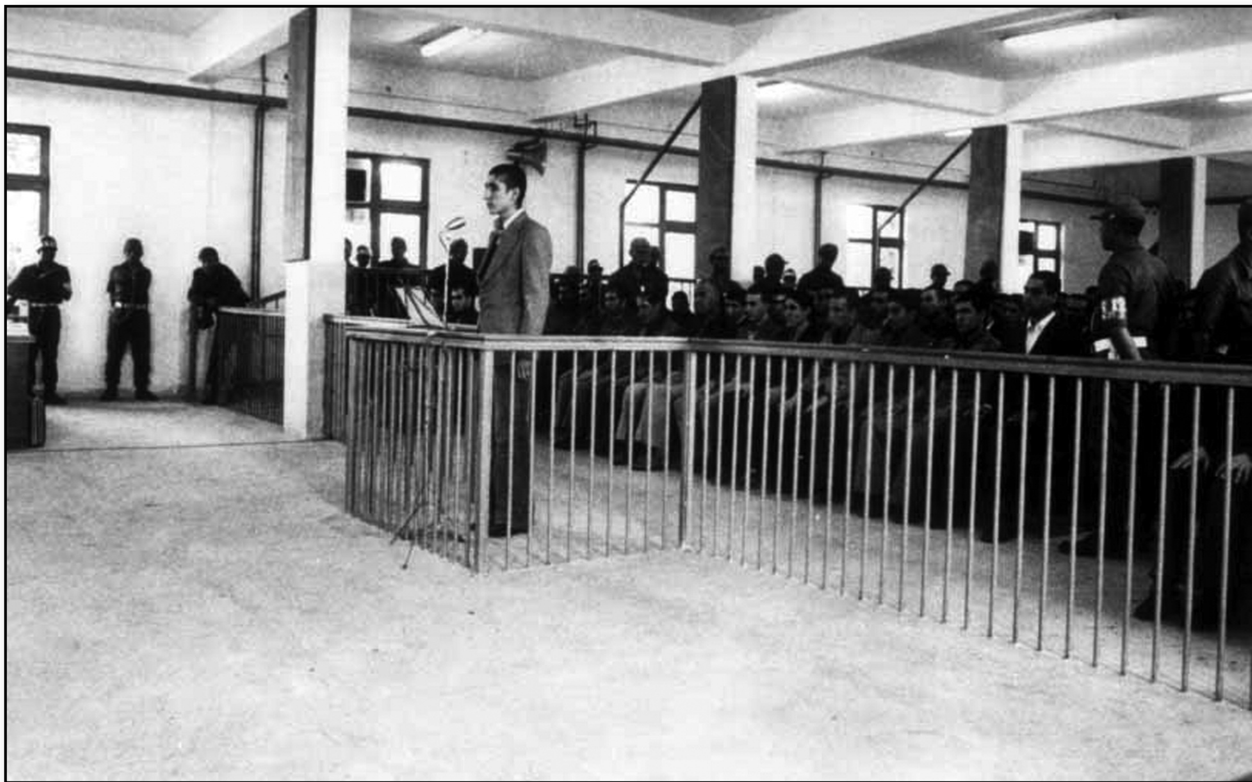
14 Temmuz zindan direnişçiliğini anlama değil de, böyle bir direniş gerçeği karşısında yaşanan zayıflıklar nedeniyle utanma, sıkılma, zorlanma vardır. Gerçek böyle ortaya konacakken, anlamazlıktan, eğitimsizlikten, bilgi yetersizliğinden söz etmek aslında gerekçe yaratmak oluyor. Bu gerekçelerden kurtulmalıyız, gerçeğe gelmeliyiz. Çünkü; hiçbir söz ve davranış bu gerçekliği örtme gücünde değildir. Onu örtmeye çalışmak çok basit kalıyor, yüzeysel oluyor, sahibi açısından hiçbir inandırıcılık ortaya koymuyor. O bakımdan da doğru olan tüm bu tür gerekçelendirici yaklaşımlardan uzak durmaktır.

İkincisi; 14 Temmuz zindan direniş çizgisi karşısında kendi gerçeğini doğru ele alıp değerlendirebilmek önemlidir. Bunu görüp anlamak zor değildir. Nerede çelişiyoruz? Nerede eksiğimiz oluyor? Nerede yarım kalıyoruz? Bu soruların cevabını bulmak o kadar zor mudur? Kuşkusuz zor değildir. Bunları buluyor ve görüyoruz ama bu çelişkili durumu, eksik, yarım duruşu aşma ve gidermede zayıf kalıyoruz. O iradeyi, o bilinci, o dirayeti gösteremiyoruz. Aslında zayıflığa, çaresizliğe sığınıyoruz ve zaten faşist-soykırımcı zihniyet ve siyasetin yaratmak istediği insan duygusu, düşüncesi, davranışı da bu oluyor. Ortaya çıkartmak istediği insan tipi bu oluyor. Direniş gerçeğinden güç alıp, bu temelde düşman etkilerine karşı mücadele ederek kendini büyütmek, yüceltmek yerine, direnişin yüceliği karşısında ezilen, düşman özelliklerinden, ruh halinden, düşüncesinden kopamayan, onunla da tam uzlaşmayan, ondan da tam kopamayan ortada kalan orta yolcu bir duruşu yaşıyoruz. Bunu çeşitli biçimlerde gerekçelendiriyoruz, kendimize göre adlandırıyoruz, tanımlıyoruz. Kimimiz 'çoğumuz hala genciz' diyoruz. Kimimiz 'yaşlanmışız, irademiz kalmamış, hasta oldum...' gibi bir sürü maddi gerekçeyle aslında bu zayıflığı meşrulaştırmaya çalışıyoruz. Bunlar doğru değildir. Apocu direniş çizgisiyle ve maddi gerçeklikle bir alakası yoktur. 14 Temmuz Büyük Ölüm Orucu'yla ifadesini bulan, zindan direnişçiliğinde somutlaşan PKK'nin eylem çizgisinin, öyle maddi imkanla, güçle, sağlıkla bir alakası yoktur. Kaba kuvvetle olan bir iş değildir. Neyle ilişkisi var? Ruh haliyle, duyguyla, düşünceyle, zihniyetle, iradeyle ilişkilidir. Bu anlamda ideolojik duruşla ilişkilidir. Neye doğru, neye yanlış diyoruz? Red-kabul ölçülerimiz nelerdir? Düşmanla çelişkimiz ne kadar keskindir? Faşist-soykırımcı sisteme karşı zihniyet, ideoloji, siyaset olarak ne kadar karşı duruyoruz? Ondan ne kadar kopuyoruz, ona ne kadar öfkeliyiz? Kopuşumuz ve onunla karşıtlığımız ne kadar keskindir? Sorun buradadır. Mazlum arkadaşı tanıyan arkadaşlar var. Karasu arkadaş, "Acaba Mazlum arkadaş yaşıyor olsaydı şimdi nasıl olurdu? Dışarıda o kadar devrimci vardı, zindanda o kadar parti vardı, o kadar da PKK'li vardı. Ama direnme

Kemal Pir'in değerlendirmeleri var. Özellikle 17 Mayıs Ferhat Kurtay yoldaşların eylemini değerlendirerek, Hayri Yoldaş'a şunu ifade ediyor: "Bunları biz yapmalıydık, bizim gerekeni yapmamız ve bu temelde sonuç almamız, öncülük etmemiz geciktikçe bu, başka yoldaşlara sorumluluk yükleyecektir."Burada da derin bir özeleştirel yaklaşım var. Militanlığa, öncülüğe, Önderliğe doğru ve yeterli bir düzeyde, zamanında sahip çıkma yaklaşımı var. Dikkat edilirse bu büyük irade, kararlılık, direnç derin bir özeleştirel yoğunlaşma ve sorgulamayla ortaya çıkıyor ve gerçekleşiyor. Dolayısıyla 14 Temmuz Büyük Ölüm Orucu Direnişi üzerine konuşmak, tartışmak, eylemi kutlamak, şehitlerini anmak demek, aslında bu özeleştirel yoğunlaşma tutumunu, duruşunu esas almak ve daha da derinleşmek demektir.

iradesini, kararını Mazlum Doğan verdi. Niye? Sistemden kopuş ve sisteme karşı duruştaki keskinliği nedeniyle eylem kararını verebildi. Bir tanıyan olarak şahitlik yapabilirim. Tanıyan arkadaşlar da gerçeği teslim edebilirler. Mazlum Doğan'ın dili, düşüncesi kılıç gibiydi, iyi bilenmiş bir kılıçtı. Dokunduğunda değil, yaklaştığında karşıdakini kesebilecek kadar keskindi. O keskinlik bu büyük kararlılığı, iradeyi, öngörüyü, eylemi ortaya çıkardı. Bu da ruh halidir, duygudur, bilinçtir, iradedir, red-kabul ölçüsüdür. Kaba kuvvetle bir alakası yoktur. Düşman gerçekliğini tanıma ve ondan kopmayla bağlantılı bir durumdur. Eğer bir sürü zorluk, zayıflık gösteriyorsak bu düşman diye tanımladığımız gerçeklikten kopma iradesinde, yaklaşımında, tutumundaki zayıflıktan kaynaklanıyor. Bu zayıflık anlamına geliyor. gücü savaştı, çatıştı. Peki kazanan hangisi ve kim oldu? Bu durumda 'maddi etkileri aşamıyoruz' demek doğru oluyor mu? O tür tutumları, davranışları Kemal Pir çizgisi mahkum etmiyor mu? Ediyor. Bunu anlamak o kadar zor mudur? Değildir. Öyle çok filozofik düşünmeye, derin tarih bilgisine, bilmem felsefeci olmaya gerek yoktur. Biraz dürüst olmak, gerçekçi olmak, adil davranmak gerekiyor. Biraz da cesur ve fedakar olmak, iddialı ve iradeli olmak gerekiyor. Mücadele etme gücünü kendinde bulmak, yaşamı mücadele olarak öngörmek oluyor. Başka herhangi bir şey değildir. Yaşamı mücadele olarak öngöremezsek, yaşamın ne olduğunu doğru anlayamaz ve tanımlayamazsak dolayısıyla neye yaşam denip, neye yaşam dememememiz gerektiğini doğru tespit edemezsek işte o zaman yanılgı olur, yanlışlık olur. Doğrular kendisini beynimize, yüreğimize, gözümüzün içine soktuğu halde görmüyoruz, bilmiyoruz, duymuyoruz diye tutum takınırız. "Üç maymunları oynamak" diye bir tanım var, aslında bizim zindan direnişi karşısındaki duruşumuz biraz böyle oluyor. Kendi pratiğimizi değerlendirirken, pratikte olup bitenleri sorgularken gerçekten de zindan direnişçiliği karşısında sanki üç maymunları oynamak gibi, "görmedim, duymadım, bilmiyorum" diye kendimizi kapatıyoruz. Halbuki duyup da bilinmeyen, anlaşılmayan hiçbir şey yoktur; her şey çok açık, yalın, çok sade, net bir biçimde kendisini gösteriyor.

Gerçeği böyle görüp mücadele etmek yerine, başka yerde çare aramamalıyız. Gerçek ölçü budur. Zindan direniş gerçeğine, 14 Temmuz Büyük Ölüm Orucu Direniş çizgisiyle baktığımızda bunu net olarak görebiliriz. 12 Eylül rejimi Kemal Pir'i yaşatmak için çok çaba harcadı ama Kemal Pir, "Sizin gücünüz beni bu biçimde yaşatmaya yetmez" dedi. Bir tarafta maddiyatın o kadar gücü, diğer tarafta maneviyatın, iradenin

14 Temmuz direnişçiliği faşizmi yenme zaferi kazanma çizgisini oluşturdu

O halde yeni bir yıldönümünü yaşarken, bu büyük onur gününün, karar gerçeğinin yeni bir mücadele yılına girerken gerçekleri daha doğru ele almak, tanımlamak, değerlendirmek gereklidir. Direnişçiliği, direnişçileri anlatmaya, tanımlamaya çalışmak değil de aslında onları doğru anlamaya, dolayısıyla da kendimizi mümkünse onların çizgisinde doğru bir eleştiri-özeleştiriyle, derin bir ideolojik çizgi mücadelesiyle, sınıf ve cins mücadelesiyle değişime-dönüşüme uğratmayı, devrimcileştirmeyi bilmek oluyor. Bize düşen bunu yapmaktır.

37. yılında 14 Temmuz çizgisinde yürümek, 14 Temmuz zafer çizgisinin gereklerini pratikte başaran militan haline gelmek ancak böyle bir özeleştirel sorgulamayı başarıyla ve derinlikli bir biçimde yapmakla mümkündür. Yoksa başka herhangi bir şeyle biz bu yeni mücadele yılında çizgiyi doğru temsil edemeyiz, başarılı bir pratik ortaya çıkaramayız. Dikkat edelim, düşman 36 yıl önceki anlayışı, tutumu neyse onun aynısını korumaya çalışıyor. Aslında 36 yıl önce zindanda yaptıklarını şimdi Türkiye'nin, Kürdistan'ın her tarafında, hatta dört parça Kürdistan'da, yurtdışında da uygulamaya çalışıyor. Anlayış olarak, zihniyet ve siyaset olarak, baskı, işkence, terör olarak değişen bir durum yoktur. Bugün Erdoğan-Bahçeli ikilisinin inşa etmeye çalıştığı faşist diktatörlük aslında 36 yıl önce Kenan Evren cuntasının yeniden yapılandırdığı ama PKK direnişi temelinde paramparça edilmiş olan faşist diktatörlüğün restore edilmesi oluyor. Biraz daha mümkünse derinleştirme çabası oluyor. Bu temelde ömrünü uzatmak için çaba harcamak oluyor. Aslında 36 yıl öncesine göre daha zayıf olduğu için daha çok saldırıyor. Daha vahşidir, daha zalimdir, daha katliamcıdır. Bunlar gücünden değil, zayıflığından ileri geliyor. Zayıflığını bu tür vahşi saldırılarla örtmeye, maskelemeye çalışıyor. Bu temelde de ömrünü uzatmak istiyor. Demek ki ortada değişen bir şey yoktur. O halde böyle bir faşist diktatörlüğe karşı mücadele edilebilir mi? Evet, edilebilir. Her şeyden önce 1982 zindan direniş gerçeği bunu ortaya koyuyor. Daha sonra 15 Ağustos Atılımı temelinde gelişen gerilla direnişi, kadın ve gençlik mücadelesi bunu defalarca kanıtladı. Faşizme karşı direnilebileceği gösterildi. Peki bu faşizm yenilebilir mi? Evet, onu da 14 Temmuz Büyük Ölüm Orucu direniş gerçeği ortaya koydu. Böyle bir sonucu ortaya çıkardı. Faşizmi yenme, zaferi kazanma çizgisini oluşturdu. 14 Temmuz Direniş Çizgisi imkansızlıklar içinde, zayıflıklar içinde sadece insanın bilincine ve iradesine dayanarak her türlü güce karşı başarıyla mücadele etme çizgisi değil, aynı zamanda zafer kazanma çizgisidir. Bu mücadeleyi zafere taşıma, faşizmi yenme, özgürlük bilincini, iradesini zafere ulaştırmanın eylemi oluyor, çizgisi oluyor. O halde 37. yılda AKP-MHP faşist diktatörlüğünün, faşizmi yeniden onararak, yamayarak ayakta tutma çabalarına karşı eğer 14 Temmuz Direniş Çizgisi'ni asgari düzeyde hayata geçiren bir mücadeleyle karşılarsak kesinlikle yenilgiye uğratılır. 14 Temmuz Ölüm Orucu nasıl zindanda faşizmi yendi, zafer kazandıysa, biz de dört parça Kürdistan'da, her yerde faşizmi yenen, zafer kazanan büyük bir mücadeleyi gerçekleştirebiliriz. Hiç kimse 'bu olmaz' dememelidir. Olacağını, olmasının imkan dahilinde olduğunu gösteren, kanıtlayan gerçeklik zindan gerçekliği, zindan direniş gerçekliği, 14 Temmuz Direniş Çizgisi'dir. Bu çok net ve açıktır.

Demek ki, 36 yılda olduğu gibi, 37. yılda da direnme ve zafer çizgisini 14 Temmuz Büyük Ölüm Orucu eylemi belirliyor. Hem de hiçbir karartmaya ve maskelemeye mahal bırakmayacak şekilde faşizme karşı topyekun direnişin ve zaferin yolunu bu direniş gerçeği aydınlatıyor. Yeter ki bu gerçekliği doğru görelim, anlayalım, özümseyelim, başarıyla uygulama kararlığını, iradesini ortaya çıkaralım. Öyle bir durumda tarihin en büyük direnişini gerçekleştirmek, zaferini kazanmak mümkün olacaktır. Biz bu yıldönümünü hareket olarak böyle karşılıyoruz. 37. Onur Yılına, direniş ve zafer yılına bu temelde 14 Temmuz Büyük Ölüm Orucu Direniş Çizgisi'nde kendimizi derin eleştirel-özeleştirel sorgulamaya tabi tutup, düzelterek, yenileyerek ve bu çizgiyi başarıyla uygulamayı esas alan bir temelde giriyoruz.

Hareket olarak kararlılığımız her zamankinden daha güçlüdür. Mücadele sert olabilir, yoğun olabilir, onun gerektirdiği her türlü bedeli ödeme irade ve gücümüz vardır. Tabii misliyle ödetme çizgimiz de vardır. Bunun gereklerini yerine getirerek 37. yılda bu büyük kararlılığı sağa-sola saptırmadan, herhangi bir zayıflığa ve eksikliğe düşürmeden olduğu gibi yaratıcı bir temelde başarıyla uygulayıp aynı zafer sonucunu elde edeceğimize inanıyoruz. 14 Temmuz Büyük Ölüm Orucu Direnişi'nin yıldönümünü bu temelde selamlıyoruz. Ulusal Onur Günü'nü kutluyoruz. Kahraman şehitlerimizi bu temelde anıyoruz. Yeni mücadele yılında bu çizgiyi uygulama, şehitlerin anılarını başarma sözü temelinde mücadele edeceğimizi belirtiyoruz.

■■■

Kürdistan Devrimi'nde kadın kurucu roldedir. Kürt kadınının bu öncü rolü oynamasını sağlayan ise kırk yıllık mücadele birikimi ve bu süre boyunca kazandığı tecrübelerdir. Mücadele süreci boyunca ortaya çıkarılan gelişmeler, kadın öncülüğünde ve kadın eksenli gelişmiştir. Kadının işlenmemiş zekası ve ortaya çıkmamış dünyası, devrim ortamında gelişme imkanı ve olanağına kavuşmuştur.

Rojava Kadın Devrimi'nin

Ortadoğu ve dünyaya etkisi

Zilar Stêrk

Her toplumsal gelişme, birikmiş toplumsal potansiyellerin birbiriyle etkileşerek harekete geçmesi sonucu ortaya çıkar. Doğa ve evrendeki gelişmeler de bu şekildedir. Zaman mekan bütünselliği içinde oluşmuş nicel birikimler, yeterli ortam ve olanak bulduğunda ya da yeterli ortam ve olanak oluşturulduğunda nitel patlamalara yol açar. Devrimsel sıçrama anları olarak hafızalarımıza oturmuş anlar bu tür anlardır. Devrim, bir anda olup biten bir durum değildir. Sürekli işleyen bir süreçtir. Önder Apo, eski devrim algımızda çok ciddi bir düzeltme yaptı. "Devrimler, toplumları yoktan var etmezler, yaratmazlar" dedi. Çünkü; toplumlar doğa sahibi varlıklardır. Kendilerine ait bir doğaları vardır. Dışarıdan kendilerine monte edilecek ideolojik sıfatlara sığmazlar. Toplumlar köleci, feodal, kapitalist, sosyalist gibi ideolojik sıfatlara sığmazlar. Toplumlara istediğiniz ideolojik sıfatları ya da etiketleri yapıştırabilirsiniz ancak toplumların doğasını kolay kolay değiştiremezsiniz. Çünkü; toplumlara ne ad takılırsa takılsın, ne sıfat bulunursa bulunsun dünyanın her yerinde hayatı kendi bildikleri gibi yaşarlar. Ancak toplum doğası çeşitli ideolojik müdahalelerle veya zorun müdahalesiyle tahrip edilmeye açıktır. Son birkaç bin yıldan beri toplum doğasının son derece tahrip edildiği ortadadır. Toplum adeta kendi doğasındaki temel niteliklerine yabancılaşmıştır. Devrimlerin ve devrimcilerin temel görevi ise topluma toplum düşmanları tarafından dayatılan yabancılaşma sürecine müdahale etmektir. Toplumların yitirmekle yüz yüze bırakıldıkları temel niteliklerine yeniden kavuşmalarını sağlamaktır, toplumun kendi yitik doğasına kavuşması için kendini yeniden inşa etmesine yardımcı olmaktır. Bu konuda topluma yardımcı olmaktır. Yoksa devrim ve devrimcilerin adeta tanrısal bir güçmüş gibi olmayan bir toplumu yaratma yeteneğinde olmaları mümkün değildir. Devrim ve devrimciler böyle bir şeyi iddia etseler bile bu mümkün değildir. Toplumsal mücadeleler tarihi bunu yeterince ortaya koymuştur. Önder Apo'nun tespit ettiği gibi; toplumun doğası ahlaki ve politiktir. Yanı sıra ekolojiktir. Yani doğayla iç içedir. Çünkü toplum; ikinci bir doğadır ve birinci doğadan koparıldıkça kendi doğasına da uzak düşmüştür. Toplumun doğası demokratiktir. Çeşitliliğe dayanır. Farklılıkları zenginlik sayar. Toplum kendi içindeki tüm farklılıklarla kaynaşmış bir bütündür. Ama aynı zamanda içindeki her farklılığın da kendi öz rengi belirgindir.

Mevcut toplum topal bir toplumdur felçli bir toplumdur

Toplum doğasının temel bir niteliği de cinsiyetçi olmamasıdır. Çünkü; her iki cinsin yani kadın ve erkeğin varlığı toplumsal varoluşu mümkün kılar. Dolayısıyla her iki cinsten birinin yadsınması, yok sayılması, yok edilmesi toplumsal varoluşu tahrip eder, toplumsal varlığı tehlike altına sokar. Toplumsal varoluş kadının sadece fiziksel varlığını değil; akılsal, zihinsel, düşünsel ve duygusal varlığını da şart kılar. Dikkat edilirse son birkaç bin yıllık kadın düşürülüşüne paralel olarak toplumun büyük çoğunluğu da düşürülmüştür. Önder Apo'nun söylemiyle adeta, "Karılaştırılmış toplum" gerçeği dayatılmıştır ve bu karşı devrim süreci hala işlemektedir. Aslında kadın doğası, toplum doğasının icracısıdır. Zorla, zulümle kadın doğasında yaratılan tahribat toplum doğasında da onarılması zor tahribatlara yol açmıştır. Çünkü; toplum doğası da tıpkı birinci doğa gibi parçalanamaz bir bütünlük içindedir. Parçalandığında ortaya büyük toplumsal tehlikeler çıkar. Çağımızın yaşadığı büyük toplumsal krizin ana sebebi budur. Çünkü; binlerce yıldan beri toplumun nitelikli yarısını oluşturan kadın cinsi insandan sayılmamıştır. Büyük Fransız Devrimi'nin İnsan Hakları Bildirisi'nde bile insandan sayılmamıştır. Yani 18. ve 19. yüzyıl devrimler dünyası bile kadını hala insan saymamıştır. Bu, üzerinden geçilecek normal bir durum değildir. Toplum açısından korkunç bir durumu ifade etmektedir. Toplum; kendi doğuranını, kucağında besleyip büyütenini, yaşam öğretmenini, esas sahibini yok sayıyor, insandan bile saymıyor. Akıl almaz bir durumdur bu. Böyle bir toplumun kendi doğasını koruduğunu söylemek, kendi işlevsel nitelikleriyle yaşadığını iddia etmek, akıl ve zihin sağlığının, düşünce ve duygu sağlının normal ve yerinde olduğunu söylemek mümkün değildir. Maalesef böyle bir toplum, hasta bir toplumdur. Aklının bir yarısını hiç kullanmamış, zihin ve düşünce gücünün yarısını devre dışı bırakmış bir toplum var. Dolayısıyla mevcut toplum topal bir toplumdur, felçli bir toplumdur. Düşünce ve zihin yapısındaki şiddet ve yıkıcılıktan tutalım da toplumu yönetme tarzındaki despotizme kadar, kapitalizmin canavarlaşan kar hırsına, bilim ve teknolojinin yaşam karşıtlığına, sınırsız endüstriyalizmin yol açtığı doğa felaketlerine varıncaya kadar yaşanan sorunların kaynağında kadının yok sayılması ve ikinci cins konumu vardır. Kadının eşitçe ve özgürce içinde olmadığı yaşam, asla kendi doğasında akamaz. Dolayısıyla binlerce yıldan beridir toplum yaşamı kendi doğasında akmamıştır. Yaşam çok zorlanmıştır. Yaşam en az kadın kadar zorlanmıştır.

Kadının kendini arama serüveni ise aslında hiç durmamıştır. Kadınların büyük çoğunluğu bulunduğu yerden sürekli bir direniş, bir reddediş içinde olmuştur. Ancak tek kalmıştır. Bir başına olmuştur. Çünkü; karşısındaki erkek dünyası çok örgütlü ve çok sistemli büyümüştür. Adeta devleşmiştir, zaten dev-letleşmiştir. Kadın ise dört duvar arkasına hapsedilmiştir. Birbirine sesini duyuramamıştır. Binlerce yıllık baskı ve zulüm sonucu adeta kaderine razı olmuş, bir yerden sonra inancını yitirmiş, neredeyse gönüllü köleler haline getirilmiştir.

Kadınların özgürlük mücadelesi toplumsal mücadelelerden daha zahmetlidir

Devrimler çağı olarak nitelendirilen 18. ve 19. yüzyılların, tüm toplumsal kesimlerde yol açtığı özgürlük uyanışından kadınlar da faydalanmış ve kendi özgürlük yollarını çizmeye başlamışlardır. Ancak kadınların özgürlük mücadelesi genel toplumsal mücadelelerden daha zahmetli olmuştur. Çünkü; kendine özgürlük isteyen beyaz erkek, kadını da kendisi gibi insan olarak görmemiştir. Dolayısıyla kadını özgürlük alanlarının dışında görmüş, dışında tanımlamıştır. Kadınların kendi mücadelelerini genel toplumsal mücadeleden ayrı örgütlemeye başlamasıyla beraber, kendi hakları konusunda bazı gelişmeler elde etmeye başlamışlardır. Toplumsal tarih incelemelerinde Önder Apo da bu gerçeği görmüştür. "Genel demokratik mücadeleler her zaman kadın özgürlüğüne yol açmayabilirler" demektedir. Çünkü; gerçekten de bazı tarihsel örneklerde genel demokratik mücadeleler kadın özgürlüğüne maalesef yol açmamıştır. Kadın özgürlük yolunda kadınların kazandığı haklar ancak kendi öz mücadelelerini, kendi kadın emeklerine ve kendi öz örgütlülüklerine dayalı olarak geliştirdiklerinde ve kendi öz bedellerini ödediklerinde ortaya çıkmıştır. Fransız Devrimi deneyimi bu konuda müthiş öğreticidir. Sovyet Devrimi kadına belli bir katılım hakkı tanısa da, ortaya çıkardığı sonuçlar benzerdir ve sosyalist kadınların ayrılıp kendi özgürlüklerini kendi mücadele mecralarında yürütmesine neden olmuştur. Sovyet devrimi, kadın aklından süzülen fikirleri esas almamıştır. Kadına devrimin kitlesel gücü olarak bakmış, emekçi-proleter iş gücü olarak görmüştür. Kadını katarak devrimin örgütlenme hacmini büyütmüştür. Ancak kadın aklının, kadın doğasının ortaya çıkmasına ve devrime rengini vermesine yeterli düzeyde yol açılmamıştır. Temel stratejik konularda kadın öncülerinin yaptığı tarihsel tespitler dikkate alınmamış, eylemsel kılınmamıştır. Dolayısıyla Rozaların, Claraların kadınca düşünce ve tespitlerinin devrimsel gidişata sinmesine izin verilmemiştir. Tüm bu deneyimlerden yola çıkarak Önder Apo, Kürdistan Özgürlük Mücadelesi saflarında kadınları ayrı örgütledi. Mücadele içinde ayrı bir mücadele olarak geliştirdi. Hareket içinde ayrı bir hareket olarak büyüttü. Hatta ayrı bir Kadın Kurtuluş İdeolojisi bile geliştirdi. Şimdi güncel olarak da kadın bilimi üzerine çalışmayı gündemine almış durumda. Rêber Apo'nun tüm bu gayreti kadın özgürlüğünü garantiye almak içindir. Buradan bakıldığında Kürt Kadın Mücadelesi'nin yaslandığı ana dayanaklardan biri dünya kadın mücadelesinin kendi içinde oluşturduğu miras iken, esas belirleyici dayanak ise Kürdistan Özgürlük Mücadelesi'dir. Bu anlamda Kürt kadınındaki özgürlük arayışının yol açtığı bilinç ve mücadelenin örgütlü gelişimi, Kürt Özgürlük Hareketi içinde gelişmiştir.

Kürt Özgürlük Hareketi içinde kadının sahip olduğu kırk yıllık mücadele tarihi boyunca kadının yol göstereni, özgürlükle tanıştıranı hep Önder Apo oldu. Hareketin ideolojik grup aşamasından itibaren mücadele saflarında kadınlara yer vermeyi temel bir mücadele perspektifi olarak gördü. Kadını özgür olmayan bir toplumun özgür olamayacağı tespiti üzerinden hareket etti. Kadınsız bir toplumsal özgürlüğün sağlanamayacağına dair kanaati, ilk günden itibaren çok net oldu. Bu açıdan Önder Apo'nun düşünce sisteminde kadının yeri oldukça önceliklidir. Kadın sorununun tüm toplumsal sorunların anası olduğunun bilinci ve inancı derindir. Ve bu inanç Apocu düşüncenin, Apocu felsefenin ana fikrini oluşturmaktadır. Bu anlamıyla Önderliğin kadınla ilişkisi bambaşkadır. Oldukça özgün yanlar taşımaktadır. Saçından tırnağına kadar köleliğe bulanmış bir kadınlığı özgür kılma temelindedir. Önderlik ve kadın ilişkisi tamamen özgürlüğün ilke ve prensipleri temelindedir. Hatta özgürleşmenin aralıksız ve amansız bir mücadeleden geçtiğini görünce zorlanan tökezleyen kadına ayakları üzerinde durması için güç ve güven veren sürekli Önderlik oldu. Kadının kölelikte ısrar eden yanlarına karşı sürekli bir özgürlüğe çekme yaklaşımı içinde oldu. Bu temelde ülkenin her tarafından, Kürdistan'ın dört bir yanından ve yurt dışından mücadele saflarına akan kadınlarla hep diyalog içinde oldu. Mücadelenin en zorlu aşamalarında bile kadınların özgürlük problemi ile uğraşmaktan vazgeçmedi. Bu konuda hep perspektif sahibi oldu. Bir yandan devlet, aile ve erkek gerçeğini çözerken, diğer yandan tüm Kürdistan'da şekillenen kadın gerçeğini ayrı ayrı kendi özgünlüğü içerisinde çözümledi. Önderlik yıllarca kaldığı Rojava'da devlet sistemini, toplumsal gerçeği ve yaratılmış kadınlık ile erkekliği daha yakından hem tanıdı hem de çözümledi. Bunun günümüz Rojava Devrimi sürecine yansıyan yanları çok açıktır.

Rojava devrimsel gelişmesini mayalayan Önderlik'tir

Rojava Devrimi'ni Kürdistan'da sürmekte olan kırk yıllık Özgürlük Mücadelesi'nden bağımsız ele alamayız. Yarım asra yakındır süren mücadelenin yol açtığı gelişmelerden doğmuştur. Dolayısıyla ana kaynağı, doğuş kaynağı Kürdistan Özgürlük Mücadelesi'dir. Düşünsel ve ideolojik yanıyla, kavramsal kuramsal olarak dayandığı paradigma itibariyle, oluşturduğu mücadele programı ile Kürdistan'daki Özgürlük Mücadelesi'nden kopuk, ondan bağımsız, tek başına geliştiğini iddia etmek diyalektiğe ters olacaktır. Çünkü; Rojava devrimsel gelişmesini mayalayan Kürt Özgürlük Mücadelesi'dir, Önderlik'tir. Önder Apo, uzun yıllar Suriye'de kaldı. Rojava halkı ile iç içe yaşadı, mücadele verdi. Hem Rojava'daki Kürtler hem de Suriyeli diğer halklar Önder Apo'yu yakından tanırlar. Kırk yılı aşkındır neyle meşgul olduğunu, neyin mücadelesini verdiğini iyi bilirler. Kadınıyla erkeğiyle, genciyle yaşlısıyla, hatta o zamanki çocuklarla çok yakından ilgilendiği için Rojava ve Suriye halklarında Önder Apo ile ilgili bir bellek oluşmuştur. Hem düşünce ve

Düşünmek, sorgulamak, eleştirmek, konuşmak, okumak ve yazmak kadına yasaklanmış alanlardı. Toplumu doğuran, besleyen, büyüten, var eden ve sürekliliğini sağlayan kadının, doğurdukları tarafından bu düzeyde dışlanmış olması, tarihin en acı veren hakikati olmaktadır. Bu bakımdan yeni Kürt toplumunda kadının en çok da düşünce alanında kendini var etmesi gerekmektedir. Şimdiye kadar kendi düşünsel varlığını etrafında ördüğü 'Kadın Kurtuluş İdeolojisi', 'Kopuş Teorisi', 'Erkeği Dönüştürme Projesi', 'Özgür Eş Yaşam' gibi temel kuramsal argümanlarını daha yetkince değerlendirmesi, kurumlaştırması ve derinleştirmesi gerekmektedir.

fikir dünyalarında hem de duygusal hayatlarında önemli bir yer kaplamaktadır. Önder Apo açısından da yıllarca kendisini koruyup kollayan, aşkla sevgiyle bağrına basan Rojava halkının yeri elbette bambaşkadır. Bu anlamıyla Rojava, Önderliğin bizzat ilgilendiği kendi sahasıdır. Taşıdığı düşünce ve fikirler genel olarak bu sahada filizlenip çiçeklenmiştir. İnsanların duygu ve düşünce dünyasında derinden yer etmiştir. Dolayısıyla Rojava halkının, özellikle de Rojava kadınlarının Önder Apo'ya bağlılıkları derindir.

Rojava kadınlarının, Önder Apo ile kurduğu ilişki ve oluşturduğu bağ çok başkadır. Suriye Baas rejiminin hakim kıldığı devlet sistemi içerisinde toplumun kendini politik bir varlık olarak örgütleme olanakları çok kısıtlıydı, hatta hiç yoktu. İşleyen tek parti sistemiydi ve örgütlü demokratik toplum alanı olarak sivil toplum alanı hiç gelişme şansı bulamamıştı. Dolayısıyla toplumdaki siyasi ve sosyal yön Bass rejimi tarafından bilerek zayıf bırakılmaktaydı. Bu yönlü gelişen toplumsal talep ve çabalar neredeyse suç sayılıyordu. Sosyal, kültürel sivil kurumlaşmalara izin verilmiyordu. O yüzden de kadınların, gençlerin, değişik sosyal toplumsal kesimlerin eylem ve etkinlik sahibi olabilecekleri üçüncü alan dediğimiz sivil toplum alanı gelişme imkanı bulmadı. İnsanların bütün vakti Baas devleti ile ev halkı arasında geçmekteydi. Deyim yerindeyse sistemin tümü erkeğin egemenliğindeki devlet ve aile üzerine kuruluydu. Bunların dışındaki toplumsal kurumlaşmalar hemen hemen hiç yoktu. Devlet ve aile arasına sıkışmış, her iki kurumun sıkı kontrolünde büyümüş, yetişmiş, eğitilmiş birey gerçeği incelenmeye ve çözümlenmeye değerdir. Bu bireyin kafasında tahayyül ettiği özgürlük algısı, sevgi ve nefret kapasitesi, kabul ve redlerinin nasıl şekillendiği, dış dünyayı algılama biçimi, hayattan beklentileri gibi detayları anlamak açısından önemlidir.

Baas devleti rejiminin yol açtığı bu birey gerçeğini en fazla Önderlik tanıyor. Bu birey gerçeği ile en çok kendisi ilgilendi. Kendi akademi zemininde bu bireylerle diyaloglar geliştirip sosyolojik ve psikolojik açılardan çözümlemeye çalıştı. Bu sistemin içinde büyümüş, şekillenmiş kadın gerçeği ise daha çarpıcıdır. Kadın, erkek gibi devlet rejimi ile sıkı ilişki içinde değildi. Daha çok ev ve aile ortamında şekillenme durumu vardı. Yaşadığı bu sosyal gerçek, Rojava kadınını ev ve aile ortamına son derece bağlı ve bağımlı kılıyordu. Okuma olanağı bulabilmiş bir kesimin hayatını okul sosyalitesi biraz genişletebiliyordu. Ancak okul sosyalitesinin de kendini büyüteceği, kurumlaştıracağı, toplumsal kılacağı ortamlar yaratmanın imkanları çok sınırlıydı, neredeyse yoktu. Baas rejiminin kendisi ile ev ve aile ortamı arasına sıkıştırarak biçimlendirdiği birey; kurulu sistemi sorgulamayan, çelişki yaşamayan ve yakalamayan, dolayısıyla arayışları çok güçlü gelişmeyen bir gerçeklik temelinde şekillendi. Önder Apo, Baas rejiminin yönlendiriciliğinde şekillenen bu kişiliğe 'çelişkisiz kişilik' dedi. Bu tespit hem erkek hem kadın için geçerli bir tespitti.

Kadınların mücadele ederek elde ettikleri mevzileri tek tek ellerinden geri almıştı

Önder Apo'nun kendi sahasına çektiği kadınlarla geliştirdiği diyalog ve çözümlemelerinin Kürdistan Devrimi'ne verdiği renk olağanüstüdür. Kürdistan'ın dört bir yanından yine diasporadan mücadeleye katılan değişik toplumsal sınıf ve katmanlardan gelen kadınların her biriyle kendi gerçeği içerisinde geliştirdiği diyalog, analiz ve sosyolojik psikolojik çözümlemeleri vardır. Kadınlarla geliştirilen diyalog ve çözümlemelerden Kürt halk gerçeğini, Kürt kadın gerçeğini daha çarpıcı görmek, tanımak mümkündür. Önderliğin kadın tahlilleri üzerinden geliştirdiği kadın özgürlük yolundaki fikir ve düşünceleri genel devrim yolunu da aydınlatıyordu. Tarih toplum, birey-toplum, kadın-erkek tahlilleri ve bunun üzerinden yeni topluma dair geliştirdiği perspektifler, genel devrim gidişatını da etkileyen hatta bazen belirleyen perspektifler oluyordu. Önderliği bu konuda en fazla yoğunlaşmaya, derinleşmeye sevk eden temel gerçeklik ise kadının binlerce yıldan beri içine sokulduğu kölelik gerçeğidir. Kadının binlerce yıllık kölelik durumu ve özgürleşme ihtiyacının dayatıcılığını, Önderlik kadar kendi gündemine alıp uğraşan, üzerinde kafa yoran başka bir halk önderi yoktur. Sosyalist devrim önderleri arasında da böyle biri yoktur. Friedrich Engels, 'Ailenin, Özel Mülkiyetin ve Devletin Kökeni' çalışmasında konu hakkında ciddi bir arayış içinde olmuş, konuya dair biraz kafa yormuş, bazı ipuçlarını yakalamıştır. Ancak çok ciddi bir yol aldığı belirtilemez. Tabii büyük usta Engels'in bu çalışmasında yeterli ilerlemeyi sağlayamamasında, gereken tespitleri yapamamasında o dönemin var olan bilimsel teknolojik gelişme imkanlarının sınırlılığı da rol oynamıştır. Marks ile karşılaştırdığımızda, Engels'in konuya dönük merak ve arayışı, gösterdiği çaba, hem biz kadınların mücadelesi için hem de sosyal bilimler tarihi açısından oldukça değerli bir katkıdır. Lenin'in yaklaşımında, kadını devrime kitlesel olarak çekme ve katma vardır. Belli bir örgütlenme düzeyi de gelişmiştir. Ancak devrimi kuramsal düzeyde ilerletecek stratejik konularda, devrim içinde yetişmiş kadın kişiliklerini dikkate alma ve dinleme konusunda bilinen erkekçe tarzları aşmamıştır. Klasik erkekçe tavırların sahibi olmuştur. Örneğin; tanınan kadın devrim önderlerinden Roza ve Clara'nın, sosyalizme açılım yaptırma potansiyeli taşıyan tespitlerini dikkate almamış, kendi bildiği yolunda devam etmiştir. Bildiği yolun yanlışlıkları ise bugün tek tek ortaya çıkmaktadır. Stalin'in yaptığı ise tam bir egemen erkek tarzıdır. Devrimin başına geldiği süreçte kadınların yıllarca mücadele ederek elde ettikleri mevzileri tek tek ellerinden geri almıştır. Geleneksel aileyi ve geleneksel aile içinde annenin rolünü kutsayarak, kadınların yüzünü yeniden ev ve mutfak ortamına çevirmiştir. Devrimler tarihindeki diğer önder kişilerin de verdiğimiz örnekleri aşan bir yaklaşımları olduğunu görmüyoruz. Yaptığımız devrimler tarihi incelemelerimizde, Rêber Apo'nun kadın özgürlüğünü önceleyen yaklaşımının bir benzerini bulamıyoruz. Dolayısıyla bu bir ilk oluyor ve Önderliğin kadın özgürlüğü konusundaki bu tezleri, çağımızın halklarına ve hareketlerine de güncel olarak yansımaktadır. Kürdistan ve Ortadoğu'da ortaya çıkan bazı devrimci hareketlerin mücadele programlarına ve örgütlenme biçimlerine de ilham vermektedir. Rojava'da ortaya çıkan devrim süreci bunların başında gelmektedir. Rojava Devrimi mayasını buradan aldığı için mücadelenin yükseldiği ilk süreçlerden itibaren kadın özgürlüğü konusunda tam bir patlamaya yol açtı.

Devrim süreçleri olarak da adlandırdığımız toplumsal değişim dönüşüm süreçlerinde toplum, hayatın her alanında radikal dönüşümler yaşar. Yeni modernite, kendini en çok sosyal yaşam alanındaki gelişmelerde hissettirir. Sosyal yaşamda gelişen sarsıntı ve ortaya çıkardığı radikal dönüşüm, en çok kadın şahsında öne çıkar. Kadının içine girdiği yeni duruş, toplumun yaşadığı değişim ve dönüşümün en çok görünen yüzü olur. Bu temel tespit büyük bir yenilenme süreci içerisinde olan Kürt toplumu için de geçerlidir. Kürt toplumunun içine girmiş olduğu değişim ve dönüşümün yönünü kadının şimdiki güncel durumuna bakarak analiz etmek mümkündür. Rojava başta olmak üzere Kürdistan'ın tüm parçalarında yaşanan toplumsal yenilenmede kadın, oldukça önde durmaktadır. Kürdistan Devrimi'nde kadın kurucu roldedir. Yaşanan değişim ve dönüşümde öncü rol oynamaktadır. Kürt kadınının bu öncü rolü oynamasını sağlayan ise kırk yıllık mücadele birikimi ve bu süre boyunca kazandığı tecrübedir. Mücadele süreci boyunca ortaya çıkarılan gelişmeler, kadın öncülüğünde ve kadın eksenli gelişmiştir. Kadının işlenmemiş zekası ve ortaya çıkmamış dünyası, devrim ortamında gelişme imkanı ve olanağına kavuşmuştur. Özellikle Rojava'da bu durum patlama düzeyinde gelişmiştir. Binlerce yıldan beri göz ardı edilmiş, arka plana itilmiş, dikkate alınmamış, hatta yok sayılmış bir kadın düşünüş biçimi, yeni yeni kendini tanımaya, tanımlamaya ve sistemsel kılmaya başlamaktadır. Kadınlar, uygarlık toplumunun binlerce yıldan beri küçümsediği çoğalma, beslenme ve bakım işleri ile meşgul edilmiş bir toplumsal kesimi oluşturuyor. Kadınları toplumun en az yarısı sayarsak, bu toplumsal yarının binlerce yıldan beri düşünmesine izin verilmemiştir.

Kadın, henüz var olan dünyayı öğrenme ve kavrama aşamasındadır

Günümüz dünyası, yarısı düşünmüş yarısı düşünmekten men edilmiş bir toplumun içine düşebileceği en kötü halini yaşıyor. Kadınlar düşünce işlerinin dışında tutulmuştur. Düşünmek, sorgulamak, eleştirmek, konuşmak, okumak ve yazmak kadına yasaklanmış alanlardı. Toplumu doğuran, besleyen, büyüten, var eden ve sürekliliğini sağlayan kadının, doğurdukları tarafından bu düzeyde dışlanmış olması, tarihin en acı veren hakikati olmaktadır. Bu bakımdan yeni Kürt toplumunda kadının en çok da düşünce alanında kendini var etmesi gerekmektedir. Şimdiye kadar kendi düşünsel varlığını etrafında ördüğü 'Kadın Kurtuluş İdeolojisi', 'Kopuş Teorisi', 'Erkeği Dönüştürme Projesi', 'Özgür Eş Yaşam' gibi temel kuramsal argümanlarını daha yetkince değerlendirmesi, kurumlaştırması ve derinleştirmesi gerekmektedir. Önderliğin, kadın özgürlük yolunu aydınlatma temelinde Kürt kadını şahsında tüm kadınlara sunduğu bu kapsamlı kavramsal ve kuramsal çerçeve, şimdiye kadar muazzam gelişmelere yol açtı. Hem kadın şahsında büyük gelişmeler ortaya çıkardı hem de genel toplumsal değişim ve dönüşüm konusunda çok köklü sosyolojik gelişmelere yol açtı. Şimdi buna aşama kazandırmak gerekmektedir.

Bu aşama, kadın bilimi anlamına gelen Jineoloji'yi geliştirerek ortaya çıkarılabilir. Jineoloji'yi yeni bir sosyal bilim anlayışı ve tarzıyla geliştirmek gerekmektedir. Jineoloji'nin pozitivist bilimciliğe yönelttiği eleştiriler önemlidir. Mekanik fiziğin hakimiyetinde gelişmiş olan sosyal bilimlerde yeni devrimsel gelişmeler sağlamayı hedefliyor. Katı maddeci düşünce tarzını aşan, akışkan, fizik-metafizik ikilemine sıkışmaktan azade olmuş, bilim-inanç, materyalizm-idealizm gibi insanlığa hiçbir faydası olmayan polemiklerden kurtulmuş bağımsız bir kadın düşünce tarzı, insanlığın gelecekteki düşünce yapısında, dolayısıyla ona paralel yaşam ve eylem tarzında devrimsel gelişmelere yol açabilir. Kadındaki beyin gücü, yürek gücü ve ikisinin dengeli düşünüş tarzının neye kadir olacağı henüz bilinmemektedir. Ortaya çıkmamıştır. Ancak kadının binlerce yıl önceki görkemli tarihine ve toplumsal yaratıcılığına bakarak tahmin yürütülebilir. Kadın, henüz var olan dünyayı öğrenme ve kavrama aşamasındadır. Kavrayıp biriktirdikçe yeni düşünceler üretmeye başlayacak ve kendi farkını ortaya çıkaracaktır. Şimdi kadın tam da böyle bir aşamaya dayanmıştır. Kadınlar, son 60-70 yıllık süre içinde yüksek eğitim hakkı kazandılar. Bu süre, erkeğin yapıp, ettiklerini öğrenmesi ve yarattığı kötürüm dünyayı kavraması bakımından çok uzun bir süre sayılmaz. Kaldı ki, bu kısa süre içinde bile çok önemli mesafeler almıştır. Feminist külliyat, bu kısa zaman aralığında küçümsenemez bir düzey kazanmıştır. Önderliğimizin Kadın Özgürlük Mücadelesi anlamında feminist külliyata yaptığı çok önemli katkılar vardır. Kadın bilimi olarak Jineoloji'nin geliştirilme çabası, bu kapsamda bilimsel bir hamle niteliğindedir. Jineoloji alanı, sadece Rojava kadınlarını ya da genel anlamda Kürt kadınlarını ilgilendiren bir alan olmakla sınırlı kalmayacak, tüm kadınları ve tüm bilim dünyasını, tüm akademik çevreleri ilgilendiren ve etkileyen bir gelişme düzeyi olarak ilerleyecektir. Jineoloji'nin felsefe, sosyoloji, tarih, ekonomi, demografya gibi alanlarda yeni düşünüş tarzlarını geliştirmesi, insanlığın düşünce gücüne de büyük katkılar sunacaktır. Kadın doğasını ve toplum doğasını aydınlatmada, açığa çıkarmada önemli roller oynayabilir. Ancak Jineoloji öncülüğünde yeni bir sosyal bilim anlayış ve tarzını geliştirmenin çok kolay olmadığını da ayrıca bilmek lazım. Bilimlerin gelişmesi, bazen asırları alabilmektedir. Rojava Üniversitesi bünyesinde geliştirilen Jineoloji Fakültesi bu yolda atılmış en önemli adımı ifade etmektedir. Kadın bilimine odaklanmış böyle bir fakülteden ileride fışkıracak yeni düşünce ve fikirler, sadece kadınların durumunda değil insanlığın durumunda da önemli iyileşmelere yol açabilme potansiyeli taşımaktadır. Bu bakımdan Rojava Üniversitesi Jineoloji Fakültesi, yaşanan ağır savaş ortamı ileride aşıldığında, dünya feminist hareketi için bir çekim merkezi haline gelecektir. Rojava Devrimi'ne kadının düşünsel ve fikirsel katılımı şimdiden Ortadoğu ve dünya kadınlarını ve genel olarak değişimci hareketleri oldukça etkilemektedir.

Güç ve iktidar sahibi olmak özgürlükle karıştırılmamalıdır

Rojava toplumunda kadın, örgütlenme alanında da kendi özgün sistemini oturtma çabası içerisindedir. Örgütlenmede süreklilik ve kalıcı kurumlara dönüşme süreci işlemektedir. Kadının özgün örgütlenme sistemi, işleyişi ve kurumlaşması sadece devrimsel kabarış sürecinin geçici ihtiyaçları üzerinden gelişmiyor. Kadın özgürlüğünü, dolayı-

sıyla toplumsal özgürlüğü garantiye alan kalıcı yapılar olarak örülüyor. Kadınların örgütsel sisteminde her zaman değişiklikler yapılabilir. Bu anlamıyla dinamik bir sistem ve kurumlaşmadır. Ancak diğer devrim deneyimlerinde olduğu gibi bir süre sonra "Rolünü oynadı" deyip ortadan kaldırılacak örgüt ve kurumlaşmalar değildir. Kendini sürekli yenilikçi bir değişimin ve dönüşümün içinde tutup varlığını sınırsız ve sonsuz kılacaktır. Sınırsızlığını ve sonsuzluğunu yukarıda açmaya çalıştığımız bilimsel, entelektüel, ideolojik, sosyolojik kaynağından almaktadır. Toplumsal tarihin başındaki kadın örgütlülüğünün, kadın toplumsallığının ve kurumlaşmalarının ortadan kaldırılmasıyla beraber, insanlığın bugünkü duruma geldiğinden hareketle böyle bir gereklilik oluşmaktadır. Binlerce yıllık kadın toplumsallığı ve kurumlaşmasının dağılmasıyla beraber erkek uygarlığı gelişme aşamasına girmeyi başarmıştır. Binlerce yılda yaratılan birikimler ve örgütlülük düzeyi dağılmasa tarihin seyri daha farklı olabilirdi. Neolitik Kadın Devrimi'nin yarattığı toplum kendini sürekli kılabilseydi, dünyanın alacağı hal bugünkü hal olmayabilirdi. Dünyanın durumu daha iyi bir gidişat içerisinde olabilirdi. Bu bakımdan Rojava'da bir prototip olarak gelişen yeni toplumda büyük çaba, emek ve bedellerle geliştirilmiş olan kadın özgün örgütlülüğü ve kurumlaşmalarına büyük önem vermek ve kalıcı kurumlar olarak bakmak, toplumun geleceği açısından önemli olacaktır. Hedeflenen; kadının tam özgürlüğü ve eşitliğidir. Bilimsel entelektüel alanda gelişme sağlama, siyasete katılma ve demokratik siyaset yapma hakkıdır. Cins olarak kendisiyle ilgili tüm ilişki ve çelişkiler konusunda söz ve irade sahibi olmadır. Bu yönlü gelişmeler sağlanmadıkça, kadınlar bu haklara sahip olmadıkça, kadının, toplumun ve çevrenin gerçek anlamıyla kurtuluşu eşitliği ve özgürlüğü pek mümkün olmayacaktır. Aynı kapsamda demokratik siyasetin ve demokratik konfederal toplum sisteminin doğru gelişmesi ve doğru şekillenmesi de mümkün olmayacaktır. Yeri gelmişken; eşitliği de özgürlükle karıştırmamak gerekmektedir. Eşitlik, özgürlüğün sağlanması yolunda belli bir aşamayı ifade eder. Ancak hukuki eşitliğin sağlanması, özgürlüğün sağlandığı anlamına gelmemektedir. Sadece kadını erk sahibi olan erkekle eşitleme, mevcut iktidarlarla ortak etme dışında pek bir anlam taşımayacaktır. Böyle bir eşitlik anlayışı egemen olan erkeği otomatik olarak özgür saymak olacaktır ki, bu kesinlikle yanlıştır. Güç ve iktidar sahibi olmak kesinlikle özgürlükle karıştırılmamalıdır. Güç ve iktidar sahibi olmak, yeni sömürü sistemleri geliştirme potansiyeli demektir. Bu açıdan kadın lehine sağlanacak olan hukuki eşitlikler, kadında açığa çıkmamış doğanın açığa çıkmasını ve toplumsal dönüşümde, yine erkeğin dönüşümünde rol oynaması temelindedir. Yoksa kadını var olan erkek iktidarına ortak etmek, kadını da erkeğin işleyen egemen sistemine eklemlemek anlamına gelir ki, bu da var olan erkek egemenlikli dünyanın gidişatında pek bir şey değiştirmeyecektir. Daha da büyütecektir. Egemen gidişata kadın katkısı olmaktan öteye gidemeyecektir. Nitekim burjuva liberalizminin kadın eşitliğine yaklaşımı bu temeldedir.

Kadını, erkek egemenlikli sisteme eklemleme temelindedir. Kadına değişim-dönüşüm potansiyeli olarak bakmak yerine, kadını iktidardaki erkeğe benzeştirerek, kadında erkeğin tarzını oturtarak, aslında egemen erkeği kadınla maskeleyerek sürekliliştirme temelindedir. Oysa Kürdistan'da kadının erkekle eş düzeydeki katılımının esası daha farklıdır. Çok ciddi bir değişim dönüşüm öznesi olma temelindedir. Var olana dahil olan, eklemlenen değil; var olanı değiştirme, dönüştürme temelindedir. Bu anlamıyla erkekle eş konumlarda bulunan kadınların, öncelikle getirildiği yeni konumuyla uyum sağlaması, ardından toplumun demokratikleşmesinde, erkeğin ve siyasetin demokratikleşmesinde etkide bulunması esastır. Getirildiği eş konumu, bireysel yetki alanı olarak, bencil iktidar alanı olarak görmemelidir. Kadına verilmiş eş konumlar, politik iktidar konumları değil, son derece ideolojik, felsefik, paradigmasal anlamlar taşımaktadır. Getirildiği konumun taşıdığı bu anlamların farkında olmayan bir kadınlık gerçeği, kendisinden beklenen değişim dönüşüm rolünü oynamaktan uzak olur.

Rojava'daki örgütlü kadınların topluluğu olan Kongra Star, takip ettiğimiz kadarıyla kendini yaşamın tüm alanlarında örgütlemektedir. Bilimsel entelektüel alandan tutalım, askeri savunma alanına, demokratik siyaset alanından sosyal yaşamın tüm alanlarına, ekonomiden spora, eğitimden sağlığa Rojava kadınının yeni örgütlü yaşam sistemini geliştirme gayretindedir. Kuşkusuz henüz işin başında olduğu için yetersiz kaldığı birçok yanı vardır. Ama her gelişme başlangıç itibariyle kendi içinde çeşitli yetersizlikler yaşar. Kongra Star'ın karşılaştığı yetersizlikleri de bu kapsamda görmek gerekmektedir. Yeni kadın toplumsallığını geliştirme temelindeki kadın köyleri projesi çok değerli ve yenilik barındıran bir içeriktedir. Basına ve kamuoyuna yansıyan 'Jinwar Projesi' bu kapsamdadır. Rojava'nın çeşitli kentlerinde geliştirilen kadın pazarları da kadınların kendi üretim ve tüketim anlayışını geliştirmesi ve yeni anlayışın tüm toplumsal üretime ve tüketime yansıtılması bakımından önemli bir proje olmaktadır.

Güç ve iktidar sahibi olmak kesinlikle özgürlükle karıştırılmamalıdır. Güç ve iktidar sahibi olmak, yeni sömürü sistemleri geliştirme potansiyeli demektir. Bu açıdan kadın lehine sağlanacak olan hukuki eşitlikler, kadında açığa çıkmamış doğanın açığa çıkmasını ve toplumsal dönüşümde, yine erkeğin dönüşümünde rol oynaması temelindedir. Yoksa kadını var olan erkek iktidarına ortak etmek, kadını da erkeğin işleyen egemen sistemine eklemlemek anlamına gelir. Ki, bu da var olan erkek egemenlikli dünyanın gidişatında pek bir şey değiştirmeyecektir.

Özgürlükçü bir etiğin ve estetiğin nasıl olması gerektiği tartışılmaktadır

Yukarıda Rojava Devrimi öncesinde Baas rejiminin hakimiyetinde devletin ve ailenin kontrolüne sıkıştırılmış birey gerçeğinden bahsettik. Gelişen devrimle beraber bu birey hem rejimin hem de geleneksel aile sınırlarının dışına çıkmış ve ciddi bir toplumsal aktivite sahibi olmaya başlamıştır. Yaşamın tüm alanları kendini oldukça sivil ve demokratik bir biçimde örgütlemeye başladığı için neredeyse artık evinde boş oturan kimse kalmamıştır. Evin kadınından erkeğine, gencinden yaşlısına kadar herkes bir komün ortamına üyedir. Bazıları çeşitli kooperatifler bünyesinde çalışma yürütmektedir. Bir de devletin atadığı memurlar ordusu yerine toplumsal işler toplum içindeki insanlar tarafından yapılmaktadır. Bu durum özellikle kadınların hayatında çok önemli yenilikler ortaya çıkarmıştır. Kadınlar, genç kızlar ya YPJ üyesidir ya genç kadın komünlerine üyedir ya da Kongra Star'ın herhangi bir kurum ve örgütlenmesi içinde belli bir aktivite sahibidir. TC sömürgeci devletinin ve çetelerinin Rojava üzerinde yürüttüğü ağır işgal saldırılarına rağmen kadınların katıldıkları günlük toplumsal çalışmalar dışındaki zamanları ise bilinçlenme ve aydınlanma faaliyetleriyle geçmektedir. Okuma yazma oranının artırılması, cins bilinci, tarih ve toplum bilincinin yükseltilmesi, özgürlük uyanışının yaygınlaşması ve bunun kadında kişilik bulması temelinde çok ciddi bir eğitim ve akademileşme faaliyeti de ayrıca yürütülmektedir. Kadın beden sağlığı konusunda da bazı etkinlik ve faaliyetler düzenlenmeye çalışılmaktadır. Bisiklet, tenis, koşu, yüzme gibi kadın bedeninin gelişmesine hizmet edecek bazı spor dalları üzerinde durulmaktadır. Rojava'da kadınlar yeni bir etik ve estetik anlayışının geliştirilmesine de yoğunlaştırılmaktadır. Özgürlükçü bir etiğin ve estetiğin nasıl olması gerektiği tartışılmaktadır. Kadın bedeninin kölece alınıp satıldığı bir çağda, kadın bedenini ne geleneksel Ortadoğu inanç sisteminde kültürleştirildiği gibi kara örtülerle bağlayıp ayıp sayan, haram kılan ne de kapitalist modernitenin alınıp satılır bir meta haline getirmesi gibi yaklaşım içinde değildir. Hem kapitalist modernitenin kadın bedenini endüstrileştiren hem de Ortadoğu'nun haram sayan dinci dogmatik yaklaşımlarını ret edip aşma temelindedir. Kadın bedenini duygu ve düşüncesinden kopmaz bir bütünlük içinde ele alan, her iki boyutuyla da toplumun temel yaşam kaynağı olarak gören bir anlayış ve yaklaşım geliştirilmeye çalışılmaktadır. Kadın bedenini mallaştıran, mülkleştiren anlayışlarla çok ciddi bir mücadele yürütüp, kadını kendi bedeninin sahibi kılan ve gören yeni bir anlayışın hakim kılınma çabası devam etmektedir.

Kadının cins olarak kendinde geliştirmeye çalıştığı yeni zihniyet ve davranış kültürü erkeği de günlük ve anlık olarak etkilemektedir. Dolayısıyla kadının ortaya çıkan yeni duruşu, erkeği anlık olarak değiştirip dönüştürmektedir. Örneğin; eski Rojava toplumunda kadını sadece evde annesi, bacısı veya hükmedeceği karısı olarak görmeye alışmış erkek, şimdi her an gittiği her yerde toplumsal aktivite sahibi, öncü bir güç olarak karşısına çıkan yeni kadını görüyor. Arabasıyla her an önünden geçtiği asayişteki kadından tutalım da, DAİŞ terör saldırısına maruz kaldığında kurtarmaya gelen YPJ eylem timindeki kadınlara, çocuğuna okulda eğitim veren kadınlardan tutalım da kendi kadın çarşısında ürününü satıp geçimini sağlayan kadına kadar, erkeğin karşısına yepyeni bir kadın çıkmaktadır.

Yine demokratik özerk idari yapının oluşan tüm kurumlaşmalarında; diplomasiden ekonomiye, siyasi parti teşkilatlanmasından sivil toplum kurumlaşmalarına, uluslararası görüşmelerden yurt içi asayiş güvenliğinin sağlanmasına kadar karşısına yine bu yeni kadın çıkmaktadır. Toplumsal yaşamın demokratik kontrolünde önde duran bu yeni kadın gerçeği ile her an her yerde karşılaşan erkeğin, elbette kafasında yer etmiş eski geleneksel kadınlık ve erkeklik rolleri, bu yönlü oturmuş kodlanmalar teker teker çözülüyor. Bu yönlü bir çözülüş sürecine giren erkeğin kadına dönük tavır ve davranışları da buna paralel değişiklikler göstermektedir. Örneğin; kadını her an her yerde bu yeni rolde görmeye alışan erkeğin evdeki annesine, bacısına, eşine eskisi gibi mülkiyetçi yaklaşması pek mümkün olmamaktadır. Saygısı, sevgisi ve değer verme düzeyi tabii ki artmaktadır. Bu erkeğin gözündeki kadınlık, sadece biyolojik ve fiziksel bir varlık olmaktan çıkmaya başlıyor. Daha değişik nitelikte yeni algılar oluşmaya başlıyor. Kadının toplumsal yaşama katılım biçiminde ortaya çıkan gelişmelerin erkek üzerinde yarattığı değişim, tabii ki tüm toplumun değişmesine de hizmet ediyor. Dolayısıyla, Rojava toplumunun giderek kadın özgürlükçü bir topluma dönüşmeye başladığını, toplumsal değişim ve dönüşüm ibresinin bu yönde hızla dönmeye başladığını belirtebiliriz. Ancak gelişme yönündeki tüm bu yürüyüşün giderek derinlik kazanma sorunu güncelliğini korumaktadır.

Örgütlenmeye ve özsavunmayı geliştirmeye en çok da kadınların ihtiyacı vardır

Büyük bir toplumsal emek ve çabayla inşası geliştirilen Demokratik Ulus'un savunma işlerinde de kadınlar rol sahibidir. Bu anlamıyla hem kadın savunmasında hem de kadının içinde yaşadığı genel toplumun özsavunma örgütlemesinde yer alır. Özellikle de özgün olarak kadın savunma sistemini geliştirir. Çünkü; bir atom altı parçacık bile kendisi olmaktan çıkmaya, başkalaşmaya karşı müthiş bir direnç gösterebiliyor. Maddenin en küçük parçacığı bile direncini yitirdiğinde başkalaşıma uğruyor. Bir tür iradi kırılmaya uğruyor, bozuluyor, kendisi olmaktan çıkıyor, başka bir şeye dönüşüyor. Bu etki-tepki olayı, hem maddenin içyapısında hem de tüm canlılar dünyasında aynı işlemektedir. Canlılar dünyası içerisinde biyolojik savunması en zayıf olan varlık ise insandır. İnsan yavrusu özellikle doğarken ama büyüdükten sonra da fiziki açıdan oldukça savunmasızdır. Saldırgandan kurtulmak için tehlike anında uçacak kanatları, öldürecek zehri, parçalayacak bir pençesi veya bir gagası, saplayacağı dikenleri yoktur. İradi bir varlık olarak insanın kendisini savunması, akıl gücünü kullanmasına bağlıdır. İnsan denen varlık, tarihi boyunca aklını kullanarak kendini korumayı başarmış ve tehlikeler karşısında kendini savunabilmiştir. Kendini savunma refleksi sürekli devrede tutulmazsa insan denilen varlık, tür olarak kendini uzun sürelerle ayakta tutamazdı. Kısa süre içinde yok olup giderdi. Ancak akıl gücü çerçevesinde kendini durmadan savunarak günümüze kadar var olmayı başardı.

Örgütlenme anlamında toplumsallaşmanın da insanda bir savunma refleksi olarak geliştiğini bilmek gerekir. İnsanın kendini korumaya tek başına gücü yetmediği için toplumsallaşmaya ihtiyaç duymuştur. Toplumun korunma ve savunma kuralları, tüm toplumların en vazgeçilmez kuralları olarak kabul görmüştür. Ekonomiden sağlığa, ilkel ahlak ve politikadan totemik inançlara, tek tanrılı dinlerden felsefe ve kuantum bilimine kadar toplumsal hayatın tüm alanlarında yaşamın devamlılığı için birçok kural ve prensip belirlenmiştir. İradi bir varlık olarak kendi biyolojik ve fiziki zayıflığının farkına varan insan, yaşamını sürekli kılmak ve tehlikeler karşısında hem korunmak ve korumak hem de savunmak için çözümü, hayatın tüm alanlarını örgütlü kılmada ve ihtiyacına göre düzenlemede görmüştür. Bütün bunlar günümüz insanı ve toplumu için de gerekli şeylerdir. Arada sadece şöyle bir fark vardır; ilk insanın doğadaki tehlikelerden kaynaklı yaşadığı sorunlarla baş etmek için kendini örgütleme ve savunma ihtiyacı vardı, günümüz insanının ise toplumsal sorunlar kapsamındaki devlet-erkek şiddeti ve faşizmi karşısında kendini örgütleme ve savunmaya ihtiyacı var.

Örgütlenmeye ve özsavunma sistemini geliştirmeye bu anlamıyla en çok da kadınların ihtiyacı vardır. Rojava Devrimi'nde kadın savunma gücü YPJ olarak kendisini örgütlemiş. Devrim sürecinde insanlık düşmanı DAİŞ'in vahşi

'Rojava Devrimi bir kadın devrimidir' tespiti tabii bu devrimin etki düzeyinin sadece Kürt toplumu ve Suriye halkları ile sınırlı olmadığını göstermektedir. Ortadoğu ve ötesindeki halkları da etkisine almaktadır. Başta da bu bölgede katı dogmatik dini etkilerin hakimiyeti altında yaşayan kadınlarda beklenti ve umut yaratmaktadır. Bu bakımdan Rojava Kadın Devrimi aslında Ortadoğu Kadın Devrimi'ne dönüşme potansiyeli taşımaktadır.

saldırıları çok yakıcı ve yıkıcı olduğu için Rojava savunma güçleri olan YPG ve YPJ kimliği oldukça öne çıktı. Rojava Devrimi'nin savunma gücü kimliği ile öne çıkıp tanınması o dönem açısından yanlış değildi, çünkü; temel olan varlığı koruma rolü hayatiydi. Şimdi de sömürgeci TC'nin işgal saldırıları söz konusudur. Sömürgeci TC'nin ve çetelerinin işgalci saldırıları gelinen aşamada DAİŞ saldırılarından daha tehlikelidir. Neden? Çünkü; DAİŞ'i tüm dünya düşman görüyordu ve ortak düşman karşısında ortak savunma refleksi ile yaklaşılıyordu, ortak savunma politikaları çerçevesinde DAİŞ ile mücadele geliştiriliyordu. Ya da en azından DAİŞ'e karşı mücadele, uluslararası meşruiyeti olan bir mücadele olarak görülüyordu. Fakat sömürgeci bir devletin DAİŞ'i aşan bir yakıcılık ve yıkıcılıkla saldırdığı aynı yerlerde, verilen direniş ve mücadeleyi aynı uluslararası güçler açıktan meşru görmüyor. Ulus devletler kendi içinde oluşturduğu egemen hukuka göre yaklaşıyor. TC'yi bir NATO ülkesi olarak görüyor ve kendi NATO üyesi ülkesine, "Sen neden haksız yere Rojava'ya saldırıyorsun?" demek yerine, bu saldırılar karşısında kendisini halk olarak toplum olarak ve toplumun savunma güçleri olarak savunan Rojava'ya neredeyse, "Neden kendini savunuyorsun? TC'ye teslim ol" diyecekler. Bu bakımdan, bunca toplumsal ve çağsal gelişmeye yol açan Rojava Devrimi üzerindeki imha saldırı ve operasyonları hala bitmiş değildir. DAİŞ'in geriletilmesi ya da bitirilmesi Rojava Devrim kazanımlarının garantisi olmaya yetmiyor. Çünkü; DAİŞ'in arkasındaki esas güç olan sömürgeci TC devleti ve müttefiklerinin imha temelindeki direk saldırıları şimdi devreye girmiş bulunuyor. Efrîn süreci bunun ifadesidir. Tartışılmakta olan Minbic saldırıları bu temeldedir. En son Erdoğan, 24 Haziran seçimleri ardından tek başına başkan olurken yaptığı konuşmalarda, "Şimdi sıra Kobanê'de, sıra Qamişlo'da, sıra Qêndîl'de" demesi, Rojava devrimsel gelişmesinin yeni imha operasyonlarıyla her an karşı karşıya olduğunun açık ifadesidir. Buraları DAİŞ çetesinden kurtarmayı başarmış YPG ve YPJ güçleri tabii ki onların babası olan sömürgeci TC'ye karşı da savunup kurtaracaktır. Ancak uluslararası güçlerin sömürgeci TC ve çetelerinin bu saldırılarını DAİŞ saldırılarından ayrı ele alan bu haksız yaklaşımına karşı uluslararası demokratik sivil toplumun da harekete geçirilmesine çok ciddi ihtiyaç bulunmaktadır. Özellikle de uluslararası kadın yapı ve hareketlerinin bu temelde ayağa kaldırılmasında ve Rojava Devrimi'ni sahiplenmesinde öncü rolü oynamaları gerekmektedir. Kürdistan'da var olan tüm örgütlü kadın yapılarının da bunu sağlamak için elinden geleni yapması gerekmektedir. Hem ulusal çapta hem de uluslararası çapta tüm kadınları buna karşı ayağa kaldırmayı ve TC işgalci saldırıları karşısında uluslararası toplumun içine düştüğü bu haksızlığı gidermesi için çağrılarda bulunmasını hedeflemesi gerekmektedir. Hem YPJ hem Kongra Star bu konuda ulusal ve uluslararası kadın yapılarını göreve ve eyleme çağırmalıdır.

Rojava Kadın Devrimi, Ortadoğu Kadın Devrimi'ne dönüşme potansiyeli taşımaktadır

Rojava Devrimi'nde ortaya çıkan kadın duruşu ve yol açtığı toplumsal değişim ve dönüşümler Ortadoğu halklarını direk etkilemiştir. Çünkü; Ortadoğu toplumu oldukça kapalı kalmış ya da kapalı bıraktırılmış bir toplumdur. Rojava Devrimi'nin ortaya çıkardığı gelişmeler bu bakımdan kapalı toplumlar üzerinde çok ciddi bir değişim arayışına yol açıyor. Bilindiği üzere Rojava, Arap halkının nüfus olarak hakim olduğu coğrafyanın bir parçasında yer alıyor. Arap toplumu ile iç içedir. Eski Suriye devleti kendisini Arap devleti olarak tanımlıyordu. Diğer halkları yok sayıp varlıklarını yadsıyordu. Ancak Rojava Devrimi'yle beraber Suriye'de yaşayan diğer halkların varlığı da ortaya çıkmış oldu. Diğer halklar, inançlar, etnisiteler de varlıklarını duyurma şansını yakaladılar. Dolayısıyla Suriye halkları özellikle de Kuzey Suriye'de yaşayan halklar, Rojava Devrimi'nin etrafında adeta kenetlenmiş durumdadırlar. Tüm umutlarını buna bağladılar. Baas rejiminden herhangi bir beklentileri kalmamıştır. Rejimin gerçeğini çok açık gördüler. Suriye muhalefeti adına kullanılan sahte isimlere aldanmayan önemli bir kesim var. Bunlar gerçek muhalif duruşu Rojava şahsında gördüler ve kendilerini bu duruşun içinde ifadeye kavuşturmaya çalışmaktadırlar. Minbic, Reqa, Tabqa ve çevreleri gibi yerlerde toplum paramparça oldu. Dolayısıyla Suriye toplumunun tümü yeniden yapılanma sürecine girmek zorundadır. Henüz savaş ve şiddet sürdüğü için Suriye'nin her tarafı kendisini yeniden yapılandırıyor diyemeyiz. Kendini yeniden yapılanma sürecine alan kısmı Rojava merkezli Kuzey Suriye kısmıdır. Burada toplum örgütlendirilerek direniş yükseltildiği için Suriye'nin geri kalan kısımlarına oranla daha hızlı bir yapılanma sürecine girdi. Daha doğrusu geliştirdiği örgütlü toplum sayesinde savaş ve direniş ile toplumsal inşa sürecini iç içe yürütmeyi başarabiliyor. Üstelik bunu kadın öncülüğünde yapıyor. Kuzey Suriye toplumunu en etkileyen kısmı da, kadından yansıyan kısmı oluyor. Örneğin; YPG ve YPJ birliklerinin DAİŞ zulmünden kurtardıkları köy ve kasabaların kadınlarının gösterdiği ilk refleks, onlara örttükleri kara çarşafları yakmak oluyor. Erkeklerdeki ilk refleks ise uzattırılan selefi sakalı kesmek oluyor. Bu refleks, aslında her şeyi ifade etmeye yetiyor. Tüm umudunu kadın renginde gelişen Rojava Devrimi'ne bağladığını gösteriyor. Aslında orada öne çıkan kadın aklına, duygusuna, vicdan ve ahlakına güveniyor. Ağırlıklı olarak kadınların içinde yer aldığı devrimci bir güce güven duyacağını biliyor. Kadın öncülüğünde gelişen Rojava Devrimci duruşunun yarattığı gelişmelere biraz özenme de gelişiyor. Çünkü; kendinden daha ileride görüyor. Karşısına çıkan Kürt kadın duruşunu görünce, Arap halkının kafasındaki geri geleneksel erkeklik ve kadınlık kodları da büyük bir sarsıntıya uğruyor ve kendi çevresindeki kadınlara kendi yaklaşımını sorgulamaya başlıyor. Ya da böyle bir potansiyel gelişiyor. Kadınlarla aynı sofraya oturmayan bir erkek artık kendisini pat diye ezici çoğunluğunu kadınların oluşturduğu ve kadın etkinliğinin çok önde olduğu bir ortamda bulunca elbette kafası karışıyor, duygusu karışıyor. Bakışı değişiyor, sarsıntı geçiriyor.

Rojava Kadın Devrimi'nin rolü gözle görülür bir gerçektir

Arap erkeğinin, Rojava kadın duruşu karşısında geçirdiği bu psikolojik, sosyolojik sarsıntıların arasından kadın özgürlükçü yeni bir bakışın doğması ve hakimiyet kazanması için bunun mutlaka ciddi bir eğitim ve aydınlanma faaliyeti ile desteklenmesi lazım. Aynı durum kadınlar için de geçerlidir. Ancak kadınlar bu konuda değişim düzeyi yakalama konusunda daha avantajlı konumdadır. Çünkü; kadın lehine ortaya çıkan değişim ve dönüşüm tüm boyutlarıyla Arap ve diğer halkların kadınlarına oldukça çekici gelmektedir. Kendi toplumlarında kadına yaklaşım konusunda hakim olan mülkiyetçi ve köleleştirici yaklaşımlarda ciddi bir parçalanmaya yol açtığı için bundan sevinç duymaktadırlar. Kendilerini bir an önce bu gelişmelerin içinde görmek istiyorlar. YPJ ve YPG saflarına katılmaları, Kongra Star bünyesindeki kadın örgütlenme birimlerinde yer almaları daha çok bu yönlü bir gelişme olarak ortaya çıkmaktadır.

Rojava Devrimi bir kadın devrimidir' tespiti tabii bu devrimin etki düzeyinin sadece Kürt toplumu ve Suriye halkları ile sınırlı olmadığını göstermektedir. Ortadoğu ve ötesindeki halkları da etkisine almaktadır. Başta da bu bölgede katı dogmatik dini etkilerin hakimiyeti altında yaşayan kadınlarda beklenti ve umut yaratmaktadır. Bu bakımdan Rojava Kadın Devrimi aslında Ortadoğu Kadın Devrimi'ne dönüşme potansiyeli taşımaktadır. Bu açıdan ciddi bir rönesans hareketine yol açmaya gebedir. Sadece Ortadoğu kadınlarında ve halklarında değil bazı Asyalı kadınlarda ve halklarda da benzer arayışların gelişmesine yol açmaktadır. Bu anlamıyla kendisi küçük etkisi büyük bir devrim diyebiliriz Rojava Kadın Devrimi için. Afganistanlı kadınların özellikle özsavunma konusunda Rojava'daki YPJ'den ilham aldığını iyi biliyoruz. Oluşturdukları kadın özsavunma birliğinin bu temelde gelişmesi oldukça önemlidir. Kendi Afgan toplumunu sosyolojik ve psikolojik olarak etkilemeye yol açacak bir gelişmedir. Pakistan ve Hindistan'daki arayış ve gelişmeler de benzerdir. Özellikle Hindistan ve Afganistan'daki kadın hareketlerinin son yıllarda büyümesinde ve gelişme sağlamasında kesinlikle Rojava Kadın Devrimi'nin rolü gözle görülür bir etkendir. Rojava'nın kendisine yansıyanların yanı sıra, Kürt Kadın Hareketi'nin yaptığı bazı diplomatik faaliyetlere de ayrıca yansıyan bir boyut olmaktadır. Bu anlamıyla Rojava Kadın Devrimi, Ortadoğu ve Asya'nın önemli halkları içerisinde çok ciddi değişim ve dönüşümlere yol açacaktır. Bu konuda gözle görülür ve ortaya çıkan yanları dışında bir de henüz mayalanma aşamasında olan ve ortaya çıkmamış bir potansiyel enerjinin kendi içinde yoğunlaştığını belirtebiliriz. Bunun hız ve ivme kazanması için elbette Rojava kadın diplomasisinin kendisini güçlendirmesi ve Ortadoğulu, Asyalı kadınlara mutlaka ulaşmayı hedeflemesi gerekiyor. Benzer bir görev aslında tüm Kürdistan'da örgütlü olan Kürt kadın diplomasisinin dönemsel hedefleri arasında görülmelidir.

Özgür yaşam özlemini en çok çekenler Ortadoğulu kadınlardır

Rojava Kadın Devrimi'nin dünyaya yansıması çok görkemli gelişmektedir. Özellikle YPJ'nin Kobanê Direnişi sürecinde insanlık düşmanı DAİŞ çetelerine karşı geliştirdikleri onurlu ve cesaretli duruş, tüm dünya kadınlarını etkiledi. Kapitalist modernitenin etkisinde yaşayan kadınlardan tutalım da din etkisinde yaşayan kapalı dogmatik toplumlardaki kadınlara kadar, bu gelişmeyi duyan her kadında belli bir etki yarattı. En büyük etkiyi ise kadın özgürlüğü için mücadele eden hareketlerde bıraktı. Bu anlamıyla diyebiliriz ki, hemen hemen tüm ülkelerin kadın hareketleri Kobanê Direnişi süreci ile beraber Kürt Kadın Hareketi'ni daha yakından tanımaya başladılar. Tabii takip ve tanıma düzeyi yerinde kalmadı, bazı yerlerde eylemsel dayanışma ilişkisine dönüştü. Genel Rojava Devrimi'ni sahiplenmeye ve savunma refleksine dönüştü. Dünya çapında var olan kadın hareketlerinin savaş ve şiddet karşısındaki keskin refleksleri, daha önceleri kadınların silahlı mücadelelerde yer almalarına sıcak bakmamaya götürüyordu. Ancak Rojava Kadın Devrimi ile beraber dünya kadın hareketleri, kadının savunma ihtiyacına daha ciddi yoğunlaşmasına da yol açtı diyebiliriz. Çünkü; dünya kadın hareketleri, YPJ'nin DAİŞ karşısındaki silahlı mücadelesini meşru bir mücadele olarak gördü ve öyle tanımladı.

DAİŞ, egemen erkekliğin tüm çirkinliklerini içine toplamış bir çete yapılanmasıydı ve arkasında ona destek veren, onu besleyip büyüten bazı sömürgeci devletler vardı. Şimdi dünya kadın hareketleri nasıl ki YPJ'nin, DAİŞ çetesi karşısındaki onurlu mücadelesini ve direnişini meşru görüp desteklediyse, şimdi DAİŞ'in arkasında duran sömürgeci TC devleti ve çetelerinin işgal saldırıları karşısında da YPJ'nin yürütmeye çalıştığı onurlu mücadeleyi meşru görüp desteklemelidir. Dünyadaki kadın mücadele örgütleri ve hareketleri bunun yanı sıra Rojava Kadın Devrimi'nden daha başka şeyler de gördüler ve aldılar. Onur ve cesaret bunların başında geliyor. Onursuzca bir köleliği yaşamaktansa, onurlu bir yaşam uğruna kendini feda eden kadınlarla tanıştılar. Özgür yaşam uğruna her türlü erkek vahşeti karşısında her türlü silahı kullanarak direnebileceklerini gördüler. Binlerce yıldan beri sadece erkeğin sarsılmaz tekelinde olan savaş ve askerlik gibi alanları şayet isterse kadınların da yürütebileceğini gördüler. Silahların sadece halkları ve kadınları ezmek için değil, ezilenlerin kurtuluşu için de kullanılabileceğini gördüler. Silahların doğru kullanıldığında sadece ölüme değil, yaşama da yol açtığını gördüler. Rojava Kadın Devrimi'nin ortaya çıkardığı diğer önemli yönlerden biri de kadının doğal güzelliği oldu. Savaş cephelerinde DAİŞ çeteleri karşısında savaşan ve direnen kadınların çekilen her bir fotoğraf karesinin anlattığı önemli güzellikler vardı. Dünyanın öbür yüzündeki kadınlar, susuz ve tozlu çöllerin yaktığı makyajsız yüzlerden çok derin anlamlar okumayı öğrendiler. Güzelliğin boyanmış suratlarda değil de, anlam dolu cesur ve onurlu bakışlarda olduğunu gördüler. Dünya kadınlarının gördüğü bir diğer gerçeklik ise; özgür yaşama mücadelesi vermek için illa da dünyanın batısında yaşamak gerekmediği gerçekliğidir. Özgürlük dünyanın neresinde olunursa olunsun, özlenen ve hayali kurulan bir durumdur. Özgürlüğü en derinden yaşayanlar ise tarihin en derinliklerinde yer alan Ortadoğulu kadınlar tanır ve bilirler. Bu yüzden de özgür yaşam özlemini en çok çekenler, Ortadoğulu kadınlardır. Bunun göbeğinde ise Kürt kadınları vardır. Bu yüzden en çok ezilenler, özgürlükten en çok uzak düşenler, özgürlüğü en çok arzulayanlardır. Kürt kadınlarının özgürlük özlemi bu kadar büyük ve derin olmasa, Arîn Mirkanlar, Rêvanlar, Avestalar kendilerini bu düzeyde feda etmezlerdi. Kürdistan coğrafyasının ortaya çıkardığı bu fedailik düzeyi, buradaki kadınların özgür yaşama olan aşkını ve tutkusunun ifadesi olmuştur.

Dolayısıyla artık Avrupa menşeli kapitalist modernite ölçüleri gelişmişliğin ölçüsü olmaktan çıkmıştır. Rojava Kadın Devrimi hem gelişmişlik ölçülerinde hem özgürlüğün tanımında önemli değişimlere yol açmıştır. Bu anlamıyla diyebiliriz ki, kadın merkezli Rojava Devrimi, tarihteki Büyük Fransız Devrimi gibi, Sovyet Ekim Devrimi gibi dünya çapında bir etkiye yol açmıştır. Ve bu etki kadın orjinlidir. Bu bakımdan büyük umutlar taşımaktadır. Kürdistan orjininden Suriye halklarına, oradan tüm Ortadoğu coğrafyasında ve giderek tüm dünya halklarında ve kadınlarında çok ciddi bir etki düzeyi yaratmıştır. Maruz kaldığı tüm sömürgeci, soykırımcı, işgalci saldırılara rağmen, olumlu gelişmelere yol açacak bir toplumsal değişim dönüşüm dalgası olarak gelişme yoluna girmiş ve dünyaya dağılmıştır. Alacağı tüm küçük-büyük destekler insanlığın demokrasi ve özgürlükler hanesinin büyütülmesine yazılacaktır.

■■■

24 Haziran seçimleri faşizmin son dönemecidir

Xebat Andok

Faşist sistem HDP'yi Kürtler dışındaki kesimlerden soyutlayarak içe büzmeyi amaçlamıştı. Fakat HDP'nin toplumsal muhalefetin çok geniş yelpazede olan kesimlerle bağını koparamadı. HDP'nin stratejisi zaten sistemin hiçe saydığı insanları yaşamı örgütlemenin merkezine koymak, onları irade haline getirmektir. Ezilenler de kendilerini HDP'de ifade edebileceklerini ve bu partide kimliklerini ortaya koyabileceklerini azımsanmayacak bir şekilde gördüler. Ve tüm baskı, ötekileştirme ve kara propagandaya rağmen HDP Türkiye halkları nezdinde temel bir parti konumuna geldi.

24 Haziran seçimleri, önce AKP-MHP faşist kliğinin ikili şeflerinden Bahçeli tarafından kamuoyuna açıklandı. Çoğu çevrenin beklemediği seçim kararı, MHP tarafının teklifi olarak dile getirildi. Fakat ortak bir planlama doğrultusunda hareket edildiği, hemen ertesi gün Erdoğan'ın Bahçeli ile görüştükten sonra seçim tarihinin 24 Haziran olarak belirlenmesinden belli oldu. Seçim kararının neden alındığını anlamak için aslında sadece faşist sözcülerin açıklamalarına bakmak yeterli olur. Çünkü; seçimi bir buçuk yıl erkene almalarına gerekçe olarak ülkeyi yönetememeyi ve 2019'a kadar dayanamayacaklarını gösterdiler. Bu aynı zamanda bir itiraf da oluyordu. Tam da bu noktada, 24 Haziran seçimlerini anlamak için itiraf ettikleri "yönetememe" ve "dayanamama" durumunu kavramak gerekiyor.

Bu durumun ortaya çıkmasının en temel nedeni, faşist AKP-MHP çetelelerinin Kürt halkına yönelik geliştirdikleri topyekun saldırılara karşı Özgürlük Hareketi'nin yürüttüğü bütünsel direniştir. Erdoğan-Bahçeli faşizmine karşı yürütülen tarihi direniş onları bu kararı almak zorunda bıraktı.

Önderliğin 2015 Nisan ayında başlayan tecridiyle ilan edilen ancak daha öncesinden planlanan "Çöktürme Planı" adı verilen soykırım konseptinin başarıya ulaşmasını varlık-yokluk sorunu olarak gördükleri açıktı. Önderliğimizle 2013 başından 2015 baharına kadar yürüttükleri diyalog sürecini Özgürlük Hareketi'nin tasfiyesi sürecine dönüştürmek istediler. Bunun gerçekleşmediğini, tam tersine kendilerinin git gide eridiklerini görünce de bir taraftan diyalog sürecini bitirdiler, diğer yandan bir süredir hazırlığını yaptıkları topyekun savaş konseptini devreye soktular. Ama yapılan planlar direnişe çarptıkça, Türk soykırımcı devlet sisteminin rejim krizi derinleşti. Önce Dolmabahçe Mutabakatı'nı yok saydılar, ardından 5 Nisan 2015 tarihinden itibaren Önderliğimiz üzerinden hala süren tecride başladılar. Şiddetin dozunu gittikçe arttırmalarına rağmen, 7 Haziran genel seçimlerinde HDP'nin Türk Devleti'nin kimyasını değiştiren başarısının ardından da hala içinde bulunduğumuz topyekun savaş sürecine girildi. Diz çöktürmeyi, mücadele etme iradesini kırarak teslim almayı amaçlayan bu topyekun saldırı dalgasına karşı da bilinen büyük özyönetim direnişleri gerçekleşti. Kürt halkının tarihinde çok önemli bir yer tutan bu özyönetim direnişleri, devletin savaş mekanizmasına da önemli darbe vurdu, devletin işleyişini allak bulak etti. Bu, devlet içi iktidar odaklarının kendi aralarındaki mücadelesinin daha görünür olmasına da yol açtı.

15 Temmuz darbe girişimini de 20 Temmuz OHAL darbesini de bu çerçeveden okumak gerekir. İktidar için girilen bu amansız mücadelede taraflar Kürt halkının soykırımını kendilerinin başarıyla gerçekleştireceği propagandası ile avantaj elde etmeye çalışıyordu. Bu mücadeleden başarıyla çıkan Erdoğan oldu ve 20 Temmuz'da ilan ettiği OHAL darbesi ile bir süredir planladığı faşist rejimini inşaya yöneldi. Orduyu da, karşısında adeta direnen tek odak olan Özgürlük Hareketi'nin üzerine sürdü. Diğer taraftan da legal alandaki Kürt kurumlarına ve kazanımlarına saldırdı. Hedefi her iki cephede de kesin zafer elde etmekti. Çünkü; Özgürlük Hareketi'ne rağmen faşist rejimini kurabilmesi mümkün değildi. Devleti kendi faşist yapılanmasına göre dizayn etmenin zemini olarak Kürt soykırımını kullanmayı esas aldı.

AKP-MHP faşizminin kirli Kürt düşmanı yüzü

Özelikle doğrudan Efrîn'e saldırması ve Kerkûk'ün işgali ile sonuçlanan süreçte üstlendiği rol, Kürt düşmanlığının en üst boyuta geldiğini gösteriyordu. Kürdistan'da sömürgeci olan diğer devletleri de, özellikle referandum sürecinde Kürt karşıtlığı üzerinden koordine etti. Başûr yönetimi ile kurduğu PKK karşıtı ilişkiye rağmen her zerresine sinen Kürt karşıtı yüzünü saklayamadı.

Efrîn saldırısı ise Kürt'e dair her şeye ne kadar düşman olduğunu gösteriyordu. Rojava Devrimi'ni saldırttığı çeteleri eliyle boğamayınca, bu sefer doğrudan saldırıya geçti. Uluslararası güçlerle yaptığı kirli pazarlıklar ve verdiği sınırsız tavizlerle gerçekleştirebildiği bu işgal saldırısını içeride milliyetçi duygularla sorunları unutturmak amacıyla da kullandı. Öte yandan Kürtlerin ve vicdanlı tüm insanlığın "çağın direnişi" diye adlandırdığı kahramanca direniş karşısında elde ettiği Pirus Zaferi olmanın ötesine geçemedi. Tüm Kürt kazanımlarını ortadan kaldırmayı esas alan bu saldırı konsepti en çok da gerilla direnişiyle karşı karşıya kaldı. Gerilla direnişi sadece planlamalarını boşa düşürmedi, aynı zamanda devlet mekanizmasını da tahrip etti. Türk devletinin bu noktada daha fazla saldırmak dışında bir seçeneği kalmadı. Kürdistan'ın her yerinde saldırılarına aynı şekilde cevap verildi. Bu direniş ekonomik dar boğazı ve uluslararası ilişkilerde yaşadığı tecridi de arttırdı.

Özgürlük Hareketi'nin direnişinin sonuçları

OHAL uygulamaları ile azımsanmayacak bir korku ve baskı atmosferi yaratmasına rağmen Bakurê Kurdistan'daki halk da önemli bir direniş açığa çıkardı. Bu süreçteki halk direnişi belki daha önceki dönemler gibi serhildan boyutunda olmadı ama halk bağlılığını ve zafere olan inancını her fırsatta dosta ve düşmana gösterdi. Saldırıların kapsamı düşünüldüğünde, öncünün rolünü oynaması durumunda çok daha gelişkin olabilecek direnişler, yine de güçlü bir tutum olarak hep var oldu. Kürt halkı Önderliğe olan bağlılığını, PKK'de gördüğü zafere inancını, oluşan her zeminde gösterdi. Bu topyekun saldırılar altında yapılan Newroz kutlamaları ve 16 Nisan 2017 referandum sonuçları bu durumu çok net ifade etti. Bu topyekun tarihi direniş Türkiye'nin zaten kötü olan ekonomik durumunu daha da kötüleştirdi. Kürt gerillasına karşı savaşabilmek için tekniğe ağırlık vermek ve paralı askere yatırım yapmak durumunda kaldı. Artan bu harcamalar, yaşanan ekonomik krizin en temel etkenlerinden biri oldu. Kürt karşıtı histerisi ile palazlandırılan cihadist çetelerin de halkımızın ve gerillanın direnişi karşında tutunamaması, ekonomiye fazladan bir yük daha oluşturdu. Ülke kaynaklarının kendilerine bağlı sermayeye peşkeş çekilmesi, devletin tüm birikimlerinin satılması ekonominin dengesini onarılamaz biçimde tahrip etti. Tüm bunların sonucunda Türk lirasının Dolar karşısında son 5 ayda sürekli değer kaybetmesi ekonomik krizi inkar edilemez bir biçimde Türkiye'nin gündemine koydu.

Bu açıdan rejimden nemalanan küçük bir kesim dışında herkesin giderek yoksullaşması AKP-MHP faşist ittifakının altını her geçen gün oymaya başladı. Kitleleri hayali zaferlerle, milliyetçi hislerle uyutabilmek için çok uğraşsa bile kitle desteğinin düşmesine engel olamamaktadır. Efrîn üzerinden yaratılmaya çalışılan efsane çabuk sönerken, gerillaya yönelik saldırılarının başarılı olduğuna ise kimseyi inandıramamaktadır. Bu gidişin onlar için geri dönülemez bir duruma dönüşmeden, baskın bir seçimle hala tutabildikleri kitleyi seçimlere kanalize edebilmek, 24 Haziran seçimlerinin temel nedenlerinden biri olmaktadır. 24 Haziran'da AKP'nin oylarında meydana gelen düşüş aslında bu durumu çok açık gösterdi.

AKP-MHP faşist ittifakının yarattığı tahribatlar

AKP-MHP faşist ittifakının ortada klasik anlamda yürütme, yargı ve yasama organları üstünden işleyen bir devlet sistemi bırakmayan pratikleri, Türkiye'nin tümünde geniş bir hoşnutsuzluk ortaya çıkardı. Çünkü; gerçekten de bu faşist klik toplumun üzerine karabasan gibi çöktü. İnsanları tek potada eritme hedefi ile hiçbir farklılığa tahammül etmeyen ve bu farklılıkları toplumda düşmanlık gerekçeleri haline getirip, toplumsallığa büyük bir darbe vurdu. Toplumda olan ortak yaşam kültürü tahrip edildi.

İnsanların yaşamı bile o denli ağır bir siyasal baskı ile kuşatıldı ki insanlar rahat nefes alamaz hale geldi. Bu sürecin 12 Eylül 1980 faşist darbe süreci ile kıyaslanması bir açıdan doğruya denk düşmektedir. Keza sanattan spora yaşamın her alanında tek tip bir kültür hedeflenmekte ve bu kültür devlet zoruyla topluma dayatılmaktadır. Bu kültür de o denli bayağı bir tekçi zihniyete dayanmaktadır ki; Türkiye toplumunun çoğulcu yapısına kesinlikle uymamaktadır. Demokrasinin kırıntılarını bile tasfiye eden, medyayı tek renge dönüştüren bu ittifaka karşı antifaşist bilincin gelişmesi de Erdoğan'ı baskın seçim kararı almaya sürüklemiştir.

Bu aslında, Türk devletin 40 yıldır yinelenen döngüsü olmaktadır. Kürt sorununu demokratikleşme temelinde çözmeyen ve baskı politikalarına yönelen her iktidar, baskı politikalarını artırmakta, bu da demokrasiden uzaklaşmayı getirmektedir. Anti-demokratik uygulamalar ekonominin düzgün işlemesine engel olmakta ve beraberinde o hükümetin aşınmasını getirmektedir. AKP iktidarı da aynı akıbete uğramaktadır. Kürt sorununun çözümsüzlüğünü derinleştiren her hükümeti, bu sorun iktidardan düşürmektedir. Çünkü; savaş politikaları yıllardır zaten Türkiye'nin yapısal problemlerine çare olmamaktadır. Yeni olmayan bir yöntemle yeni sonuçlar beklemek hayal kurmanın ötesine geçmemektedir.

Mevcut durumda AKP-MHP faşist ittifakı Türkiye'yi her açıdan sorunlar bataklığına saplamıştır. Kürt halkıyla yürütülen savaşta saplanan bataklık ciddi bir problem olarak ortadadır. Yine ekonomide yaratılan hasarı kısa vadede aşmak çok zor olacaktır. Keza demokrasi sorunu da can alıcı bir şekilde gündemdedir.

Uluslararası sistem içerisinde Sünni bloka dayanarak Ortadoğu'da bölgesel emperyal bir güç olma hayalleri kuran ve bu rüyaları Kobanê'den dönen Türk devleti o günden bu yana gittikçe yalnızlaştı. İçerdeki faşist rejim inşasına girişmesi bu yalnızlığı gittikçe arttırdı, arttırıyor. NATO bünyesinde yer almasına rağmen Rusya ile stratejik ilişki geliştirme iddiası ne denli dengesiz bir aktör olduğunu tüm dünyaya gösterdi. "Sıfır sorun" söylemi pratikte sorun yumağı durumuna dönüştü. Dünyanın nerdeyse her devleti ile diplomatik problemler yaşadı. Aslında Türk Devleti'nin tek tutarlı olduğu konu Kürt düşmanlığıdır. Kürt soykırımını gerçekleştirmek için her türlü çelişik ilişkiyi geliştirmektedir. Fakat buna karşın Türk Devleti halihazırdaki iktidarıyla aslında ne Rusya ile kurduğu ilişkiyi kalıcı kılabilir ne de Batı bloku için tercih edilir bir konuma gelebilir. Keza bu güçler de AKP-MHP faşist ittifakının daha ne kadar bu izandan yoksun politikaları sürdürebileceğini sorgulamaktadır. Bu seçimle tekrar meşru bir hükümetmiş gibi uluslararası arenada kendine bir soluk borusu açmayı hedeflemektedir.

Erdoğan 24 Haziran seçimlerini aynı zamanda kendi soykırımcı politikalarına halktan onay aldığı izlenimini uyandırmak için planlamıştır. Yoksa halkın gerçek iradesi ile ilgilenmemektedir. Zaten faşist zihniyetin seçimleri içselleştirmesi söz konusu olamaz. Bu zihniyete göre kitleler sürüdür. Kendileri de yönetmek için doğmuşlardır. Bu çerçeveden bakınca onlara göre seçim gereksiz bir formalitedir. Bu şekilde olmasa kaybettiği 7 Haziran seçimlerinin sonucunu kabul ederdi.

24 Haziran seçimleri bu sorunların hiçbirine kalıcı çözümler getirebilecek bir sonuç açığa çıkarmadı. Yani faşizmin krizine çare olmadı, tersine onu aşamayacağı tekrarlar kıskacına hapsetti. Çünkü; eldeki tablo ile yeni politikalar üretme imkanı kalmamıştır.

Faşizmin seçimden anladığı

Erdoğan 24 Haziran seçimlerini aynı zamanda kendi soykırımcı politikalarına halktan onay aldığı izlenimini uyandırmak için planlamıştır. Yoksa halkın gerçek iradesi ile ilgilenmemektedir. Zaten faşist zihniyetin seçimleri içselleştirmesi söz konusu olamaz. Bu zihniyete göre kitleler sürüdür. Doğal olarak güdülmeleri gerekir. Kendileri de yönetmek için doğmuşlardır. Bu çerçeveden bakınca onlara göre seçim gereksiz bir formalitedir. Bu şekilde olmasa kaybettiği 7 Haziran seçimlerinin sonucunu kabul ederdi. Seçime inansa her fırsatta seçimlerde hile yapmaz, bu hilelerine yasal kılıf bulmazdı. Onun için destur, her şeyi kendi iktidarı için araçsallaştırmaktır. Kendi faşist sistemini kurumsallaştırmak için halktan destek aldığı iddiasına sarılmak istemektedir. Bu nedenle seçim meydanlarında "daha çok savaş", "daha çok katliam" vaat etti.

Tüm bunlar faşist AKP-MHP ittifakının neden seçim kararı aldığını gösterirken, anti-faşist güçler için de bu seçim önemli bir atılım fırsatı sunuyor. Çünkü; ülkeyi bu kaosa sürükleyen Erdoğan-Bahçeli ikilisidir ve bu faşist ittifak seçimlerde büyük bir darbe alabilir. Nitekim seçim kararı almasından kısa bir süre sonra halkların çoğunun faşist Erdoğan'dan kurtulmayı ne kadar istediği anlaşıldı. Asıl sorun bu sistemden farklı gerekçelerle rahatsız olan bu kitleyi demokrasi cephesinde bir araya getirmekti. Tüm dünya deneyimleri bize faşizme karşı direniş hattının, anti-faşist birleşik bir cephe ile sonuç alabileceğini göstermektedir. 24 Haziran'ın demokrasi güçlerine açtığı en önemli olanak da bu olmaktadır. Seçim sonuçlarından bağımsız olarak böyle bir hat kurulabilirse faşizmin ömrü uzun olamaz. Faşizmin yenilgisi için seçimler her koşulda ilk adımdır. Seçim kampanyası dönemi bu ortaklaşmanın olanaklarının çok fazla olduğunu göstermiştir. Nitekim seçim sonuçlarını bu temelde ele almak gerekir. Tüm gayri meşru yöntemlerle elde ettikleri sonuç, sadece anti-faşist kitlelerin daha fazla ortaklaşma gerekliliğine itmek olmuştur. Yoksa bu sorunları çözecek bir sonuç ortada yoktur. Belki 24 Haziran faşizm için kısa vadeli bir rahatlamaya yol açabilir ama uzun vadeli bir kazanım ortaya çıkaramamıştır.

AKP-MHP faşizminin gelişimi

Ve gücün bu denli tek elde toplanmasının faşizm anlamına geleceği uyarısını yapmıştır. Hareketimiz de AKP ile mücadele ettiği uzun yıllar boyunca bu eğilimi görmüş ve bu seçeneğe göre de hazırlanmıştır.

15 Temmuz darbe girişimi aslında Erdoğan'ın gerçekliğinin tüm çıplaklığıyla açığa çıkmasına hizmet etti. Darbeyi "Allah'ın lütfü" olarak tanımlaması boşuna değildi. Faşist programını artık rahatlıkla hayata geçirmesi için sihirli bir anahtar olarak "dış destekli FETÖ tehlikesi" argümanı elinin altındaydı. Böyle bir ortamda aslında 1 Kasım seçim darbesi ile oluşan AKP-MHP faşist ittifakı resmileşiyordu. Ve bunun ilk adımı da 16 Nisan referandumu ile yapılan sistem değişiklikleri oluyordu. Devletin tüm zoru ve açık hilelere rağmen ancak ufak bir farkla kabul edilen değişiklikler faşist rejimin kurumsal ana hatlarını ortaya koyuyordu.

Bu yılın başlarında partilere ittifak yapma olanağı sunan yasal düzenleme, aslında seçimlerin erkene alınacağının işareti oluyordu. Fiili olan AKP-MHP ittifakına yasal bir dayanak olarak gündeme gelen bu düzenleme, Kürt düşmanlığının ne denli içselleştirildiğini göstermesi açısından dikkat çekicidir. Aslında siyasal partilerin ittifak yaparak seçimlere girebilmesine yasal olanak sunmak, temsili demokrasi bağlamında düşünüldüğünde olması gereken bir düzenleme olarak görülebilir. Fakat bu değişiklik yapılırken asıl hedef tahmin edildiği gibi kitle desteği azalmış MHP'nin kurumsal kimliğini koruyarak meclise girmesi değil, Kürt demokratik siyasetinin elinden mecliste temsil edilme olanağının alınmasıydı. Çünkü; bu düzenleme ile Kürtleri meclisten uzak tutma dışında bir anlamı olmayan yüzde 10 baraj sistemi korunmakla kalınmıyor, tahkim ediliyordu.

TC devlet mantığının demokrasi karşıtlığının görünür simgelerinden olan seçimlerde uygulanan yüzde 10 baraj sisteminin son yirmi yıldır sürekli tartışılmasına karşın bu değişikliklerle de korunuyor olması, bize bu düzenlemelerin asıl amacını göstermektedir. Bu seçim yönteminin eksik bulunup birçok yönden eleştiriye açık olan temsili demokrasi ile bile bağdaşmadığı açıktır. Fakat barajı sadece anti demokratik bir işleyiş olarak görmek yanıltıcı olacaktır. Bu kural, aynı zamanda TC devlet sisteminin her yerine sinmiş Kürt düşmanlığının ifadesidir. 12 Eylül faşist cuntası Kürt halkının gerçek iradesinin meclise yansımaması için "istikrarı sağlama" gibi bahanelerle bu seçim sistemini getirmişti. Bugün ise bu sistemin anlamı olabildiğine açık hale gelmiştir. Keza 16 Nisan değişiklikleriyle istikrar bahanesi ortadan kalkmış, devlet aklıyla yapılan ittifaklar sonucunda baraj sadece ve sadece Kürt halkının ve demokrasi güçlerinin geniş birlikteliğinin temsilini yapan HDP için geçilmesi gereken bir çıta haline gelmiştir. Fakat HDP'nin 24 Haziran'da barajı üç seçim üst üste olacak şekilde geçmesi, baraj olgusunu artık anlamsız hale getirmiştir. Faşist şeflerin Kürt halkını meclisten dışlamaları için artık yeni bir keşif bulmaları gerekmektedir.

Seçimlerde HDP'nin aslında kazanmış olduğu 10-12 milletvekilini ittifak yasasının diğer partilere sunmuş olması, bu yasanın yapılış amacını ortaya koymaktadır. İttifak yasasının niye yapıldığı da bu sonuçtan çok bariz bir şekilde anlaşılmış oldu. Özgür ve eşit bir yarışma süsü ile topluma sunulan seçim olgusunun ne kadar eşit ve özgür koşullarda gerçekleştiğini, devletin her alanda Kürt halkına ve demokrasi güçlerine karşı gerçekleştirdiği saldırılardan anlamak mümkündür.

24 Haziran'da kurulan ittifaklar

Seçim sürecine girilirken bu yasa doğrultusunda iki ittifak da oluştu. AKP-MHP faşist ittifakı belirttiğimiz gibi bu süreçten çok önce oluştu. Zaten salt seçim zemininde ele alınabilecek bir ittifak da değil. Yukarıda da değindiğimiz gibi 7 Haziran ile klasik Türk devlet sistemi iflas edince, bu iki parti Kürt düşmanlığıyla bir araya geldiler. "Devlet elden gidiyor" nidaları ile 1 Kasım seçim darbesini de beraber yaptılar. Kürt düşmanlığının çekirdeğini oluşturduğu, ırkçılık ve demokrasi karşıtlığı gibi oldukça yavan bir ideoloji olan Türk faşizminin yeşil (AKP) ve kara (MHP) kollarının beraber hareket etmesi anlaşılırdır. Zira zihinsel kökenleri aynıdır.

Gladio'nun altmış yıllık örgütlenmesi olan MHP'yi doğru tanımlamak gerekiyor. Onu salt faşist bir çete örgütlenmesi olarak ele almak eksik kalır. Aynı zamanda Türk devlet sisteminin faşist karakterinin sürekliliğini sağlayan bir personel kaynağı da oluyor. Zaten bu ittifaka dahil olması da bu iki ayak üzerindedir. Bahçeli ittifaka katılımlarının koltuk eksenli olmadığını, devletin bekası için olduğunu söylerken aslında kendince doğru söylüyor. Nitekim MHP seçim çalışması da yapmadı. Çünkü; ne sonuç alacağını önceden biliyordu. Bir siyasal parti gibi davranmıyor çünkü, onun asıl misyonu Kürt düşmanlığını ve faşizmi sürekkileştirmektir ve bu nedenle AKP'nin ona muhtaç olduğunun farkındaydı.

AKP, faşizmini inşaya yönelirken iki noktada ciddi eksiklik yaşamaktaydı. İlki; son 4-5 yıldır çeşitli adlarla örgütlenme çabasına girmiş olsa da sokaklarda faşizmin gündelik terörünü pratikleştirecek bir örgütlenmeden yoksundu. 15 Temmuz'da özellikle İstanbul'da kendi askerinin kafasını kesebilen yapılar daha çok dışa yönelik içte beslediği cihadist çetelerdi. Yine o gece hızlıca dağıtılan silahlar disiplinli bir örgütlenmeden yoksundu. Halbuki MHP'nin özü zaten 50 yıldır Türk devletinin özel savaş aygıtının tetikçiliğini yapmaktı. Erdoğan'ın Kürdistan'da doğrudan polis ve çetelere dayandırdığı faşist terörünü Türkiye genelinde, kendi paramiliter örgütlenmesini geliştirmekle birlikte, MHP ile birlikte yapma ihtiyacı vardı. Nitekim kendi öz çetelerini palazlandırmaya devam da etmektedir. Bu çetelerin yaptıkları ve yapacakları suçları soruşturma dışında tutmak için KHK bile çıkarıp, Türkiye'nin hukuk devleti gibi bir ilke tanımadığını ayan beyan ilan etti.

İkincisi; devlet içinde yoğun bir kadrolaşmaya gitmiş olan Fethullahçıları tasfiye ederken, yine Kürt ve demokrat kamu çalışanları da KHK'larla işten atılırken, bunların yerine getireceği, güvenebileceği personel ihtiyacı vardı. MHP'nin yıllardır devlet bürokrasisi içerisinde yer alan ve faşist zihniyetini sürekli yeniden üreten bir kadro rezervi vardı. AKP pragmatik, çıkara dayalı popülist bir kitle partisi olarak bu kaynaktan yoksundu. MHP faşizminin yeniden kurumsallaşmasında bu işlevi de oynadı, oynuyor. MHP 24 Haziran seçimleri sonrası sistemin ideolojik öncüsü olduk diyerek bu görev dağılımını itiraf da etti.

AKP'yi ise artık klasik bir siyasi parti olarak ele almamak gerekir. Nitekim partinin kurucuları bile bu gerçeği dile getiriyorlar. Erdoğan'ın megelomanyası, iktidar zehirlenmesi bir partiye şekli olarak ihtiyaç duyuyor. Kendi kişisel çıkarlarını arttırırken, kendine bağlı bir zümre beslemek için dağıttığı rantın zemini oluyor, AKP. Kürdistan'da Türk devletinin tüm kurumları gibi özel savaş aygıtı konumunda olan AKP, Erdoğan'a çıkar ilişkisi ile bağlı olmak dışında bir niteliği olmayan bir yönetici güruh ile çeşitli motivasyonlarla yönlendirilen kitleden oluşan Erdoğan'ın kişisel bir şirketinden öte bir anlam taşımamaktadır. Bu yapıyı ayakta tutan tek şey, iktidar olanaklarıdır. Seçim sonuçları bu olanakların bile kitle desteğini ancak bir yere kadar sağlayabildiğini göstermiştir. Bu gittikten sonra hızla tuzla buz olması işten bile değildir.

Bu iki faşist yapı bu nedenlerle esasta Kürt düşmanlığı üzerinden biraraya geldiler. "cumhur" denilen ittifakın çekirdeği bu şekilde oluştu. BBP gibi sicili belli olan faşist örgütlenmenin de bu ittifaka birkaç milletvekili üzerinden katılması ise beklenen bir gelişmeydi. Bazı iyi niyetli dindar Kürtleri şaşırtan gelişme HÜDA-PAR'ın bu ittifaka eklemlenmesiydi. Aslında bu hamle, hem bu çevreler hem de özellikle İslami hassasiyetlerle bu kesime sempatiyle yaklaşan Kürtler nezdinde Erdoğan sevicilerinin maskesini düşürmesi açısından oldukça olumlu olmuştur. Kürt halkının çoğunluğu bu katil sürüsünü tanımaktadır ve ne İslam'la ne de Kürdistan'la ilgilerinin olmadığını 90'lardan bu yana çok iyi bilmektedirler. Halkımızın "Hizbul-şeytan" olarak adlandırdığı bu yapı, utanmadan Kürt demokratik hareketi üzerinden polemik bile yapmaktadır. Her gün Kürtlerin kökünü kazımaktan bahseden bir faşist diktatöre oy isteyen bu yapının, Kürt kelimesini bile ağzına almaması gerekmektedir.

En son 7 Haziran sonrasında Amed'de bir halk meclisinin değerli bir yurtsever olan eş başkanını namaz üzerinde katleden bir yapının, Kürt'lükle ya da İslam'la ne alakası olabilir ki? Binlerce Kürt yurtseverinin kanı ellerinde olan bu yapının, daha fazla teşhir olması ve dindar Kürtlerin küçük bir kesiminin iyi niyetini istismar eden bu yapının, sömürgecilikle ilişkisinin daha açık ortaya çıkması halkımız açısından iyi olmuştur. İktidarla yapılan kirli pazarlıkları esas alan bu yapının TC'nin beslemesi olduğu bir kez daha açığa çıkmıştır.

Sonuç olarak bu ittifakın Kürtler açısından çok açık olan niteliği her fırsatta ortaya çıkmaktadır. Milletvekili listelerinde hain Kürtleri bile dışlayacak kadar Kürt düşmanı bir oluşum, Kürdistan'da kaybetmeye mahkumdu. Bakurê Kurdistan'da halk seçimlerde bunlara gereken cevabı da verdi. Tüm zoruna ve hilelerine karşın elde ettikleri sonucu beklemediklerini, bizzat Erdoğan bile ifade etmek zorunda kaldı.

'Millet İttifakı'nın potansiyeli

Öte yandan CHP öncülüğünde diğer HDP dışındaki muhalefet partileri 'millet ittifakı'nı oluşturdu. Erdoğan'ın herkesi mağdur eden politikalarının geniş kapsamlı bir cepheye neden olması, bu ittifakın temel gerekçesi oluyor. yüzde 10 barajını geçersiz kılmayı da hedeflediğini belirten bu ittifak HDP ile baştan görüşmeyerek, Türk devlet aklından bağımsız olmadığını kanıtlamış oldu. Bu klasik reflekslerin demokrasiyi geliştirmeyeceği açıktı.

Kuşkusuz bu ittifaka dahil olan tüm partilerin, Kürt halkına yönelik yumuşak söylemlerde bulunmuş olması, özellikle CHP özelinde şovenist ideolojiden kurtulduklarını göstermez. Nitekim CHP son üç yılın tüm kritik aşamalarında içindeki demokrat unsurlara rağmen, faşizme koltuk değneği oldu. Anti-faşist bir damarı içinde barındıran CHP'nin bu ittifakla öncülük misyonuna uygun hareket ettiği söylenemez. Kürt halkının mücadelesine bakış, demokrasinin ölçütüdür. Ve faşizm ancak gerçek demokrasi ile yenilgiye uğratılabilir. Bu açıdan CHP'nin ilerlediği söylenemez.

CHP'nin cumhurbaşkanı adayı olan Muharrem İnce'ye dair de bazı değerlendirmeler yapmak gereklidir. Enerjik bir kampanya yürüttü ve Erdoğan'dan sıkılan kitlelerde bir heyecan da uyandırdı. Popülist söylemleri demokratik argümanlarla beraber kullanması ve cesaretli muhalefeti, İnce'nin avantajları oldu. Kürt halkının varoluştan gelen haklarının nasıl sağlanacağına ilişkin çok net bir tavır alamaması, şoven zihniyetten tam kurtulamadığını gösterse bile CHP'nin aday seçiminin kendisi için uygun bir seçenek olduğu söylenebilir. CHP'den önemli miktarda fazla oy alması da bunu göstermiş oldu. Seçim sonuçları CHP'de yönetim değişikliğini gündeme getirdi. CHP içindeki demokrat kişilerin daha fazla etkin olması olumlu olabilir. Fakat CHP'nin ana muhalefet partisi olmadığı bilinmelidir. Çünkü; ana muhalefet olması için programının, politikalarının yani yapısının değişmesi gerekir. İktidardan sonra en çok milletvekili sayısına sahip olması "ana muhalefet" olduğu anlamına gelmez.

Saadet Partisi'nin yeni genel başkanının kendi kişisel ve kurumsal geçmişine karşın yeni söylemleri dikkat çekiciydi. Gerçek dindarların demokrasi ile buluşması, Türkiye'nin demokratikleşmesi için oldukça önemlidir. Fakat Saadet Partisi bu misyonu oynayamadı. Hem cumhurbaşkanlığı seçimlerinde hem de parti olarak aldığı oy beklenenden çok azdı. Önümüzdeki süreçte yapısını muhafaza edebilmesi zor görünmektedir.

MHP'den ayrılan kişilerin kurduğu İYİ Parti, merkez sağ parti olma iddiasıyla ortaya çıktı. Yeni bir oluşum olmasına karşın kitlelerin bir ilgisi de görülüyordu. Fakat bu ilgiyi seçim sandıklarına yansıtamadılar. Demokratik geleneğe çok uzak olan bu yapının neler yapabileceği tartışmalıdır. AKP'nin bu partiyi bölmek için hamle yapması beklenebilir. Doğrusu farklı eğilimden insanlar barındıran İYİ Parti'nin siyaset sahnesinde varlığını sürdürmesi şüphelidir. Radikal ve köklü bir zihniyet değişimi yaşamadan Türkiye'nin demokratikleşmesinde rol oynamaları pek olası değildir. Partinin iç bütünlüğe sahip olmadığı biliniyor. Olağanüstü kongre arayışlarını bu açıdan değerlendirmek gerekir.

Bu ittifakın geleceğini belirleyecek olan ise seçimlerde göstereceği performansla birlikte esas olarak Kürt halkına karşı alacağı tavırdı. Mevcut haliyle ne Kürtler için ne de gerçek demokratlar için bir seçenek değildir. Zaten seçim sonrası bu ittifakın dağıldığı resmen açıklandı. Ortak bir programdan ziyade sadece seçim endeksli bir ittifakın gelebileceği yerde ancak bu olabilirdi.

Halkların gerçek alternatifi HDP'dir

Kendisi dışında hiçbir görüşe yaşam hakkı tanımayan ve Kürtlüğü yok etmeye yeminli bir zihniyete karşı geniş bir anti-faşist blok, hem toplumsal direniş odağı hem de mevcut siyasetten umudunu kesmiş kesimleri harekete geçirebilecek bir siyasal hat anlamına gelecektir. AKP-MHP faşizminin tek alternatifi bu demokrasi cephesidir. Tüm farklılıkları ilkeler temelinde içinde barındırması anti-faşist demokrasi cephesinin içkin bir özelliğidir. Bu cephe tıpkı karşısındaki faşist ittifakın yaptığı gibi kendini sadece seçimlerle sınırlı tutmamalı, kurumsallaşmasını gerçekleştirmelidir. HDP'nin demokratik ulus paradigmasına dayalı başarısı bu kurumsallaşmanın ilk adımı olabilir.

Bu açıdan HDP'nin üzerine önemli görevler düşmektedir. Aslında son üç yılda olanca baskıya rağmen HDP hayati bir rol de oynadı. Kuşkusuz yapılabilecekler ve olanaklar fazlaydı. Önderliğimizin bu proje için oluşturduğu düşünsel ve pratik zemin, her türlü atılıma olanak tanıyordu. Sistemin tüm ezilenlerini, Kürtleri, kadınları, gençleri, emekçileri, farklı inanç gruplarını ve gerçek Müslümanları demokratik siyasetin öznesi haline getirebilirdi. Faşist sistemin demokratik siyaset alanının asgari ilkelerini ortadan kaldırması, buna karşı direnişin daha derinlikli yürütülmemesi, bu atılımı sınırlasa da bu seçim dönemi bu açıdan önemli gelişmeler kaydedildiğini göstermektedir.

Faşist sistem HDP'yi Kürtler dışındaki kesimlerden soyutlayarak içe büzmeyi amaçlamıştı. Fakat HDP'nin toplumsal muhalefetin çok geniş yelpazede olan kesimlerle bağını koparamadı. HDP'nin stratejisi zaten sistemin hiçe saydığı insanları yaşamı örgütlemenin merkezine koymak, onları irade haline getirmektir. Ezilenler de kendilerini HDP'de ifade edebileceklerini ve bu partide kimliklerini ortaya koyabileceklerini azımsanmayacak bir şekilde gördüler. Ve tüm baskı, ötekileştirme ve kara propagandaya rağmen HDP Türkiye halkları nezdinde temel bir parti konumuna geldi.

Önderliğimizin geliştirdiği HDP'nin kuruluş felsefesi zaten budur. Seçim sürecinde anti-faşist bilinci geliştirmenin ve sadece ona uygulanan yüzde 10 barajını geçmenin yolu demokrasi cephesini olabildiğine genişletmek gerekiyordu. Bu genişlemenin iki temeli vardır. Birincisi; HDP dışında kalan özgürlükçü demokratik, sosyalist güçlerle kurulan ittifaktır. HDP'nin kuruluş esprisi zaten farklılıkların korunarak demokrasi ve sol değerler üzerinden ortak mücadele yapısını kurmaktı. Bu nedenle şu veya bu nedenle HDP içinde yer almayan anti-faşist tüm güçleri ortak seçim ittifakında buluşturmak en doğru olanıydı. Bu süreçte bu bağlamda önemli adımlar atıldığı ve bunun HDP'nin milletvekili listelerine yansıdığı söylenebilir. Seçim başarısı da bu şekilde geldi.

Ulusal ittifaka gelmeyen partiler aşılmakla yüz yüze kalacaktır

İkincisi ise; Bakurê Kurdistan'da ulusal birlikle seçimlere gidebilmekti. 2011 seçimlerinden bu yana bu açıdan belli bir deneyim ve tecrübe de birikmişti. Halkımızın da Kürt siyasi partilerinden beklentisi, ulusal birliğin bir an önce oluşmasıdır. Kürt'ü tümden yok etmeye yeminli bir sisteme karşı tüm Kürtlerin soykırımcı sisteme karşı ortak bir direniş cephesinde buluşması stratejik önemdedir. Bu, tüm Kürdistan için gerekli olduğu gibi, Bakur için de gereklidir.

Seçimlere olduğundan fazla önem vermek yanlış olduğu gibi seçimleri küçümsemek de yanlıştır. Direnişin bir cephesi gibi görmek ve her cephede ilerleme nasıl esas ise seçimleri de öyle ele almak gerekir. Demokratik bir ortamda siyaset yapılıyor gibi düşünmek, faşist gerçekliği silikleştirmek olacaktır. Önderliğimizin üzerinde süreklileştirilmiş bir tecritle somutlaşan soykırım saldırıları söz konusuyken, topyekun direnişi her açıdan derinleştirmek farzdır.

Bu seçim sürecinde de Bakur'daki kimi Kürt partileriyle ittifak oluşturulabilirken, bazıları ile de kurulamadı. Halkı temsil ettiği iddiasında olan tüm partiler halkın beklentilerine göre davranmak durumundadır. Bu konuda HDP üzerine düşeni fazlasıyla yapmış, ittifakın gelişmesi için her türlü fedakarlığı yapmıştır. Ancak genel olarak Kürdistan'da ulusal birliğin gelişmesini engelleyen işbirlikçi çizgi, Bakur'daki kimi partilere de müdahalede bulunmuş ve daha geniş katılımlı bir ittifakın oluşmasını engellemiştir. Erdoğan-Bahçeli ikilisinin Kürt düşmanlığı bu kadar aleniyken ve toplumda ulusal birlik konusunda bu kadar büyük bir talep ortadayken, bu ittifakın gelişmemesinin, dahası seçim sonrasında da bu tutumda ısrar edilmesinin vebali büyük olacaktır. Hiç kuşku yok ki, halkın talep ve beklentilerine cevap olamayan partiler aşılmakla yüz yüze kalacaklardır. Bu konuda başta HDP olmak üzere Kürtleri temsil eden tüm siyasi partilerin ulusal birlik temelinde bir araya gelmeleri ihtiyaç olmaya devam etmektedir. Bu konuda da farklılıkların birliğini oluşturma gibi bir görev, tüm Kürt siyasi partilerine düşmektedir. Burada asıl amaç, soykırımcı faşist TC sistemine artık zemin olmaktan ve destek sunmaktan çıkmaktır. Bu da ulusal birlik çalışmalarına sadece seçim dönemiyle de sınırlı kalmayan bir kurumsallaşma penceresinden bakmayı zorunlu kılmaktadır. Faşizmin yöneldiği parti kimliği ya da ideoloji değil, doğrudan Kürt kimliğidir. Bu kimlik beş bin yıllık uygarlık karşıtı demokratik direnişin toplumsal ve insani değerlerinin taşıyıcısıdır. Toplumsallığın oluşum hücresidir. Ahlaki ve politik toplumun varoluş dinamiğidir. Ve faşizmin saldırıları bile Kürtleri böylesi tarihsel-toplumsal gerçeklik içinde davranmak zorunda bırakmaktadır. Soykırımcı rejimin Kürt'ü yok etme saldırıları karşısında, direniş de her yerde ulusal bilinçle olmak durumundadır.

HDP'nin faşizmin resmi kararı olan 'baraj altı bırakma' kararını boşa çıkarması, anti-faşist direniş için çok önemli bir zemin açığa çıkardı. Onların bu kararı alması, sonucun böyle olacağı anlamına gelmiyordu. Yaşam onların kararına göre şekillense zaten direniş mümkün olmazdı. Aslında faşizmin yapacağı hileler göz önüne alındığında, bir tehlikeden bahsedilebilirdi; yoksa HDP'nin barajı geçecek bir desteğe sahip olduğu kesindi. Ve tüm hilelere rağmen HDP barajı aştı. Bu başarı görmezden gelinmemelidir. Özel savaş politikaları ile faşistler oyların CHP'den geldiğini iddia ediyorlar. Bu tür yalanları teşhir etmek gereklidir. HDP kazandı; çünkü, sistemin görmezden geldiği, hiçe saydığı her kesimden temsilcileri meclise taşımayı ve onlardan oy almayı başardı. Demokratik Ulus paradigmasıyla faşizme karşı her koşulda direneceğini gösterdi. Faşizme darbe de vurdu. Ve bu darbe, direnen halka büyük bir moral kaynağı olacağı gibi faşizmin sonunu da hazırlayacaktır.

Faşizm her cepheden yürütülecek direnişle yıkılacaktır

Özgürlük Hareketi, Kürt düşmanı bu faşizme karşı direnecektir. Her koşulda, her fırsatta direnecek ve direnmekle kalmayacak, halklara deli gömleği giydirmek isteyen bu zihniyeti kıracaktır. Bu direnişin tek yönteme indirgenmeyeceği açıktır. Askeri yöntem de dahil faşizme karşı direniş yaşamın her alanında ve zengin yöntemlerle verilmek durumundadır. Birini diğerinin önüne çıkarmadan, tüm yöntemleri zengin bir şekilde iç içe kullanmak başarıyı getirecektir.

Faşizmin iktidarı seçimle bırakmamak için her yolu deneyeceği açıktır. Bu, kendi zihniyeti gereğidir. Öncellikle açık olan ne kadar zafer naraları atarsa atsın AKP-MHP faşist blokunun bu seçimde yenildiğidir. Bu ittifak yapılan onca hile, baskı, manipülasyon ve düzenlenmiş gayri meşru seçimle Erdoğan'ı cumhurbaşkanı yapmış olabilir. Faşist Erdoğan seçim sonrası yeni tehditlerde bulunabilir ama halkların gerçek demokrasi alternatifi olan HDP'ye karşı kaybetti. HDP kazandı; çünkü, üç yıldır tüm illerde partinin en alt organlarından eşbaşkanlarına kadar tüm çalışanlarının tutuklanmasına rağmen ayakta kalmayı başardı. Her çalışması illegalize edilip, soruşturmaya tabi tutulmasına rağmen Kürtlerin, Ermenilerin, Süryanilerin, Arapların, Türkmenlerin, ezilenlerin, kadınların, gençlerin ve emekçilerin gerçek alternatifi olma özelliğini yitirmedi, tersine Türkiye'nin her yerinden destek bulduğunu, aldığı oylarla herkese gösterdi.

Faşizm kaybetti; çünkü, taş üstünde taş bırakmadığı Cizîr, Nisêbîn, Sûr, Şirnex, Gever, Hezex gibi sadece Kürt halkının değil insanlığın onur abidelerinde eğen bir baş bulamadı. Bu direniş merkezlerinde çeteleri dışında herkes taşınan sandıklara, panzerlere, akreplere, rangerlere rağmen onlara inat, sokaklarında direniş efsanesi yazan gençleri unutmayarak oyunu HDP'ye verdi. Kürt'e dair her şeye düşman bir ittifakın tüm ceberutluğuna karşı Kürt halkı, Efrîn'den Lelîkan'a Dersim'den Tendürek'e "Sonuç Muhteşem Olacak" şiarına olan inancını dosta düşmana gösterdi. Bakurê Kurdistan'da halkın, devletin resmi çetelerine rağmen sokaklara çıkarak kutladığı, bu zafere olan bağlılıktı.

Seçimi bu temelde ele almak gerekir. Türk devlet sistemi ve AKP-MHP faşizmi en zayıf anlarını yaşamaktadır. Bu nedenle seçim sonuçlarını genel direnişin bir parçası olarak ele almak ve bu şekilde anlamlandırmak gerekmektedir.

Seçimlere olduğundan fazla önem vermek yanlış olduğu gibi seçimleri küçümsemek de yanlıştır. Direnişin bir cephesi gibi görmek ve her cephede ilerleme nasıl esas ise seçimleri de öyle ele almak gerekir. Önemli bir adım atılmıştır. Yoksa demokratik bir ortamda siyaset yapılıyor gibi düşünmek, faşist gerçekliği silikleştirmek olacaktır. Bu noktalarda dikkatli olmak, direnişin sürekliliği için oldukça kritiktir. Önderliğimizin üzerinde süreklileştirilmiş bir tecritle somutlaşan soykırım saldırıları söz konusuyken, topyekun direnişi her açıdan derinleştirmek farzdır. AKP-MHP faşist ittifakı kaybedecektir, hem de büyük kaybedecektir ve bunun yolu her alanda yürütülen direnişi büyütmekten geçmektedir.

■■■

arka kapak-savas ark.qxp_Layout 1 29.07.2018 18:00 Page 1

Botan ile özdeşleşmiş bir komutan

Doktor Savaş

Kod adı: **Savaş Botan**
Adı-Soyadı: **Menafi Beyazıt**
Doğum Yeri: **Amed**
Ana-Baba Adı: **Emine-Hasan**
Şahadet Tarihi ve Yeri: **27 Temmuz 2017-Şirnex**

Onlar, özgürlük sevdalılarıydı. Bir kelebek kadar hafif, bir kaya misali sağlam ve bir kurşun gibi hızlıydılar. Gecenin tanıklığında, yıldızların şahitliğinde gerilla yürüyüşünde adımlarken Kürdistan'ı, sanırsınız toprağa basmadan, taşları incitmeden, kayalara dokunmadan sessiz ve sakin akarlardı patikalarda…

Özgürlük ateşi harlanırken, saf tuttular şehitler kervanına. Yazdırdılar adlarını ölümsüzler kitabesine. Nakşettiler kendilerini yüreklere, destan oldular dengbêjlerin dilinde…

Şahadetinin birinci yıldönümünde seni anmak, güneşin etrafındaki halelerde seni görmek, şehitler kervanında olduğunu bilmek, yaşamını hatıralara kaydetmek sanıldığı kadar kolay değildir. Hafızalarda tüm canlılığıyla varlığın sürerken, bir filim şeridi gibi birliktelikler gözlerimizin önünde ışık hızında, yakamoz parıltısında akarken, Botan'a olan tutkun hep hatırlanır. Yoldaşlar safındaki yerin hep sıcaklığını korur. Tüm şehitler gibi diri ve canlısın aramızda.

Çok zorlu geçen ve aynı zamanda soykırımcı-faşist TC ile yürütülen en kapsamlı görüşmeler anlamına gelen 2013-2015 sürecinin ne Önderliğimizin amaçladığı gibi devletin inkarcı ve imhacı zihniyetinde değişiklik yapma ne de soykırımcı rejimin öngördüğü PKK'yi tasfiye etme temelinde seyir alacağı çok erkenden belli olmuştu.

Soykırımcı rejim, Kürtleri soykırıma uğratma stratejisinde herhangi bir değişiklik yapmadığından, görüşmeleri yaptığı süreçte de bu stratejisine uygun politikalar geliştirmekten asla geri durmadı. Daha görüşmelere yeni başlamışken, Hareketimizin lider kadrosunu tasfiye etme konsepti çerçevesinde Sara Yoldaş'ı iki kadın arkadaşla birlikte Paris'te katletti. Gerillanın ülke dışına çıkma kararının ardından bunu fırsat bilerek Bakurê Kurdistan'da giremediği yerlere girip, var olan karakollarını kalekollara dönüştürme politikasını ısrarlı bir şekilde sürdürdü. Toplum kırım politikalarını sürdürülebilir bir şekilde Kürdistan'da yoğunlaştırırken, legal alan üzerindeki hegemonik yaklaşımını da bir an için bile olsa gevşetmedi. Zamanla görüşmelerle oluşan yumuşak ortamın Kürt Özgürlük Hareketi ve HDP üzerindeki tecridi kırdığını, Kürdistan ve Türkiye'nin daha fazla yakınlaştığını görünce de görüşmelerin sonlanması kararını vererek uygun zamanı kollamaya başladı. Öte yandan bu süreçte Rojavayê Kurdistan'da da kırmızı çizgi haline getirdiği Kürtlerin statü kazanmasını engelleme stratejisi kapsamında El Nusra, DAİŞ, ÖSO adlı çeteleri örgütleyip destekleyerek Rojava Devrimi'nin üzerine saldı. Bilinen Serêkaniyê ve Kobanê saldırıları hep bu temelde gelişti. Özcesi soykırımcı rejim güya Kürt sorununu çözmek için görüşmeler yaptığı süreçte bile Kürt soykırımını gerçekleştirmek için seferberlik halinde oldu. Zaten tüm bu süreçlerin toplam sonucu da 2014 yaz-güzünde hazırlanan ve hala yürürlükte olan meşhur 'Çöktürme Planı' oldu. O günden bugüne soykırımcı rejim adına gerçekleştirilen her şey, bu plan kapsamındadır.

Önderliğimizin yürüttüğü görüşmeler hareketimiz ve mücadelemiz açısından da çok büyük olanaklar yarattı ve bunlar yeterince olmasa da değerlendirildi. Hem Bakur'da hem de Rojava'da o sürecin yarattığı uygun ortamda çok önemli gelişmeler yaşandı. Soykırımcı rejimin tekçi zihniyetinde herhangi bir değişiklik yapmayacağının anlaşılması ise çok sürmedi. Önderliğimizin de bu yönlü yoğun uyarıları bulunmaktaydı. Zaten bu nedenledir ki gerillanın geri çekilme kararı yeterince pratikleştirilemeden birkaç ay sonrasında durduruldu. Bu süreç, yer yer örtük yer yer açık, yer yer direkt yer yer dolaylı olarak yürüyen çok büyük bir mücadele süreci oldu. Hareketimiz tüm bu gelişmeler üzerine 2014 baharında Bakur devrimini gerçekleştirmek üzere yeni kararlar aldı ve çok yoğun bir hazırlık içine girdi. Soykırımcı rejimin en genel anlamıyla Kürtlerin ifade ve örgütlenme hakkı anlamına gelen Demokratik Özerkliği tanımaması halinde yapılacak tek şey, Kürdistan'ın tek taraflı olarak kendi Demokratik Özerkliğini ilan etmesiydi. O süreçten sonra da Özgürlük Hareketi'nin içinde bulunduğu dönemin karakteri bu oldu.

Görünürde görüşen ama gerçekte çok büyük bir mücadele-savaş halinde olan taraflar açık ki son büyük savaşa girişecekti. Öncesi olsa da resmi olarak 24 Temmuz 2015 saldırılarıyla başlayan bu büyük savaş sürüyor. Evet, günümüzde sadece Bakurê Kurdistan'ı değil tüm Kürdistan'ı ve hatta yurt dışını içine alan saldırıya karşı halkımızın ve Hareketimizin verdiği cevap, özyönetim ilanları ve ardından gelen büyük tarihi direniş oldu. Bu direniş süreci nice kahramanlıklarla gelişti ve bu büyük mücadele sürecinde nice büyük insanlar şehitler kervanına katıldı.

Savaş Botan Yoldaş da, yirmi beş yıla sığdırdığı büyük gerilla deneyimiyle bu büyük direnişte soylu yerini alan yoldaşlardan oldu. Özyönetim ilanlarının peş peşe gerçekleştiği 2015 yazında, özyönetim alanlarına dağdan gerekli desteği vermek, üzere Savaş Yoldaş, bir grup arkadaşla birlikte Bakur'a geçti. Tabii Bakurê Kurdistan'da, yurtseverliğindeki derinlik ve duruşundaki direngenlik nedeniyle özyönetim ilanlarının öncülüğünü Botan yapıyordu. Botan'ın pek çok kentinde halkımız kendisini tanımayan, kendisi hakkında kırım kararı almış olan soykırımcı rejime karşı, kendi olmayı seçiyor ve özyönetimlerini ilan ediyordu. İşte yirmi beş yıllık gerillacılığının neredeyse tamamını Botan'da yürüten bir devrimci olarak Savaş Yoldaş da Botan'daydı. Öyle ki Amed Erxanîli olmasına karşın, Botan ile özdeşleşmesi nedeniyle Botan kodunu kullandı, Savaş Botan olarak bilindi, tanındı.

Kuşkusuz sadece Botan'ı tanıyor oluşu, özyönetim alanlarına düzenlenmesinin tek nedeni değildi. Tecrübesinin yanı sıra halkçı karakteri onun tercih edilmesinde çok büyük etkide bulundu. Askeri tecrübesinin yanında dağda kaldığı süre boyunca en çok da Bakur ve Türkiye'deki halk çalışmalarıyla direkt ilgilenmişti. Bu, O'na çok büyük bir halk çalışması deneyimi kazandırmıştı. En zorlu dönemlerde gerillacılık yapan biri olarak halkın gerilla ve genel olarak da mücadelemiz için ne kadar önemli olduğunu kavramıştı. Gerilla, halkının özgürlük savaşçısıydı ve halkı içindi. Savaş Yoldaş da, Hareketin halka yaklaşımını idrak etmiş biri olarak, halka karşı son derece duyarlı, saygılı ve mütevazıydı. Halkla ilgilenmeyi, ilişkide bulunduğu herkesin önüne bir devrim görevi koymayı, tutku düzeyinde görev bilen bir yoldaştı. Parti'den öğrendiği şekilde, gerilla halkı içindi, halk da özgürleşmek için çalışmalıydı, herkesin bir devrim görevi olmalıydı. Tüm ilişkileri, halkla yaptığı tüm sohbetler hep bu temeldeydi.

Yıllarca verilmiş mücadele artık meyvesini veriyor, halk soykırımcı rejime karşı devrimci bir duruşu benimsiyor ve özyönetimini ilan ediyordu. Büyük bir coşku kaynağı olan bu durum Savaş Yoldaş'ı Qendîl'den alıp, Botan'a kadar götürecekti. Gider gitmez koşulları zorlayarak gerekli örgütleme, hazırlık çalışmaları içinde yer aldı ve direnişte yer alan pek çok arkadaşla görüştü, halktan insanları gördü ve hepsine yapılması gerekenleri en ince ayrıntısına kadar anlattı. Zaten en temel bir özelliği de detaylara olan hakimiyetiydi. Yılların tecrübesi, idrak ettiği düşman ve mücadele gerçekliği onda detaylara dikkat etmek gerektiği düşüncesini ekmişti. Bunu özümsemiş ve karakterinin bir parçası haline getirmişti. Bu nedenledir ki; görevlendirdiği, iş yaptırdığı her arkadaşa, her kişiye en ince ayrıntısına kadar ne yapması gerektiğini söylerdi, söylerken de inisiyatif kırmadan yapardı bunu.

Soykırımcı rejime karşı mücadele etmenin ve ona karşı başarı kazanmanın morali ile dopdoluydu, güleçti, yoldaşlarına ruh-can verenlerdendi. Devrim için gerekli olan her şeyi barındıran Parti yaşamını, pratik sonuçları etrafındakilere kavratmak için, yoldaşlarını eğitmek için sürekli bir çaba içinde olurdu. Yaşamı kendiliğindenliğe bırakmaz, her anı, amaçlı yaşanan bir hakikate dönüştürürdü. O, tüm bu özellikleriyle yaşam dolu, örnek bir yoldaştı.

Savaş Yoldaş, özyönetimin ilan edildiği kentlerde büyük kahramanlık gösteren yoldaşların geri çekilmesinin ardından yeni taktiklerle mücadeleyi sürdürme çalışmalarını yürütmek üzere Besta'dan Wan Eyaleti'ne giderken, Kato Jîrka bölgesinin Masîro alanında yapılan bir hava saldırısı sonucu şehitler kervanına katıldı. Şervanlığı öğrendiği, sonrasında eyalet ve saha komutanlığı düzeyinde görevler aldığı kutsal Botan'da, binleri bulan Botan şehitlerine, özgürlük adına birlikte mücadele yürütüp şehit düşen binlerce yoldaşının süren mücadele yolculuğuna katıldı.

Kutsal yolculuğumuzda şehitler ölmez. Soykırımcı rejim alçakça en güzel, en temiz, her şeylerini davasına adamış insanları aramızdan alsa da onlar tüm güzel özellikleriyle her an bizimle olurlar. Bize yol gösterir, bizi düzeltir, bize ruh verir, güç katar ve düşmanı kahrederler. O yönüyle onlar asla ölmezler; her gerillada, mücadele yürüten her insanda yaşarlar. Günlük olarak alınan özgür her nefes, onların sayesinde olduğu için yaşamın her anında, her nefesindedirler. Savaş Yoldaş da mütevazılığı, halkçılığı, Parti'ye ve Önderliğe olan derin ve sarsılmaz bağlılığı, temiz yüreği ve hep güleç yüzüyle her an bizimledir. Güzellikleri, edinmemiz gereken güzellikler olurken, mücadele duruşu ve ruhu üzerimizdeki düzelticidir. Tüm şehitler gibi Savaş Yoldaş da hep yaşayacak ve yaşatılacaktır.

Savaş Yoldaş'ın mücadele arkadaşları olarak kendilerine olan minnettarlığımızı belirtirken, devrimci duruşunu esas alacağımızın, özgür bir vatanda özgür yaşamı inşa ederek tüm şehitlerin mücadelelerini zaferle taçlandıracağımızın sözünü bir kez daha yineliyoruz.

Mücadele Arkadaşları